

செ. 11/11/84/12

கடு-வ-10 தப 18250

சீவநெற்

230.6
இந்து.
SL/PR

இந்து சங்கம், இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம், கொழும்பு.

கலைமகள் வழிபாடு

நீ

க

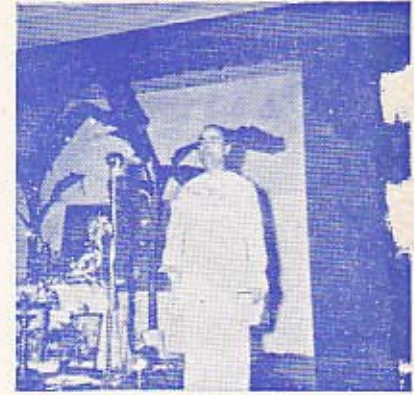
ழ்

ச்

சி

க

ள்

சீவநெற்

இந்து சங்கம்

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகம்

கொழும்பு

ஆசிரியர்கள்:

க. ஜனநாயகம்

இ. மகேஸ்வரன்

Editors:

K. Jananayagam

R. Maheswaran

University of Ceylon
Colombo

Hindu Society

1961

SIVANERI

தேசிய கீதம்

—தேசியக்கவிஞர் பரமஹம்ஸதாஸன்—

எடுப்பு

வாழ்க ஈழத் தமிழகம், வாழ்க இனிது வாழ்கவே
மலைநிகர்த்திவ் வுலகில் என்றும் தலைநிமிர்ந்து வாழ்கவே

முடிப்புகள்

அமிழ்தை வென்ற மொழியினள் அருள் கனிந்த விழியினள்
அரிய பண்பு நிதியினள் அவனி மெச்சும் மதியினள்
மமதை கொண்ட பகைவரும் வணங்கும் அன்பு விதியினள்
வளரும் இருபத் தைந்துலட்சம் மக்கள் கொண்ட பதியினள்

—வாழ்க

வானம்பாடி போலமீன் கானம்பாடும் வாவிகள்
மலர்கனி குலுங்கிடும் எழில் மிகுந்த சோலைகள்
தேனும்பாலும் பாய்ந்திடச் செந்நெல்பொலியும் கழனிகள்
தெய்வகற்பகத் தருக்கள் உய்வளிக்கும் மாநிலம்

—வாழ்க

திருவளர் இலங்கையில் திகழ் வட கிழக்குடன்
சேர் வடமேல் திசைகளே தேர்ந்த எல்லையாகிட
தரளமணிகள் புரளவே தவழ் அலைகடல் முரசொலி
தகுதகுமென முழங்கிடத் தமிழரசு செய் எமதுதாய்

—வாழ்க

பட்டிப்பளை, மகாவலி, பயில் அருவிமுத் தாறுகள்
பலவளங்கள் பொலியவே எழில் நடஞ்செய் துலவிடும்
மட்டுக்களப்பு, யாழ்நகர், மாந்தை புத்தளம் திரு
மலையொடு மலைத்தமிழர்கள் மலரடி தொழும் இனியவள்

—வாழ்க

A FINE MATURE WINE

BLENDED WITH SPECIAL TONIC
INGREDIENTS

So much more than a good tonic, Buckfast Tonic Wine is a fine mature wine good for you in itself, aiding digestion, soothing and so enjoyable to take. Making it doubly good for you, the Benedictine Monks blend in the special tonic ingredients which restore lost vigour and jaded nerves. A pleasant glass or two a day keeps you generally toned up and is especially valuable when you are feeling run down or after illness.

Buckfast
TONIC WINE

AT ALL CHEMISTS OR
AVRA LIMITED.,

19, Sea St, Colombo.

The

LEADING MASTERPIECE

of

PRECISION GIFTS

- PARKER SETS
- WESTCLOCK ALARM
- WRISTLETS
- LADIES' PERFUMERY GIFT SETS
- BATTERY WALL CLOCKS
- BABY SETS

STERLING PRODUTCS LTD.

99, MAIN STREET, COLOMBO.

WHAT MAKES A GOOD CIGAR ?

FLAVOUR, PURITY, QUALITY AND VALUE

Then Choose

Kanagalingam Cigars

the finest in Ceylon.

Just one smoke and you will know it.

KANAGALINGAM CIGARS

available everywhere.

T. Phone 5883

T. Grams KANCIGARS

காரம், மணம், குணம் நிறைந்த

கனகலிங்கம் சுருட்டுகளையே

பாவியுங்கள்.

V. கனகலிங்கம்பிள்ளை & சன்ஸ்,

நீர், 17, சென் ஜோன் வீதி,

கொழும்பு - 11.

CEYLON THEATRES LTD.

have booked several out-standing films for screening in their
Island wide Circuit during the next few months, some of which are:

KALATHUR KANNAMMA with Gemini Ganeshan, Savithri.

PARTHIBAN KANAVU with Gemini Ganeshan,
Vyjayanthimala, Kamala Laxman.

KUMARADEVAN with M. G. Ramachandran,
Jamuna, Raja sulochana.

NADAMAADUM DEIVAM with Sivaji Ganeshan,
Savithri, Thangavelu.

SIRIKKUM SILAI with M. G. Ramachandran, Bhanumathi, Veerappa

MANNAATHI MANNAN with M. G. Ramachandran,
Padmini, Anjali Devi.

VEERA KANAL with Gemini Ganeshan, Anjali Devi, Veerappa.

MAANAM KAATHA MANAIVI with M. G. Ramachandran,
Anjali Devi, Kannamba.

KONJUM SALANGAI (in Technicolor) with Gemini Ganeshan,
Savithri, Kamala Laxman.

KALAI ARASI with M. G. Ramachandran, Bhanumathi, SarojaDevi.

ELLAM UNAKKAGA with Sivaji Ganeshan, Savithri,
Baliah, Ranga Rao.

BHAVANI with M. G. Ramachandran, S. S. Rajendran, Bhanumathi.

PAAVAI VILAKKU with Sivaji Ganeshan,
Sowcar Janaki, Kamala Laxman.

MANI MANDAPAM with Gemini Ganeshan, Savithri, Raja Sulochana

ARASILANKUMARI with M. G. Ramachandran, Padmini, Nambiar

BAGHDAD THIRUDAN with M. G. Ramachandran, Vyjayanthimala

VIDI VELLI with Sivaji Ganeshan, Saroja Devi.

The FINEST TAMIL Films produced are screened in
CEYLON THEATRES CIRCUIT

CAVES

FOR EVERYTHING IN

- * Printing
- * Office Equipment
- * Type Writers
- * Adding Machines
- * Stationery
- * Pianos

- * Music
- * Records
- * Billiards
- * Books
- * Picture Framing
- Etc, Etc, Etc.

H. W. CAVE & Co Ltd.,

Phone: 2275.

COLOMBO.

FOR
YOUR

KOORAI SAREES

MANIPURI SAREES

KANJEEPURAM SAREES

&

ALL OTHER TEXTILES
REMEMBER

R. B. & Brothers

(SAREE SPECIALISTS)

178, K. K. S. ROAD, JAFFNA.

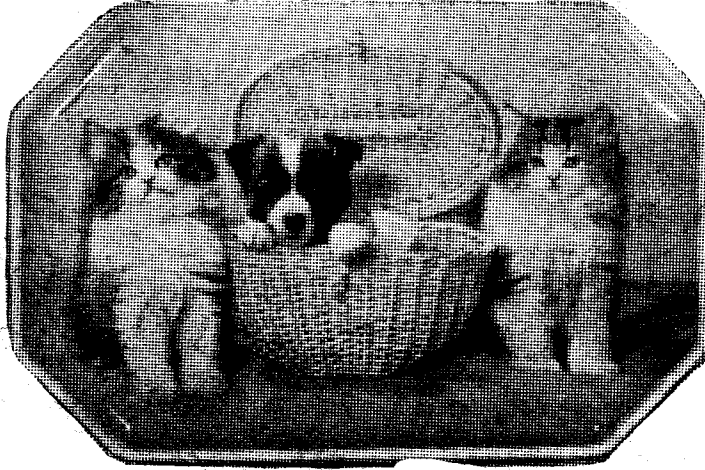
Phone: 649

ஸ்டார் சூப்பர் டிலக்ஸ் டொபி சுதந்திர
இலங்கையின் முதல்தர உற்பத்தி
'Star' Super Deluxe Coffee

14 ஆண்டு க
ளாக பல்வேறு
துறைகளில்
முன்னேற்றம்
நவீன உற்பத்தி
திச்சாலையின்
வெளியீடு.

மேனோம் மிய
மானது; பால்
வெண்ணெய்
அதிகம் சேர்ந்த
து. இனிப்பு
வாசனையும்
மிகுந்தது.

கிழக்கண்ட
விலாசத்துக்கு
எழுதுக;

4, 1, ருத்தல் அள
வுள்ள கவர்ச்சி
கரமான டின்
களில் அடை
த்து (சன்மானம்
கொடுப்பதற்
கும்) 4, 3, 2, 1,
ருத்தல் பேக்கு
களில் அடைத்து
வியாபாரி
களுக்கு ஏற்ற
முறையில்
விநியோகிக்
கிறோம்.

THE MODERN CONFECTIONERY WORKS,

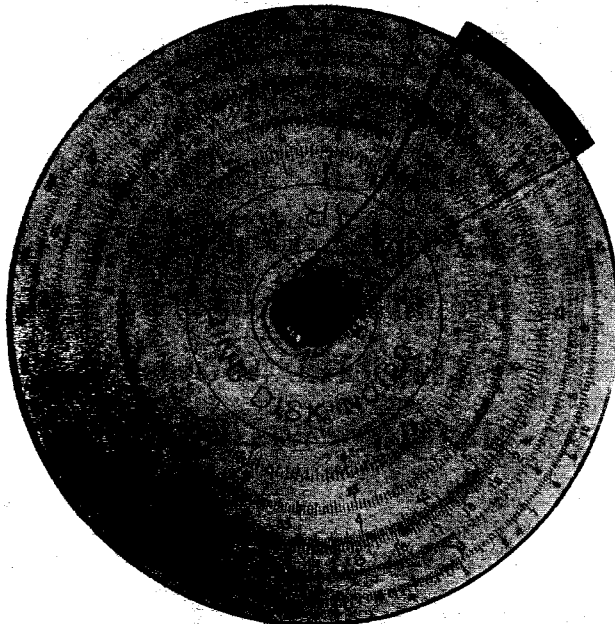
661 A, Prince of Wales Avenue,

Telegrams: LUSCIOUS

COLOMBO 14.

Telephone: 7783

★ ★ **STAR** ★ ★
Circular Slide Rules
NO. 120

An Invaluable Aid to All

STUDENTS & TEACHERS

of

**MATHEMATICS, SCIENCE
& ENGINEERING**

Please Call or Write for
DESCRIPTIVE LEAFLETS

VELLIAMPATI

Head Office :

Branch :

**ALAVEDDI 292, K. K. S. Road,
JAFFNA.**

42 வருடகாலம் நற்சேவையால் உங்கள்
அமோக ஆதரவையும் அபிமானத்தையும் பெற்ற
பிரபல வியாபார ஸ்தாபனமாகிய

டெலிபோன்:

438, 370, 537.

யாழ்ப்பாண ஐக்கிய வியாபாரச் சங்கத்தில்
The Jaffna Co-operative Stores Limited.

தந்தி :
“லக்ஷ்மி”

ஆஸ்பத்திரி வீதி-
மணிக்கூட்டு வீதி சந்தி,
யாழ்ப்பாணம்.

உங்கள் தேவைக்குரிய
பொருட்களை பெற்றுக்
கொள்ளுங்கள்.
எங்களிடம் வருவோருக்கு
தீவிரமான கவனம்,
திறமையான சேவை,
நிதானமான விலைகளில்
என்றும் அளிப்போம்.

ஒரு முறை எங்களிடம் வந்து பாருங்கள்.

FOR ALL YOUR CARNIVAL
REQUIREMENTS CONTACT

S. Sathasivam Pillai (Bose)

ARIYALAI, JAFFNA.

SUCH AS

- ILLUMINATION
- MERRY-GO-ROUND
- GAMES OF SKILL
- CIRCUS

ETC.

ETC.

Please Patronize

Our Advertisers

They Helped Us

Please Help Them

வீட்டுக்கு ஓர் வைத்தியர்

எவருக்காவது உங்கள் வீட்டில் வாந்தி பேதி, அஜீரணபேதி, உஷ்ணபேதி, வயிற்றுவலி, வயிற்றுப்பொருமல், வாய்வு, சூதகவாய்வு, மாரடைப்பு, மண்டையிடி, ஒற்றைத்தலைவலி, ஜலதோஷம், மூக்கடைப்பு, வாயுவினால் உண்டான எவ்விதமான வலிப்பு, நோவு, உளைவு, வீக்கம், நரம்புச்சுளுக்கு கைகால் முடக்குவாதம், பக்கவாதம், மொளிவாதம், மாறாத இரணம், வெட்டுக்காயம், நரம்புச்சிலந்தி, பிளவை புரையோடும் ஆரூத புண்கள், காதுவலி, காதில் சீழ்வடிதல், பீனிசம், பல்வலி, அரணை, வீக்கம், தேகத்தில் அடிபட்ட வீக்கம், தேள் விஷம், நாய்க்கடி முதலிய நோய் கண்டால் வைத்தியரிடம் ஓடவேண்டியதில்லை; கைவசம் ஓர்

“ராதா” மின்சாரமருந்து

இன்றே ஒரு புட்டி வீட்டில் வைத்துக்கொள்ளுங்கள்
புட்டி ஒன்றுக்கு ரூ. 1-25.

தபாற்செலவு வேறு.

இலங்கை சோல் ஏஜண்ட்:

எஸ். சுப்பிரமணியம் அன் கோ.,

53, கே. கே. எஸ். ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

மான் தலை மார்க்

IMPORTERS, WHOLESALEERS RETAILERS.

OF

Cadel Jam.

IXL Jam.

Dutch Cheese.

Lyles Golden Syrup

A. J. C. Asparagus Tips

Edcells Asparagus Tips

Biscuits & Confectionaries and

Breakfast Foods Thermo Flasks etc, etc.

Also Malt Liquor

Whisky, Brandy, Gin and Wines

OF EVERY DESCRIPTION
AT COMPETITIVE PRICES.

A. SUPPIAH & SONS.
COLOMBO.

- * கல்கி பீடி களிப்பூட்டுவது, கவலையைப்போக்குவது.
- * இலங்கை வாழ் பல்லாயிரக்கணக்கான பாட்டாளிகளும், படித்தோரும் புகைத்துத் திருப்தியடைவது கல்கி பீடி ஒன்றே.
- * புகை பிடிக்கும் பழக்கமுடையவர்களிடம் கேட்டுப்பாருங்கள் பீடிகளில் சிறந்தது எதுவென.
- * எல்லோரும் ஒரு மனத்துடன் பகர்வர் கல்கி பீடி ஒன்றே என்று.
- * ஆகையால் நீங்களும் சிறந்ததையே புகைத்து பெருமை அடையுங்கள்.

தயாரிப்பாளர்களும், இறக்குமதியாளர்களும்:

சி. சின்னத்துரை அன் பிரதர்,

44, 3ம் குறுக்குத் தெரு, கொழும்பு.

பீடித் தொழிற்சாலை,

118 / 21, ஆதிருப்பள்ளித் தெரு, கொழும்பு.

CHICK KINE

8/10, Stanley Road, JAFFNA

Leading Forage Dealers of Jaffna

We Carry all Your Livestock Needs

Also Pest Control Drugs

COMPARE THE QUALITY OF OUR PRODUCTS & PRICES.

சிக் அன் கைன்

8/10, ஸ்ரான்லி வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

கோழி, ஆடு, மாடு உணவு விற்பனையாளர்கள்
கமத்தொழில்காரர்களுக்கு உதவக்கூடிய
பூச்சிமருந்து வகைகளும் விற்பனைக்கு உண்டு.

For Modern Optical Requirements

Call at:

or Phone: 486

ABDULLA & Co.,

SIGHTTESTING & CONSULTING OPTICIANS

K. K. S. Road, JAFFNA.

Agents for:—

The world famous

SIEMENS

Radios & Spares

PROSPERA & ROBERTA watches for accuracy.

Britain's Best RUDGE bicycles & Spares.

K O S A N G A S

LIQUEFIED PETROLEUM OR BOTTLE GAS

Cook by Gas Wherever you are

- * SIMPLE, SAFE AND PORTABLE!
- * NO SMOKE OR DIRT * NO MAINS
- * HIGHLY EFFICIENT * MORE HEATING POWER THAN ANY OTHER FUEL

There's a KOSANGAS cooker
for every type of family—

Also available with laboratory
equipment!

Sole Distributors:-

KOSANGAS (CEY) LIMITED.

51-53 QUEEN STREET,
COLOMBO 1.

Phone: 4381

தினசரி வாழ்க்கையில் முக்கியமான அம்சங்கள்!

சிறந்த உணவு!

சுத்தமான

சைவ உணவிற்கு

மங்கள் கபே!

வைபவங்களிற்கு விசேட

தயாரிப்பு!

அனைவரையும்

அழைக்கிறோம்!

மங்கள் கபே

377, காலி விதி,

பம்பலப்பிட்டி.

(கோவிலருகாமையில்)

ஆண், பெண்,

அனைவருக்கும்

ஏற்ற

நவநாகரிக

உடை!

உடனே

ஒரு முறை

விஜயம்

செய்யுங்கள்!

கணபதீஸ்

டெக்ஸ்டைல்ஸ்

அன் டெயிலர்ஸ்!

135, காலி வீதி,

பம்பலப்பிட்டி.

பாமரர் முதல் பல்கலைக்கழக
மாணவர்கள் வரை
சிநியோர் முதல் பெரியோர் வரை

எல்லோரும்
எப்போதும் விரும்புவது
தற்கும்

மங்களா கபே

7, காலி வீதி,
பம்பலப்பிட்டி சந்தி.

சிறந்த சைவ உணவு

வைபவங்களுக்கு விஷேட ஆடர்கள்
ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

நொடிப்பொழுதில்
நரை மயிரைக்
கறுக்க வைக்கிறது!

மிக்காடோ இயற்கைக்
கறுப்பு

கூந்தல் சாயம்

பார்வைக்கு இளமை பொங்க வைக்கிறது!

மிக்காடோ கூந்தல் சாயம் நரைமயிரைக் கறுக்க
வைப்பதற்குத் திறமானது, சுலபமானது, விரைவில்
பலன் அளிப்பது. ஆயிரக்கணக்கானோர் பாவித்து வெற்றி
கண்டிருக்கிறார்கள்.

எங்கும் கிடைக்கும்

மிக்காடோ & கம்பனி.

டாம் வீதி,

கொழும்பு.

தொலைபேசி: 3242

RUBY GENERAL INSURANCE COMPANY, LTD.

INCORPORATED IN INDIA. LIABILITY OF MEMBERS LIMITED.

Mark the rise in Premium Income:

NETT PREMIUMS

	1957	1958	1959
Fire	Rs. 52,01,121	Rs. 56,39,906	Rs. 57,00,644
Miscellaneous	Rs. 63,22,389	Rs. 59,73,368	Rs. 57,13,473
Marine	Rs. 17,57,600	Rs. 15,71,549	Rs. 20,03,826
	<u>Rs. 1,32,81,110</u>	<u>Rs. 1,31,84,823</u>	<u>Rs. 1,34,17,943</u>

CAPITAL & FUNDS EXCEED THIRTEEN MILLION RUPEES

TRANSACTS:

**FIRE, MOTOR, MARINE AND ALL
KINDS OF GENERAL INSURANCES**

BRANCH OFFICE:

**“NEGRIS BUILDING,” TOP FLOOR,
YORK STREET, FORT, COLOMBO.**

Telephone: 6078

Telegrams: “RUBINSURE”

HAVE YOU ANY PROBLEMS IN MODERN BUILDING
CONSTRUCTION, HOUSE WIRING,
DRAINAGE OR WATER SERVICE?

THEN CONSULT THE EXPERTS.....

“WARAGANS”

Advice!

Estimates !!

Free Consultation!!!

To maintain your **Social status**, Make your Selection from
our exquisite range of **Lamp Shades, Table Lamps. Funks
Cookers, Record Players** and latest **English Records**.

Relax in your leisure hours by tuning on a **Loewe Opta**
or **Marconiphone Radio**.

All Schools!

Promote your Students welfare

By using our **Laboratory Equipments** and **Chemicals**
of Quality and Repute.

For Economy and Durability.

Remember

WARAGANS

MOMSAC BUILDING

**Stanley Road,
Jaffna.**

சேவையே கருத்தனம்.

- * கட்டிட வேலைகளா! அல்லது
- * இயந்திர இணைப்புக்களா!
எங்களைக் கலந்தாலோசியுங்கள்.

எங்களிடம்:

எல்லாவிதக் கட்டிடச் சாமான்களும், “பெறஸ் போர்ட்” தண்ணீர் இறைக்கும் இயந்திரங்களும், இரும்புச்சாமான்களும், தண்ணீர் இணைப்புக்களும், பெயின்றகளும் எந்நேரத்திலும் கிடைக்கும்.

கட்டிட வேலைகளிலும், தொழிற்சாலை அமைப்பிலும் பல ஆண்டு அனுபவமே எங்கள் திறமை.

பொறி இயலாளரும்
(ENGINEERS)

பொறுப்பாளரும்
(CONTRACTORS)

சாமுவேல் சன்ஸ் &
கம்பெனி லிமிட்டேட்.,

371, பழைய சோனகத்தெரு,
கொழும்பு.

தொலைபேசி: 2341.

தந்தி: எச்சிரன்.

கிளை: { யாழ்ப்பாணம்,
கிளிநொச்சி.

LADIES!!

GENTS!!

From the World's
leading Fashion Centres

SAREES

TERYLENE/WORSTEDS

DRESS FABRICS

TERYLENE/SHIRTINGS

**AT PRE-BUDGET
PRICES**

Telephone
4143

SELLAMUTTUS

130, Second
Cross St,
PETTAH.

"CEYLON'S LEADING TEXTILE HOUSE"

Ananda Trading Company

Importers & Wholesale Druggists
331, HAVELOCK ROAD, COLOMBO-6.

Branch : MAIN STREET, JAFFNA.

Telegrams :

AURUM Colombo.

ANANDA Jaffna.

Telephones :

81226 Colombo.

393

STOCKISTS OF:—

- (a) AZAMEN Suppositories & Drops, the infallible German remedy for Hemorrhoids. Varicose Veins etc.
- (b) Tetracycline preparations by Fermentfarma S. P. A., Milan, Italy, guaranteed good though cheap.
- (c) ACTH & other Hormones by Frederiksberg Chemical Laboratories Ltd., Copenhagen Kastrup.
- (d) MENSAGON (Menstruation promoting), MEMSIN (inhabiting) and other important specialities by Gadex Ltd., Copenhagen.
- (e) OPHTIOLES, FLEXIOLES, RECTIOLES for Eye & Skin diseases by Dr. Mann G.m.b.h., West Berlin, Germany.
- (f) A wide range of pharmaceuticals specialities by Marsing & Co. Ltd., Copenhagen.
- (g) MULCUTO "7-TAGE" Stainless-Steel super quality Razor Blades and "BLITZ" Razors.
- (h) LINZ superior quality Ball Point Pens & Refills.

ஈழப் பொருளாதார அபிவிருத்திச் சங்கம்

ஈழ நாட்டின் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குவீக்கும் நோக்கத்துடன் மேற்படி சங்கத் தார் யாழ்ப்பாணம், காங்கேசன்துறை வீதியில் 113-ம் இலக்கமுள்ள கட்டிடத்தில் ஒரு விற்பனை நிலையம் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றனர். தமிழ்ப் பகுதிகளில் உற்பத்தியாகும் பொருட்கள் முக்கிய இடம் பெற்றுள்ளன.

பலவிதமான உடைகளும் உணவுப் பொருள்களும் வேறுபல பொருள்களும் கிடைக்கும்.

உள்நாட்டுப் பொருள்களையே பாவித்துப் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்குங்கள்.

சிவநெறி

‘சலம் பூவொடுதூபம் மறந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்’

திருவள்ளுவர் ஆண்டு 1992

ஐப்பசித் திங்கள்

மூன்றாம்நாள்

மலர்

ஆசிச்செய்தி	— ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய சுவாமி அடிகள்	
ஆதரவாளர் அறிவுரை	— பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள்	
வாழ்த்துப்பா	— திருமதி அ. கனகராயர்	
ஆசிரியர் குரல்		
சிவதத்துவம்	— சுவாமி சச்சிதானந்த யோகிராஜ்	5
சிவநெறி அல்லது சைவம்	— கலைப் புலவர் நவரத்தினம்	8
பக்திக் கண்கள்	— ஆ. கந்தையா M. A.	11
ஆன்மலாபம்	— ராவசாஹிப்—முருகேசமுதலியார், M. A.	14
தீண்டாமையும் கோவிலும்	— க. திருஞானசுந்தரன் B.S.C.	15
இன்றைய இந்து இளைஞர்கள்	— பிரம்மாசாரி ரமா செளதன்யர்	17
தமிழர் கோவில்களில் தமிழ் ஏன்		
புறக்கணிக்கப்படுகிறது?	— ஈழவேந்தன்	22
வாழ்வின் குறிக்கோள்	— க. சி. பேரின்பநாயகம்	24
விவேகானந்த!	— க. கணேசலிங்கம்	25
மாயாஹதம்	— பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை	26
திருவாசகக் காட்சி	— வித்துவான் க. வேந்தனார்	29
கோவில்களில் களியாட்டங்கள்	— செ. கிருஷ்ணமூர்த்தி	32
மெய்ப்பொருள் எங்கே?	— மாணிக்க இடைக்காடர்	33
வேண்டுவது யாது?	— அடியாள்	36
கடவுள் வழிபாடு	— க. சி. சுந்தரராஜன்	37
மூவர் தமிழ்	— க. கி. நடராஜன் B. O. L.	39
யார்கொலோ சதுரர்	— செல்வி தனம் கணபதிப்பிள்ளை	48
சில யோசனைகள்	— நடேஸ்	49
ஆலய வழிபாடு	— கே. சி. இராசரத்தினம்	51
சங்க அறிக்கை	— [1960—1961]	
சங்க அறிக்கை	— [1959—1960]	
சங்க அறிக்கை	— [1958—1959]	
தற்காலிகக் குழு அறிக்கை		

The Practice of Religion	—	Swami Vivekananda	53
Maha Sivarathiri	—	C. V. Rajendram	59
The Dance of Siva	—	Dr. A. Viswalingam	60
Hinduism and its meaning for the West	—	Swami Budhdhanda	62
Saint Dakshanamurthi	—	Dr. T. Nallainathan	66
The Challenge of Times	—	S. Thangarajan	72
The essentials and the non-essentials, in Religion	—	Kenneth Walker	73
Harmony in Diversity	—	Wolfram H. Koch	75
Bakthi Markam	—	S. Sabapathipillai	77
Brahmins in Ancient Ceylon	—	C. S. Navaratnam	78

குறிப்பு: இம்மலரின் தலையங்கம் தமிழ்ப் பெருமக்கள் தம் உரிமைக்காகச் சத்தியாக்கிரகம் நடத்திய நாட்களில் தீட்டப்பெற்றது. சுதந்திரன் அச்சகம் ஆட்சியாளரால் மூடப்பட்டதால் இம் மலரை உரிய காலத்தில் வெளியிடமுடியாமைக்கு வருந்துகிறோம்.

உ
சிவமயம்

சிவநெறி

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி
இயமானனா யெறியுங் காற்றுமாகி
அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறாகி
ஆகாசமா யட்ட மூர்த்தியாகிப்
பெருநலமுங்குற்றமும் பெண்ணும் ஆனும்
பிறவுருவுந் தம்முருவந் தாமேயாகி
நெருநலையாய் இன்றாகி நாளையாகி
நிமிர்புன்சடையடிகள் நின்றவாறே.

— திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

ஸ்ரீ மகா சன்னிதானர் ஸ்ரீ காஞ்சி காமரோடி பீடாதிபதி

ஜகத்குரு

ஸ்ரீ சங்கராச்சாரிய சுவாமி அடிகள்

அருளிய ஆசிச் செய்தி

நாம் அனைவரும் இன்பமாய் வாழ ஆசைப்படுகிறோம், அந்த இன்பம் என்பது சிற்றின்பம், பேரின்பம் என இரண்டுவகை. இப்போது நாம் சாதாரணமாய் அனுபவிக்கும் இன்பம் சிற்றின்பம். இந்த இன்பம் சிறியபொருள்களின் மூலம் ஏற்படுவதினாலும் சிறிது காலமே இருப்பதினாலும்; சிற்றறிவுக்கு எட்டக்கூடியதாய் இருப்பதினாலும், இந்த இன்பத்திற்கு சிற்றின்பம் எனப் பெயர். இந்த இன்பத்தை நாம் நமது வாழ்க்கையில் பூரணமாக அனுபவிக்க முடியவில்லை. இந்த இன்பம் அழிவை உடையதாய் இருப்பதினால், இந்த இன்பத்தை நாம் எப்போதும் அனுபவிக்க முடியவில்லை. அப்போது நாம் எப்படி இருக்கிறோம்? துக்கித்துக்கொண்டு இருக்கிறோம். துக்கம் வருவதற்கு காரணம் என்ன? நாம் சிறிதுகாலம் இன்பமாய் இருந்தது தான். துக்கத்திற்கு காரணம் சிற்றின்பமே. மாடமானிகையிலேயே இருந்து வருபவனுக்குத் தான் வெய்யிலில் கொஞ்சம் நடந்தாலும் அதிக துக்கமாக இருக்கும். சாமான்ய மனிதர்களுக்கு வெய்யிலில் அவ்வளவு தாபம் ஏற்படாது. ஆகையால் சிற்றின்பம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அனுபவிக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு, துக்கம் பின்னால் அனுபவித்தே தீரவேண்டும்.

ஆனால் பேரின்பத்தைப் பெற்றுவிட்டால், நாம் சிறிதுகூட துக்கத்தை அடைய மாட்டோம். அந்தப் பேரின்பம் அழியாத இன்பம். அந்த இன்பத்தை நாம் அடைய வழியை வகுத்துக் கொடுப்பது தான் மதம். பலபேர் பல ரூபமாக அந்தப் பேரின்பத்தை அடைந்தார்கள். அவரவர்கள் அனுபவித்த வழியையும்; அவர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்களும் அம்மதத்திற்குப் பிரமாணம். இம் மதங்களுக்குள் மிகப் பழமையான மதம் ஹிந்துமதம்தான். ஒவ்வொரு மதத்தை ஒவ்வொரு அனுபூதிமான்கள் ஸ்தாபித்தார்கள்.

நமது இந்து மதத்தையோ ஒருவரும் ஸ்தாபித்ததாகக் கூற முடியாது. நமது மதம் உலகம் என்று தோன்றிற்றோ அன்று முதல்விளங்கிவருகிறது. உலகம் அழியும் வரையிலும் விளங்கிவரப்போவது நமது மதமான ஹிந்துமதம் தான்.

ஹிந்துமதத்திற்கு எதனால் இவ்வளவுகௌரவம் என்றால், அது ஒருவரால் ஸ்தாபிக்கப்படாமல் வேதத்தையே முக்கியப் பிரமாணமாகவும்; முதற் பிரமாணமாக உடையதாய் இருப்பதினால்தான். வேதம் ஒருவராலும் எழுதப்படாமல் ஈஸ்வரனின் மூச்சுக்காற்றாக எக்காலத்திலும் இருக்கிறது. வேதம் அழிந்துவிட்டது என்றால் கடவுள் அழிந்துவிட்டார் என்றே கூறவேண்டும். கடவுள் அழிவுள்ளவர் என்பது இந்துமதத்தின் கொள்கையல்ல. கடவுள் அழிவில்லாதவராக இருப்பதனால் வேதமும் அழிவில்லாததாக இருக்கிறது. அந்த வேதத்தின் மூலமாக அடையக்கூடிய இன்பமும் அழிவில்லாத இன்பமே. மற்ற மதத்தில் முக்கியமாகச் சொல்லக்கூடிய கொள்கைகளும் நமதுமதத்திலும் முக்கியமாகவே சொல்லப்பட்டு இருக்கின்றன. அவைகள் சொல்லும் கொள்கைகளையும் ஏற்றுக்கொண்டு, அதற்குமேலும் உள்ளதான பேரின்பத்தை அடையவழியை சொல்லுகிறது, நமது மதமான ஹிந்துமதம்.

ஆகையால், அழியா மதமான ஹிந்து மதத்தில் சொல்லக்கூடிய தர்மங்களை நாம் செய்முறையில் கொண்டுவந்து அழிவிலாப் பேரின்பத்தை அடைய எல்லாம் வல்ல கையம் பதியான ஈசன் அருள்பாலிக்கட்டும்.

அன்பு நெறியே சிவநெறி

சிவநெறி அன்பு நெறி என்பதாகும். அன்பு நெறியெனினும் அருள் நெறியெனினும் ஒக்கும். சிவம் அன்புடையது, அருள் வடிவமுடையது. தெய்வத்தை வழிபடுங்கால் உன தருள் தருவாய், கருணை புரிவாய் எனவுள்ளங் கசிந்து மனமுருகி வேண்டுகின்றோம்.

அன்பும் சிவமும் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருப்பாரே

என்பது திருமூல நாயனாரின் கூற்று.

அன்பே வடிவமாகிய சிவன் எங்கள் உள்ளத்தில்-அங்கிருந்து ஒரு கணமேனும் நீங்காது, இணைபிரியாது—வீற்றிருக்கின்றான்.

உள்ளத்து ஒருவனை, உள்ளாறு சோதியனை,
உள்ளம்விட்டு ஓரடி நீங்கா ஒருவனை,
உள்ளமும் தானும் உடனே இருக்கினும்
உள்ளம் அவனை உரு அறியாதே

எனத் திருமந்திரம் பகர்கின்றது.

திரு. ஆ. வி. மயில்வாகனம்

எத்தகைய திரை எங்கள் உள்ளத்தில் உறைந்திருக்கும் இந்தச் சோதிப்பிழம்பை மறைத்து வைத்திருக்கின்றது? மாயை என்பர் சிலர், அறியாமை என்பர் பலர். இத் திரையை ஞானம் என்னுங் கூரிய கத்தியால் வெட்டி விலக்க முயல்வர் ஞானயோகிகள். ஆனால் கடினம் மிக்க வழி இது. இலகுவானதும் மிகச் சிறந்ததுமான பிறிதொரு வழியு முண்டு. இதுவே அன்பின் வழி.

அன்பின் வழியது உயிர்நிலை அஃதில்லார்க்கு
என்பு தோல் போர்த்த உடம்பு.

அன்பில்லா வாழ்க்கை பிண வாழ்க்கையெய்ன்றி உயிர்வாழ்க்கை அல்லாது.

ஆகவே, அன்பின் வழியில் நின்று, இவ்வழியில் தடைகளாகவிருக்கின்ற “அழுக்காறு அவா வெகுளி இன்னாச்சொல்” ஆகிய நான்கையும் அகற்றி, நடுநிலையில் நிற்க முயல் வோமாயின், அறியாமையால் மூடப்பட்டிருக்கும் சிவசோதி தானாகவே புலனாகும் என் கின்றனர் இம்மார்க்கத்திற் சென்ற கௌதமபுத்தரும், யேசுநாதரும், முகம்மது நபி யும், இராமகிருஷ்ணரும், காந்தியடிகளும். ஆகவே,

கிளைகளாய்க் கிளைத்தபல கொப்பெலாஞ்
சதுர்வேதம் கிளைகள் ஈன்ற
களையெலாம் சிவலிங்கம் களியெலாம்
சிவலிங்கம் கனிகள் ஈன்ற
களையெலாம் சிவலிங்கம் வித்தெலாம்
சிவலிங்கம் சொரூபம் ஆக
விளையுமொரு குறும்பலனின் முனைத்தெழுந்த
சிவக்கொழுந்தை வேண்டுவோமே.

ஆ. வி. மயில்வாகனம்
(ஆதரவாளர்)

உ
சிவமயம்

வாழ்த்துப்பா

(திருமதி அ. கனகராயர்)

வாழ்க சிவநெறி வளர்க நினதொளி
நீள் விசம்பாய வான்வெளிப் பரப்பில்
தெய்வத்தியற்கையைத் தெள்ளிதிற் தீட்டும்
தினகரன் ஒளியெனத் திங்களின் நிலாவென
இந்நில மக்களின் இதயப் பரப்பினில்
சொற்பதம் கடந்த சின்மய சோதியின்
அற்புதச் சுடரொளி பொற்புறத் துலக்கி
வாழ்க நாள்தொறும், வளமார் ஈழத்துப்
பல்கலைக் கழகம் பயிலும் மாணவர்
செந்தமிழ் இளைஞர் சிந்தையில் முகிழ்த்த
ஒரு தனிமுகையே, உயர் தமிழ்ப்போதே
பல்துறைத் தாய் கல்வியிற் தேறிய
மூதறிவாளர் மொழி மொழி ஆய்ந்து
ஒதிடும் உண்மை அறிவுரை தாங்கி
விரிதரும் இதழ்தொறும் தமிழ்மணம் கமழ
அழிதரும் நறவின் ஆராச் சுவையில்
மாணவருள்ளம் மயங்கிச் சுழன்று
உன்னிற் பிரியாது உட்புகுந் தொடுங்க
அன்னவர் தம்மைநின் அறிவொடு பிணைத்து
அன்பே சிவம் ஆதலை உணர்த்தி
அந்நெறிச் செல்லும் அடைவினை விளக்கி
மாநில முயிர்த்த மன்னுயிர்த் தொகுதியின்
இன்னல் களையும் தண்ணளி ஊட்டி
அன்பினில் அறத்தினில் அகலாவாழ்வே
இன்ப ஊற்றாய் இகபரம் இரண்டிலும்
தன்னுயிர்த் துணையெனும் தத்துவம் புகட்டி
நின்று நீவாழ்கென நிமலன் திருவடி
ஒன்றிய உணர்வோடும் இறைஞ்சுகும் யாமே.

சிவநெறி

ஒரு சமுதாய அமைப்பிலும் அதன் முன்னேற்றத்திலும் இன்றியமையாத முக்கிய அம்சங்கள் இரண்டு எனலாம். அவற்றுள் ஒன்று மொழி. மற்றையது மதம். உலக வாழ்க்கையில் ஒரு சமுதாயத்தின் அமைப்பிற்கு முதல் அடி எடுத்துக் கொடுப்பது மொழி. இம்மையோடு எழுமையும் ஏமாப்பளிக்க வழிவகுப்பது மதம். இவையிரண்டும் மனிதனுக்கு உயர்ந்த எண்ணங்களை, இலட்சியங்களை ஊட்டிக் கொண்டே வருகின்றன. ஒரு கவிஞன் ஓர் உயர்ந்த இலட்சியத்தைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டு காப்பியம் வகுக்கிறான். எத்தனையோ காப்பியங்களை யெல்லாம் அடக்கி நிற்பதுதான் இலக்கியம். இத்தகைய இலக்கியங்களை உயிர் நாடியாகக் கொண்டியங்குவது மொழி. இதேபோன்று, இறைவனை அடைதலையே இலட்சியமெனக்கருதி, முனிவர்களால், ஞானிகளால், மற்றும் சமயகுரவர்களால் வகுக்கப்பட்ட நூல்களை உயிரம்சங்களாகக் கொண்டியங்குவது மதம்.

மொழியினால் மனிதன் தனது எண்ணங்களை உலகிற்கு எடுத்துரைக்க முடிகின்றது. எமது சமயங்கள் புகட்டும் பேருண்மைகளை, அரியதத்துவங்களை இன்று நாம் அறியக் கூடியதாயிருப்பது மொழியினாலன்றோ! மனிதன் மொழியை வகுத்தான், அதற்கு இலக்கணம் அமைத்தான். அதன்பின் தான் விரும்பியதை எடுத்துரைக்க முற்பட்டான். இன்று நாம் எமது உணர்ச்சிகளையே தெள்ளிதென எடுத்துக் காட்டமுடிகின்றது; காரணம் எமது மொழியின் வளர்ச்சியே. பக்தி ஊற்றாகப் பெருகுகின்ற உணர்ச்சியை, தாம்பெற்ற இன்பத்தை உலகும் அறியவேண்டுமென, செய்யுள் உருவில் நூல் வடிவாக அமைத்தனர் எமது சமயகுரவர்களும் அறிஞர்களும்.

இன்று, கடலென வரம்பின்றி விரிந்துள்ள எமது நூற்றுக்கணக்கான நூற் குவைகளையெல்லாம் வலிந்து, தெரிந்தெடுத்து உற்று நோக்கின், எமது சமய வளர்ச்சிக்கு எமது மொழிபயந்த செல்வங்கள் எத்தனை என அறியலாம் முதற் சங்கம் முதற் கடைச்சங்கம் வரை, கடைச்சங்கம் முதல் இன்று (கி. பி. 20ம் நூற்றாண்டு) வரை எமது மொழி வளர்ந்துவருவதைக்காண்கிறோம். எமது சமயத்தைச் சார்ந்த எத்தனை படைப்புக்கள்— தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவையார், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருப்புகழ், திருமந்திரம்.....மெய்கண்ட சாத்திரம், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார்,..... தாயுமான சுவாமிகள், பட்டினத்தடிகள், குமரகுரு சுவாமிகள் அருளியவை, புராணங்கள், நற்சிந்தனை, சுத்தானந்த பாரதியார், கோபாலகிருஷ்ண பாரதியார், முத்துத்தாண்டவர், பாபநாசம் சிவன் ஆகியோரது கீர்த்தனைகள்..... என எல்லையின்றி விரிந்து செல்கின்றன. இவையெல்லாவற்றையும் உற்று நோக்குங்கால் எமது சமயத்திற்குத் 'தமிழன்னை' அளித்தவை தென்புறும். எனவே, மதத்தின் வளர்ச்சிக்கு மொழியின் இன்றியமையாமையை நாம் இத்தால் அறிகிறோம்.

இதேபோன்று, எமது சமய அறிஞர்கள் தமிழையும் வளர்த்தனர். மேற்கூறிய நூல்களில் தமிழ் வளம் இயல், இசை, நாடகம் எனச் செறிவுற்றிருப்ப

தைக் காணலாம் எமது சமயவளர்ச்சியையே உயிர் இலட்சியமாக மதித்த எமது சமய அறிஞர்கள், சமயத்தையும் மொழியையும் இரண்டென நோக்கினரல்லர். அவர்களின் சமயப்பற்றுத்தான் தமிழ்ப்பற்று. அவர்களுடைய தமிழ்ப்பற்றுத் தான் சமயப்பற்றாக விருந்தது.

“சலம் பூவொடு தூபமறந்தறியேன்
தமிழோடிசை பாடல் மறந்தறியேன்”

என்றருளிஞர் நாவுக்கரசு சுவாமிகள்.

“சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்தும் என் சிந்தையுள்ளும்
உறைவானுயர் மதிற் கூடலினாய்ந்த வொண்டந்தமிழ்”

என, சமயங்களின் எல்லையாகிய இறைவனால் ஆராயப்பட்ட பெருமையையுடைய தமிழ் என விளித்துள்ளார் எமது மணிவாசகப் பெருமான்.

“என்னை நன்காய் இறைவன் படைத்தனன்
தன்னை நன்காய்த் தமிழ் செய்யுமாறே”

எனும் திருமூவர் சுவாமிகளின் கருத்தையும் நாம் காணலாம். இக்காலத்திலும் எமது நாவலர் பெருமான் கூறிப் போந்ததென்? “சைவமும் தமிழும் எனது இரு கண் மணிகளையொத்தவை” என்றார். எமது முன்னோர்கள் எமது சமயத்திற்கெத்தனை மதிப்பளித்தனரோ, அத்தனை மதிப்பை அவர்கள் எமது மொழிக்கும் அளித்தனர் என்பது மேற்கூறியவற்றால் வெள்ளிடை மலை. தமிழிலிருந்து எமது சமயத்தையோ சமயத்திலிருந்து தமிழையோ பிரித்து நோக்க அவர்கள் அறியாதிருந்தனர். மொழி, மதம், ஆகியவற்றை நெருப்பும் வெம்மையுமென உருவும் நிழலுமென நோக்கினர். இறைவனது மெய்யான புகழே தமிழ்ப்பாடல் அமையத்தக்க பொருள் என அறிவுறுத்தினர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையிலே ஆல்போற்றழைத்து அறுகுபோல் வேருன்றி ஓங்க வளரலாயின எமது மதமும் மொழியும். இன்னல்கள் என்றும் ஏற்படாமலில்லை ஆதியிலே, எமது நூற்றொகுதியிற் சிலவற்றை இயற்கை மறைத்துவிட்டது. கடலாலும் தீயாலும் சில அழிவுற்றன. எல்லாவற்றிலும் மேலாக எமது மொழி, மதம் ஆகியவற்றை வளர்த்தொன்று பிற மதத்தினரால் இன்னல்கள் ஏற்படலாயின. அக்காலத்தில் சமணரும் அவர்களைப்போல் எமது மொழியை, மதத்தை என்றேனும் நின்றெதிர்த்த பிறரும் இன்னல்விழைக்கலாயினர். இவர்களையிட்டு எமது சமயகுரவர்களின் கோட்பாட்டை அறிதல் பயனுடைத்து.

“புத்தராய்ச் சில புனைதுகிலுடையவர் புறனுரைச் சமரைதர்
எத்தராய் நின்னுண்பவரியப்பிய ஏழைமை கேளண்மின்

(2ம் திருமுறை)

புத்தரும் புந்தியில்லாத சமணரும் பொய்ம் மொழியல்லால்
மெய்த்தவம் பேசிடமாட்டார்”

(2ம் திருமுறை)

என்றும் காண்கின்றோம். இங்ஙனம், சமணதியரின் அல்லல் என்றுமே நீங்காத தொன்றென்பது தற்கால நிகழ்ச்சிகளிலிருந்து புலப்படுகின்றது. நாட்டில் கொடுங்கோன்மை வரும்போதெல்லாம் எமது முன்னோர்கள் இத்தகைய கொடுங்கோன்மையைப் பல்லாற்றாலும் எதிர்த்தனர். எமது முன்னோர்கள் இத்தகைய அல்லல்கள் ஏற்பட்டபோதெல்லாம் “மூலமும் நடுவும் ஈறும் இல்லாததோர் மும்மைத் தூய காலமும் கணக்கும் நீத்த காரணன்” ஆகிய இறைவனை நம்பியிருந்தனர். “நாம் ஆர்க்கும் குடியல்லேம்” “என்றும் நாம் யாவர்க்கும் இடைவோமல்லோம், இருநிலத்தில் எமக்கெதிர்வார் யாருமில்லை”, “சங்க நிதி பதுமநிதி இரண்டுந் தந்து தரணியொடு வானுளத் தருவரேனும் மங்தவாரவர் செல்வம் மதிப் போமல்லேம்” என வாழ்ந்தனர் நாமும் அப்படி வாழவேண்டுமென எதிர்பார்த்தனர்.

இத்தகைய பெருமையுடன் எமது முன்னோர்கள் வாழ்ந்தனர். எமது மொழி, மதம் ஆகியனவும் வளமுற்றன. எத்தனை யின்னல்கள் வந்தபோதும் “அஞ்சுவது யாதொன்றுமில்லை, அஞ்சவருவதுமில்லை” என வாழாவிருந்தனர். எமது சமய இலட்சியங்களை நிறைவேற்றுவதற்குப் பல்வேறு இடையூறுகள் இருந்த போதும் எமது சமயம், மொழி ஆகிய இன்றும் உபிருடனும் உற்சாகத்துடனும் நிலைப்பதற்குக் காரணம் எமது முன்னோர்கள் எத்தனை சோதனைகளேற்பட்ட போதும் எம்மொழியிலும் மதத்திலும் கொண்ட பற்றுதலேயாகும்.

இன்று, எமது மொழியின் நிலையை நாம் அறிவோம். என்றும் எந்நாட்டிலும் இத்தகைய இன்னல் எம்மொழிக்கும் ஏற்படவில்லை. அன்று எமது மதத்திற்கு இன்னலிழைக்க முன்வந்த அதே முறையில் இன்று எமது மொழிக்கு இன்னல் இழைக்க முற்பட்டுள்ளோரைக் கண்ணாடாகக் காண்கிறோம். இந்த நிலையில் நாமும் எமது கடமையைச் செய்ய முற்படவேண்டும். “கடமையைச் செய், பலனைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே” என்பது கண்ணபிரானின் போதனை. இதற்கேற்ப நாமும் எமது கடமையைச் செய்ய முற்படுவதையிட்டு எவருமே எம்மைக் குறை கூற முடியாது. இன்று எமது சமுதாயத்தினரின் நிலைமை பற்றி நாம் சிந்திப்போமேயானால் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் குடிபுரிமை பறிக்கப்பட்டு, எமது பரம்பரிய நிலம் அரசாங்கத்தின் திட்டமிட்ட குடிபேற்றத்தினால் பாதிக்கப்பட்டு எமது மொழியுரிமையும் பறிக்கப்படும் நிலை வந்துவிட்டதை அறிவோம். எமது மொழிக்கு இன்னலிழைக்க முன்வந்தோரின் அநீதி அரியாசனத்தை அடுத்தது. காடைத்தனம் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டது. அன்று எப்படி எமது முன்னோர்கள் அறநெறி நின்று தமக்கு நேர்ந்த இன்னல்களைத் தகர்த்தெறிந்தனரோ, அதே வழியில் இன்றும் எமக்குப் போராடும் கட்டம் வந்துவிட்டது. நாம் கடைப்பிடிக்கும் அறநெறிதான் சத்தியாக்கிரகம். சத்தியாக்கிரக அறநெறியில் நின்று நாம் போராட முற்பட்டுவிட்டோம். நாமல்ல, தமிழ்ப்பேசும் இனமே முற்பட்டு விட்டது. இங்ஙனம் எங்கள் சமய சமரசக் கொள்கைகளுக்கு இணங்க உயர்ந்தோன் தாழ்ந்தோன், கற்றோன், கல்லாதவன் என்ற மனப்பான்மையை ஒழித்து விட்டோம். தமிழகம் எதையும் தமிழ்மொழிக்குத் தியாகம் செய்யத் தயாராகி விட்டது. போராட்டத்தில் நேரே சேராதவர்கள் சேர்ந்துகொண்டிருக்கின்றனர். சேர்ந்தவர்கள் முன்னேறிக்கொண்டிருக்கின்றனர். எமது தமிழ்ச் சமூகம் முழுவதுமே போராடும் மொழியுரிமைப் போராட்டம் வெற்றிபெற, தமிழகம் தழைக்க, மத இலட்சியங்கள் என்றும் நிலைக்க ‘சிவநெறி’ வழிகாட்டுமென எதிர்பார்க்கிறோம். இறைவன் அருள்பாலிக்கட்டும்! வாழ்க சிவநெறி!

சிறந்த தமிழ் படங்களை திரையிடும்

சினிமாஸ் லிமிட்டட்

வெகுவிரைவில் வெளியிடயிருக்கும்
அனேக திரைச்சித்திரங்களில் சிலவற்றை
இங்கே தருகிறோம்.

* ராணி சம்புக்தா * ராஜா தேசிங்கு

எம். ஜி. இராமச்சந்திரன்
பத்மினி—எம். என். ராஜம்
எஸ். வி. சகஸ்ரநாமம்

எம். ஜி. ராமச்சந்திரன்
பத்மினி—பானுமதி
எஸ். எஸ். ராஜேந்திரன்

* புனர் ஜென்மம் * நீண்ட சொர்க்கம்

சிவாஜி கணேசன்
பத்மினி—பி. கண்ணும்பா
கே. ஏ. தங்கவேலு

ஜெமினி கணேசன்
பத்மினி—எல். லலிதா
கே. ஏ. தங்கவேலு

* பாவ மன்னிப்பு * பாச மலர்

சிவாஜி கணேசன்
சாவித்திரி—தேவிகா
ஜெமினி கணேசன்

ஜெமினி கணேசன்
சாவித்திரி—எம். என். ராஜம்
சிவாஜி கணேசன்

* மணப் பந்தல் * பெற்ற மனம்

எஸ். அசோகன்
பி. சரோஜாதேவி-ஈ. வி. சரோஜா
எஸ். எஸ். ராஜேந்திரன்

எஸ். எஸ். ராஜேந்திரன்
எல். விஜயலட்சுமி-எம். என். ராஜம்
சிவாஜி கணேசன்

* எங்கள் செல்வி * எங்கள் குலதேவி

ஏ. நாகேஸ்வரராவ்
அஞ்சலிதேவி
டி. எஸ். பாலையா

பாலாஜி
பண்டாரிபாய்
வீ. ஆர். ராஜகோபால்

— பார்க்கத் தவருதீர்கள் —

சிவதத்துவம்

சுவாமி சச்சிதானந்த யோகிராஜ்

உலகில் உள்ள சமயங்கள் யாவும் மக்களின் சிவத்தன்மையைப் போக்கிச் சிவத்தன்மை தர அமைந்த வெவ்வேறு முறைகளாகும். காமம், வெகுளி, மயக்கம், யான் எனதென்னும் செருக்குக் கொண்டநிலை சிவநிலை; இந்த அழுக்கெல்லாம் அற்றுப் போன, செம்மை அல்லது மங்களமானநிலை சிவநிலை. (சிவம் என்றால் செம்மை - மங்களம், என்ற பொருள்களைத் தரும்.) சிவத்தின் தன்மையை அறிவதற்குப் பல சின்னங்கள் அறிகுறியாக இருக்கின்றன. கருத்தை வெளிப்படுத்தும் மொழி வழக்கிற்கு எழுத்துக்களும் சொற்களும் அறிகுறிகளாயிருப்பது போலவே, சிவத்தின் அடிப்படை உண்மையை விளக்குதற்கு, சமயக் கொள்கைகளும் திரு உருவங்களும் அமைந்துள்ளன. திரு உருவங்கள் இறைவனின் அநந்த கல்யாண குணங்களை ஒருவாறு எடுத்துக் காட்டுவனவன்றி, பூரணமாகி அப்பரம் பொருளின் தன்மையை உணர்த்தமாட்டா. ஏனெனில் இறைவன் கண்ணூற் காணப்படாதவன்; மனதாற் சிந்திக்க முடியாதவன்; வாக்கால் வர்ணிக்க முடியாதவன்; தத்துவங்கள் அனைத்துக்கும் அப்பாற்பட்ட அதீதன். அத்தகைய இறைவனை மனம் நாடி, ஒருமைப் பாட்டை அடைவதற்காகவே திரு உருவங்கள் அமைந்துள்ளன.

சைவ சமயத்திலே சிவத் தன்மையை விளக்குதற்கு அமைந்த மூர்த்திகளில் இலிங்கமும் நடராசனும் சோமாஸ்கந்த முகூர்த்தமும் இயற்கையோடு இயைந்த தத்துவங்களை எடுத்துரைக்கின்றன. இறைவன் இலிங்கத் திருமேனியைப் பாருங்கள். அதற்கோர் உருவமிருக்கிறதா? ஆம், இருக்கிறது. ஆனால் என்ன உருவம் என்று தெளிவாகச் சொல்ல முடியுமா? முடிவதில்லை. அது ஓர் உருவத்திலும் சேர்ந்ததாக இல்லை. ஆனால் அருவமாகவுமில்லை; ஆன்றோர் இறைவனின் அருவுருவத் தன்மையை விளக்குவதற்கே அவ்வாறு அமைத்துள்ளனர். ஆனால் சிவலிங்கம் நீண்ட உருண்டை வடிவினதாக மேலும், வாட்டமாகக் கீழும் ஏன் அமைதல் வேண்டும்? இலிங்கமும் ஆவுடையமாக அமைந்துள்ள சிவலிங்கம் உலகிற் செறிந்

துள்ள அணுவின் உருவையே குறிக்கின்றது. விஞ்ஞானம், 'உலகமும் பொருள்களும் ஒரு சக்தியின் அசைவால் இயங்குகின்றன என்றும், அச்சக்தி அணுக்களால் ஆனதென்றும், அவ்வணுக்கள் ஆண், பெண் என்ற இரு பிருவின என்றும் கூறுகின்றது.' ஆண் அணு, மேலிருந்து கீழும், கீழிருந்து மேலும் அசைய, பெண் அணுவட்டமாக ஆண் அணுவைச் சுற்றி அசைகிறதென்றும் விஞ்ஞானம் விளக்குகின்றது. இந்த அணுச் சேர்க்கையையே இலிங்கம் விளக்கி நிற்கிறது. ஒரு தீப் பந்தத்தைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு, நிதானமாக மேலும் கீழும் அசைத்தால் ஒரு தீப் புள்ளி மேலும் கீழும் சென்று வருவதாகத் தோன்றும். அதையே வேகமாக ஆட்டிப் பாருங்கள்; அப்போது ஒரு நீண்ட சோதி நிலைத்து நிலைப்பதாகவே தெரியும். அதே போன்று நிதானமாக வட்டாகாரமாகச் சுற்றிக் கொண்டிருக்கும் பந்தமும் வேகமாகச் சுற்றும் நிலையில் முழு வட்டமான சோதியாகத்தான் தெரியும். இது அனைவரும் கண்டு அறிந்த விஷயமே.

இப்போது இதே கருத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட வேகத்தில் மேலும் கீழும் ஆடிக்கொண்டிருக்கும் ஆண் அணுக் கருவையும், அதே வேகத்தில் சுற்றிச் சுழன்று ஓடிவந்து கொண்டிருக்கும் பெண் அணுவையும் கவனிப்போம். இவ்விருவகைக் கருக்களும் தனித்தனி அசையின் அவற்றின் வேகம் மிகச் சாதாரணமானது. இரண்டும் ஒன்று சேரும்போது உண்டாகும் வேகம் மிக மிக அதிகமானது. இந்நிலையிற் புலப்படுவது என்ன? கீழ் மேலாக ஒரு சோதி நிற்பதும் தெரியும். மேலேயுள்ள சோதி செம்மை நிறம், கீழேயுள்ள சோதி பசுமை கலந்த நீல நிறம். செம்மை நிறப் பொருள் சிவம், நீல நிறப் பொருள் சக்தி என்று கூறுவர். இந்தச் சோதி சொருபந் தான் நாம் வழிபடும் ஜோதி லிங்கம். இத்தன்மையான ஆண் பெண் சக்தி இரண்டும் கூடிய தனிப் பெரும் பரம் பொருளே நாம் வழிபடும் சிவம். அவருடைய அம்சமாகவே நம்மையும் படைத்து நாம் அப்பேருண்மையை அறிந்துய்ய வேண்டுமென்று நமக்கு இலிங்கத் திருமேனியில் அருள் பாலிக்

கின்றார். இல்லை யெனில் ஆலயங்களில் மிகப் பெரிய தூண்களையும், சிற்பங்களையும் ஒரே முழுக்கல்லால் ஆக்கும் சிற்பிக்கு, லிங்கத்தையும் ஆவுடையையும் மாத்திரம் தனித்தனி அமைத்து மருந்திட்டுச் சேர்க்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? இத்தத்துவங்களைச் சிந்தித்து, இலிங்கத் திருமேனியில் சிவனை வழிபட்டால் அவ்விலிங்கத்திருவுரு இல்லாத இடமேது! பார்க்குமிடமெங்கு மொரு நீக்கமற நிற்கின்ற அகண்ட தத்துவமான சச்சிதானந்த சிவமல்லவா நம்மிறைவன்! இவ்விதம் இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு அமைந்ததே இலிங்கத் திருமேனி.

இனி நடராஜ தத்துவத்தைச் சிந்திப்போம். அண்டமனைத்தையும் ஆட்டுவிக்கும் அணுச் சக்தி உண்டு என்கிறது இன்றைய விஞ்ஞான உலகம். அச் சக்தியையே நம் மூதாதையர் ஞானம் விளங்கிய தம் ஆத்மீக அறிவால், பொன்னம்பலத்தே நடமிடும் சிற்சபேசனும் உருவமமைத்துள்ளனர். அதன் காரணமாகவே “தூக்கிய திருவடிகொண்டு துரிய நடராஜன் ஆடாதிருப்பின், அண்டமனைத்தும் ஆடாது” என்றும் கூறுவாராயினர்.

நடராஜனின் திருவுருவ அமைப்பை நோக்குவாம். வலது காலுன்றி, இடதுகால் தூக்கி ஆடுகின்றனன்; ஊன்றிய காலின் கீழ் முயலகன் நசிகின்றான். ஒரு கரம் அஞ்சேல் என்று அபயந் தருகிறது. மற்றொரு திருக்கரம் தூக்கியாடும் திருவடியைச் சுட்டிக்காட்டி, பாதத்தை அடையுங்கள்; அடைக்கலம் தருவோம் என்கிறது. மற்றொரு திருக்கரத்தில் உடுக்கை; இன்னொரு திருக் கரத்தில் அக்கினி; வேறொன்றில் மான்; இன்னொன்றில் மழு; சடையில் கங்கையொருபுறம், சந்திரன் ஒருபுறம்; அரையிலே புலித்தோலாடை; அங்கமெல்லாம் அணிகலன் அரவு. பொன்றார் மேனியிற் பூசியிருப்பது வெண்ணீறு. இத் திருத் தோற்றத்தின் தத்துவந்தானென்ன: முயலகனாகிய மாயையமிதி; ஆணவப் புலியைக் கொன்று ஆடையாக அணி; மான் போன்ற மனதை ஒரு புறம் ஒதுக்கி உன்னையே பார்த்து அடங்கச் செய்; உலகத் தோற்றத்துக்குக் காரணமாகிய டமருக நாதத்தைக் கட்டுப்படுத்தித் தோற்றத்தை ஒடுக்கு; அரவாகிய குண்டலின சக்தியை எழுப்பிக் கனலாகிய ஞானத்தீயால் பாசத்தை எரி; எஞ்சிய அனுபூதியாகிய நீற்றை அணிந்து அழகைப் பெறு; அமிர்த கங்கையை ஓடவிடு; சாந்த சந்திரனை அணிந்து ஞானமதியொளியில் ஆனந்தம் பெறுக என்கிறார்.

கைலையங் கிரியில் வீற்றிருக்கும் பார்வதி சமேத பரமேஸ்வரனின் சிறப்புகளைச் சிந்திப்பாம். இறைவனின் இடது புறத்தே பார்வதி; அன்னையின் மடியில் ஆறுமுகன்; அப்பனின் மடியில் ஆனைமுகன்; மூத்தவனிடத்துத் தந்தையும் இளையவனிடத்துத் தாயும் அன்பாயிருந்ததலாகிய தத்துவம் தெரிகிறது. ஆற்றல் கடவுளாகிய முருகனும் அறிவுக் கடவுளாகிய விநாயகருமாக ஆற்றலும் அறிவும் உள்ள இருபிள்ளைகள் இருப்பின் இல்லற வாழ்க்கை சிறக்கும் என்கிறார்கள். இருவரில் ஒருவனுக்கோ ஆறுமுகம், மற்றவனுக்கோ மாற்று முகம் (யானைமுகம்). எனினும் கைலைத் தம்பதிகள் கவலைப்படவில்லை. உருவு கண்டு உவத்தலும் வெறுத்தலும் பேதமை. உண்ணிறை கண்டு சாந்தியுடன் வாழ்தல் வேண்டும் என்பது விளங்குகிறதல்லவா? அருகே இருக்கும் வாகனங்களைக் கவனியுங்கள்: கண்ணுதற் கடவுளுக்குக் காளை; சிவகாமியம்மைக்குச் சிங்கம்; விநாயகருக்கு எலி; முருகனுக்கு மயில்; பரம சிவன் திருமேனியில் அரவு. சிந்தித்துப் பாருங்கள். காளைக்குப் பகை சிங்கம்; எலிக்குப் பகை பாம்பு; பாம்புக்குப் பகை மயில். இப்படியான விரோதிகள் எப்படி வாழ்கின்றன. பகை மறந்து, சந்தோஷமாய், அமைதியாக அமைந்துள்ளன வன்றோ! இறைவன் சந்திதானத்தில் பகைமைக்கு இடமில்லை. சிவ ஞானம் பெற்றால் எலியும் புலியும் பசுவும் சிங்கமும் பாம்பும் மயிலும் அனைத்தும் ஒன்றே. அன்றியும் அழகே வடிவினாகிய முருகன், அழகு நிறைந்த மயிலை வாகனமாகக் கொண்டான். கண்ணுக்கினிய வர்ணங் கொண்ட பறவை, காட்சி நிறைந்த காசினியைக் காட்டி, அதுவும் இறைவன் இன்புறப் பணியாற்றும் பொருளே என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. துருவித் துருவி ஆராயும் தன்மை படைத்த எலியை ஞானத் தெய்வமாகிய விநாயகர் வாகனமாகக் கொண்டு நித்தியா நித்தியத்தை ஆராய்ந்து அறிந்து தெளி எனப் புலப்படுத்துகின்றார். வல்லமை நிறைந்த அம்பிகை, சிங்கத்தைக் காட்டி ஞானத்திற்கு எதிரான காம குரோத லோப மோக மத சத்துருக்களைச் சாடி அழித்து வீர ஞானம் பெறு என்கிறார். இவ்விதம் கைலை நாதன் நாம் தெய்வீக வாழ்க்கை வாழ வேண்டும் என்பதைத் தானே வாழ்ந்து காட்டுகிறார்.

இன்னும் சிவன் தக்ஷிண மூர்த்தியாக ஞானத்தை உபதேசிக்கிறார்; பிஷாடணராக துறவின் பெருமை உணர்த்துகின்றார்; நீலகண்டனாகத் தன்னலம் கருதாத் தன்மையைக் காட்

டுகின்றார்; கபால தாரியாக குற்றம் யார் செய்யினும் தண்டனையுண்டு என்பதைப் புகட்டுகின்றார்; ஆண் பெண் கலந்த சமத்துவமே உலகம் என்பதை அர்த்த நாரீஸ்வரராக விளக்குகின்றார்; இவ்விதம் சிவன் தரும் தத்துவங்களைச் சிவ நேயச் செல்வர்கள் அறிந்து, அவனிடத்து அன்பு செலுத்தும் போது, சிவத் தன்மையடைவார்கள். சமயக் கருத்துக்களையும் தத்துவங்

களையும் அறிந்து வாழ்வதே சாலச் சிறந்தது. நூல்களை வாசித்தேனும் அறிந்தாரிடத்துக் கேட்டேனும் சமய உண்மைகளை அறிந்து தெளிந்து அனுபவத்துக்காக்கி ஆனந்தம் பெற ஆன்ம நேயச் செல்வர்களுக்கு ஆண்டவன் அருள் துணை புரியுமாக!

ஓம் சாந்தி! ஓம் சாந்தி! சாந்தி.

ஓவ்வொருவருடைய உள்ளியல்புக்கும் ஏற்ப நம்பிக்கை அமைகிறது. மனிதன் நம்பிக்கை மயமானவன்; ஒரு மனிதன் எப்பொருளில் நம்பிக்கை உடையவனோ, அவன் அப்பொருளே ஆகிவிடுகிறான்.

—பகவத் கீதை.

வெறுப்பு வெறுப்பினாலே அழிவதில்லை; அன்பினாலேதான் அழியும். இது உலக நியதி.

—தம்மபதம்.

அன்புக்குரியோரிடம் அதிகம் பழகாதீர்; அப்படி அல்லாதவரிடத்திலும் அதிகம் பழகாதீர். அன்புக்குரியோரைக் காணாதிருத்தலும் வெறுப்புக்குரியோரைக் கண்டிருத்தலும் துன்பம் தரும்.

—தம்மபதம்

சிவநெறி அல்லது சைவம்

— கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் —

இறைவனைச் சிவனெனும் நாமத்தில் வழிபடும் சமயம் சிவநெறி அல்லது சைவம் எனப்படும். சிவம் என்பது மங்களமுடையது எனப் பொருள் தரும். எனவே மங்களமுடைய பொருளை வழிபடும் சமயம் சைவம் எனப்பட்டது. இறைவன் மங்களமுடையவர்; அன்பே வடிவாகவுடையவர்.

அன்பு சிவம் இரண்டென்பர் அறிவிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிகிலார்
அன்பே சிவமாவ தாரும் அறிந்தபின்
அன்பே சிவமாய் அமர்ந்திருந்தாரே

என்பது திருமூலர் வாக்கு. மாணிக்கவாசகர் சிவனை

தென்னுடைய சிவன்

என்னுடவர்க்கு மிறைவன்

என்றும்

முன்னைப் பழம்பொருட்டு முன்னைப்பழம்

பொருளே

பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே என்றும் விளக்குகின்றார். சிவன் என்னுடவர்க்கும் இறைவன் என்பதின் பொருள், எல்லாச் சமயங்களும் ஒரே கடவுளையே வணங்குகின்றன. தென்னுட்டுச் சைவமக்கள் அப் பரம்பொருளைச் சிவனெனுஞ் சிறந்த பெயரால் வணங்குகின்றனர் என்பதாம். “பழமையன், புதுமையன்” என்பதனால் கடவுளின் நித்தியத்துவம் நிலைநாட்டப்படுகிறது. “என்னுடவர்க்கு மிறைவன்” என்பதைச் சிலர் எல்லாக் கடவுளரிலும், சிவனே முதன்மையுடையவன் எனத் தவறாகப் பொருள்பண்ணிக்கொள்ளுகின்றனர். கடவுளர்கள் பலவென்பது அநுபூதி பெற்ற மெய்யடியார் கருத்தன்று.

ஒன்றென்றிரு தெய்வ முண்டென்றிரு
எனப் பட்டணத்தடிகளும்,

ஒருவனு யுலகேத்த நின்றநளோ
என அப்பர் சுவாமிகளும் கூறுவது காண்க.

சமயங்கள் வழிபடும் பொருளே கடவுளெனப்பட்டது; அது ஒன்றேயாகும்; நாமமும் உருவமும்ற்றது; அதற்கு ஆயிரந் திருநாமங்கள் சூட்டி வழிபடுவது மக்களின் அன்புச் செய்

லாகும். இதுவே சைவநெறிக்கு ஒப்ப முடிந்த கருத்தாகும். எல்லாச் சமய நெறிக்கும் இது ஏற்புடைய முடிபாதல் வேண்டும்.

“உண்மைப்பொருள் ஒன்றே; அதனை ஞானிகள் பல பெயர்களால் அழைக்கின்றனர்” என்பது வேதவாக்கியம். இக் கொள்கையின் அடிப்படையிற்றான் இந்து சமயமெனப்படும், சநாதநதர்மம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இறைவனைச் சிவன், விஷ்ணு, முருகன், கணபதி, பராசக்தி என்னுந் திருநாமங்களில் இந்துக்கள் வழிபடுகின்றனர். இவர்களின் வழிபாட்டு முறைகளும் சாதனைகளும் ஒருசிறிது வேறுபட்டிருப்பினும், அவை யாவும் ஒரே சமயத்தின் பல திறப்பட்ட பண்புகளென்றே கூறுதல் வேண்டும். இப்பரந்த நோக்கு இந்துசமயத்திலிருப்பதனால் அதைச் சமரச சன்மார்க்க நெறிக்கு எடுத்துக்காட்டாகப் பல அறிஞர் கூறுகின்றனர். இந்துசமயத்தின் எல்லாப் பிரிவுகளிலும் இச் சமரசத் தன்மை விளங்குவதை நாம் காணலாம். சமரச நிலையை அடியார்கள் பின்வரும் விதத்தில் கூறியுள்ளார்கள்:

யாதொரு தெய்வங் கொண்டவர்

அத்தெய்வமாகவிங்கே

மாதொரு பாக்னார் தாமவருவார்

என அருள்நந்தி சிவாசாரியரும்,

விரிவிலா அறிவினர்கள்

வேறொரு சமயஞ் செய்து

எரிவினாற் சொன்னாரேனும்

எம்பிராற் கேற்றதாகும்

என அப்பர் சுவாமிகளும்,

அப்பாலு மடிசார்ந்த

அடியார்க்கு மடியேன்

என சுந்தரரும்,

கங்குல் பகலற்ற திருக்காட்சியர் கள் கண்டவழி

எங்கு மொருவழியே எந்தாய் பராபரமே

எனத் தாயுமானவரும்,

தாழ்சடையும் நீண்முடியு மொண்மழுவுஞ்

சக்கரமும்

சூழரவும் பொன்னானும் தோன்றுமால் சூழும்

திரண்டருவி பாயுந் திருமலைமே யெந்தைக்

கிரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து, (பேயாழ்வார்)

ஏற்றான் புள்ளூர்ந்தான் எயிலெரித்தான்
மார்விடந்தான்
நீற்றான் நிழல்மணி வண்ணத்தான்
—கூற்றெருபால்
மங்கையன், பூமகளான், வார்சடையான்
நீண்முடியான்
கங்கையன் நீள்கழலான் காப்பு,
(பொய்கையாழ்வார்)

என்று வைணவாழ்வார்கள் சிவனையும் விஷ்ணுவையும் ஒன்றாகப் பாடியமையும் இந்துசமயத்தின் சமரசத் தன்மையை நன்கு விளக்குகின்றன.

“அப்பாலு மடிசார்ந்த அடியார்” என்பது சைவ நாட்டிற்கு வெளியே சிவனடி அல்லது இறைவனடி சேர்ந்த மெய்யடியார்களைக் குறிக்கின்றது.

இதுகாறும் நாம் கூறியனவற்றால் பெறப்படுவது யாதெனில் “சிவநெறி” என்பது பரம்பொருளைச் “சிவம்” என்னும் நாமத்தில் வழிபடும் சமயமென்பதும் அச்சொல் எல்லாநாட்டு மக்களாலும் வழிபடப்படும் இறைவனையே குறிக்கின்றதென்பதுமாம். எனவே, சிவநெறி கடவுள் நெறி எனவும் பொருள்படும்.

சிவ வழிபாடு, இந்தியாவில் பல்லாயிரமாண்டுகட்கு முன்பே தோற்றியதென்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. கி. மு. 4000 ஆண்டு கட்கு முற்பட்ட சிந்துநதிக்கரை நாகரிக மக்கள் சிவவழிபாடு போன்ற ஒரு வழிபாட்டைப் பின்பற்றி இருத்தல் வேண்டுமென, அந்நாட்டுப் புதைபொருள்களை ஆராய்ந்தார். கூறுகின்றனர். வேதகால மக்களின் ஒரு பிரிவினரிடையே, சிவவழிபாடு இருந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. முக்கட்செல்வராகிய சிவனது வழிபாடு கடல்கொண்ட குமரிநாட்டிலிருந்ததாகப் புறநாநூறு கூறுகின்றது. கடைச்சங்க நூலாகிய பரிபாடலில் சிவனைப் பற்றிய தெளிவான குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன.

இத்தகைய தொன்மையும் பெருமையும் பொருந்திய சிவநெறி இந்தியா முழுவதிலும் பரவியுள்ளது. சிவத்தலங்கள் இமயமலை தொடங்கிக் கதிரமலைவரை காணப்படுகின்றன. ஈழநாடாகிய இலங்கையிலும் பல புராதன சிவத்தலங்களுண்டு.

சிவநெறியாகிய சைவம் பல பிரிவுகளையுடையதாகப் பூர்வீக இந்தியாவில் விளங்கிய தென வடமொழி இலக்கியங்களாலும் தமிழ்

இலக்கியங்களாலும் அறிகின்றோம். ஆனால், இக்காலத்தில் மூன்று பிரிவுகளே மிக முக்கியத்துவம் பெற்று விளங்குகின்றன. அவை, பிரதியாபிக்ஞான தரிசனம் அல்லது காஸ்மீர தேசத்துச் சைவம், இலிங்காயதம் அல்லது வீரசைவம், சுத்த அத்வைத சைவசித்தாந்தம் என்பனவாம். பிரதியாபிக்ஞான தரிசனம் காஸ்மீர தேசத்திலும், அதற்கணித்தாயுள்ள பகுதிகளிலுங் காணப்படுகின்றது. வீரசைவம் கன்னடம், ஆந்திரம், மகாராட்டிரம் ஆகிய நாடுகளில் பரவியுள்ளது. சைவசித்தாந்தம், தென்னிந்திய தமிழ் நாட்டிலும், ஈழ நாட்டிலும், தமிழர்கள் வாழும் பிற நாடுகளிலுங் காணப்படுகின்றது. இம்மூன்று பிரிவுகளும், சமய அநுட்டான முறைகளில் ஒரே தன்மையுடையனவாயினும், தத்துவ முடிபுகளில் சில வேறுபாடுகளுடையன. வீரசைவர்களும், சைவ சித்தாந்திகளும் 28 சிவாகமங்களை சிறப்புப் பிரமாணங்களாகக் கொள்ளுகின்றனர். காஸ்மீரசைவர்கள் வேறு ஆகமங்களைக் கொள்வார்கள்.

காஸ்மீர சைவத்தின் மிக முக்கிய நூல் வாகசுப்தரால் இயற்றப்பட்ட சிவசூத்திரமாகும். இவர் காலம் 9-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியெனக் கருதப்படுகின்றது. காஸ்மீர சைவம் ஏகான்மவாதக் கொள்கையுடையது. வாகசுப்தரின் சிவசூத்திரத் தோற்றுவதன் முன், அந்நாட்டில் துவைதக்கொள்கையுடைய சைவநெறியே பரவியிருந்ததெனக் கூறப்படுகின்றது. மாதவாச்சாரியரின் சர்வதரிசன சங்கிரகத்தில், காஸ்மீர தேசத்துத் துவைத சைவநெறி விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

கன்னட தேசத்தில் தோன்றிய வீரசைவத்தின் முதலாகிரியர் ஸ்ரீஉபசவ தேவராவர். இவர் 12-ம் நூற்றாண்டில் கல்யாணியில் வாழ்ந்த பிஜ்ஜால மன்னனுக்கு முதன் மந்திரியாக விளங்கியவர். வீரசைவர்கள், தங்கள் சமயம் பசவதேவருக்கு முன் மூல ஆசாரியர்களாகிய ஸ்ரீரேநுகர், ஸ்ரீமருளாராத்திரியர், ஸ்ரீஏகோராமாத்திரியர், ஸ்ரீபண்டிதராத்திரியர், ஸ்ரீவிஸ்வாராத்திரியர் என்னும் ஐவரால் காலந்தோறும் வளர்க்கப்பட்டு வந்ததென்றுங் கூறுவர். பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட வீரசைவத்தைப் பற்றிய நூல்களேனும் அல்லது வேறு குறிப்புகளேனும் இப்பொழுது கிடைக்கவில்லை. பசவதேவருக்குப் பிற்பட்ட வீரசைவமே இக்காலத்தில் எல்லோராலும் கொள்ளப்படுகின்றது.

வீரசைவக் கொள்கைகளை மிக விளக்கமாக எடுத்துக்கூறும் நூல் சித்தாந்த சிகாமணி என்னும் வடமொழி நூலாகும். இதற்குத் துறைமங்கலம் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் செய்யுள் வடிவத்தில் செய்துள்ள தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு ஒன்று உண்டு. சித்தாந்த சிகாமணியை இயற்றிய ஆசிரியர் சிவயோக சிவசாரியர் எனக் கூறப்படுகின்றது. இவர் பசவ தேவருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தவர் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. சித்தாந்த சிகாமணியில் காஸ்மீர சைவ நூல்களின் சுலோகங்கள் எடுத்து ஆளப்பட்டிருப்பதால், வீரசைவம் காஸ்மீர சைவ சம்பந்தம் உடையதாகவே வளர்ந்ததென்பதும் ஒருதலை. வீரசைவம் காஸ்மீர சைவத்தைப் போன்ற தத்துவ முடிவுகளையே பெரும்பாலும் கொண்டுள்ளது.

ஸ்ரீ மெய்கண்டதேவரே சைவ சித்தாந்தத்தை மிகத் தெளிவாகவும் சிறப்பாகவும் எடுத்து விளக்கிய முதலாசிரியர். 28 சைவ ஆகமங்களின் சாரத்தையும் எடுத்துக்கூறும் நூலே மெய்கண்டதேவரியற்றிய சிவஞான போதமாகும். அவர் காலம் கி. பி. 13-ம் நூற்றாண்டாகும்.

சைவசித்தாந்த சமயாச்சாரியர்கள் நால்வர்: சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர். இவர்கள் 7-ம் நூற்றாண்டிற்கும் 9-ம் நூற்றாண்டிற்கும் இடைப்பட்ட காலத்தவராவர். ஆகமாந்த சைவத்தைச் சிறப்பாக விளக்கியுள்ள திருமந்திரம் சித்தாந்த சைவ சமயாச்சாரியர்களுக்கு முற்பட்ட நூலாகும். இதன் காலம் இதுவரை சரிவர நிர்ணயஞ் செய்யப்படவில்லை. திருமூலரின் திருமந்திரத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ள சைவசமயக் கொள்கைக்கும்

காஸ்மீர தேசத்தில் காணப்பட்ட துவைத சைவக் கொள்கைக்கும் பல ஒற்றுமையுண்டெனக் கூறுவாருமுள். திருமூலர் தாம் வடக்கி விருந்து தெற்கு வந்ததாகத் தமது நூலில் கூறுகின்றார்.

சைவ சித்தாந்த நெறியே, தென்னிந்திய தமிழ் நாட்டிலும் இலங்கையிலும் பின்பற்றப்படும் சிவநெறியாகும். அருள்நந்தி சிவாசாரியரால் இயற்றப்பட்ட சிறந்த சைவ நூலாகிய சிவஞான சித்தியாருக்கு உரையெழுதியவர்களிலொருவர் ஒல்லாந்தர் காலத்து வாழ்ந்த யாழ்ப்பாணத்துத் திருநெல்வேலியைச் சேர்ந்த ஞானப்பிரகாச சுவாமிகளாவர். இவருக்குப் பின் ஈழநாட்டின் சைவ சமய மறுமலர்ச்சிக்குப் பணியாற்றிய பெருமகன் நல்லூர் ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்களேயாவர். இருபதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஈழநாட்டில் சைவ நூல்களுக்குச் சிறந்த விளக்கவுரைகள் எழுதியவர்கள் கொழும்பு ஸ்ரீ திருவிளங்கம், யாழ்ப்பாணம் ஸ்ரீ சு. சிவபாதசுந்தரம் B.A. என்போராவர். ஸ்ரீ திருவிளங்கமவர்கள் சிவஞானசித்தியாருக்கும் சிவப்பிரகாசத்திற்கும் சிறந்த விளக்கவுரைகள் தந்துள்ளார்கள். ஸ்ரீ சிவபாதசுந்தரனார் அவர்கள் திருவருட்பயனுக்கு விளக்கவுரை எழுதியுள்ளார்கள்.

சிவநெறிக்குப் பண்டு தொட்டு நிலைக்களமாக விளங்கி வரும் ஈழநாட்டில் சைவ சமயம் சிறந்து விளங்கும் வகையில் பணியாற்றுவதல் சைவத் தலைவர்களாகவும் மாணவர்களாகவும் பெருங்கடமையாகும்.

“மேன்மைகொள் சைவநீதி
விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

பக்திக் கண்கள்

(திரு. ஆ. கந்தையா எம். ஏ.)

தமிழகத்தில் புலவர்கள் பலர் வாழ்ந்தனர். அவர்களுள் இருவர்களுக்கு மாத்திரம் 'தெய்வ' என்ற அடைமொழி கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருவர் தெய்வச் சேக்கிழார், மற்றவர் தெய்வத் திருவள்ளுவர். ஆம். அவ்விருவர் நூல்களிலும் தெய்வ மணங் கமழ்வதைக் காண்கின்றோம். சேக்கிழார் பெருமான் செய்த பெரிய புராணம் சிவமணமாகவே அமைந்து மிளிர்ந்தலை அதில் ஈடுபாடு கொள்வோர் இனிது காண்பர். சேக்கிழாரின் இயற்பெயர் "அருள் மொழித் தேவர்" என்பதாகும். அருள்மொழி என்பது இறைவனது திருப் பெயர்களுள் ஒன்று. அருள்மொழித் தேவர் பெரியபுராணத்தைப் பக்திச் சுவை சொட்டச் சொட்டப் பாடியுள்ளார். சொல் அழகும் பொருட் செறிவும் கற்பனை வளமுடைய சேக்கிழார் பெருமானின் செய்யுட்களில் சிவமணங் கமழ்கிறது, பக்திச் சுவை ஊற்றெடுத்துப் பாய்கின்றது. பக்திக் கண்களால் கண்டவைகளைச் சிவமணங் கமழச் செய்யுட்களிலே தீட்டிய சேக்கிழார் பெருமானின் பெரியபுராணத்தில் ஈடுபாடு கொள்வோர் காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி நிற்பர்.

எப்போதும் சிவமே காணும் சேக்கிழார் பெருமானின் பக்திக் கண்களுக்குக் காவிரி நாட்டு நெல் விளைவு முழுவதும் சிவவிளைவாகத் தோற்றமளித்தது. வயல்களிலே நெற்பயிர்சள் ஓங்கி வளர்ந்து தூய வெள்ளிய உண்மைக் கருவின் வளத்தையுடையனவாகிச் சூல் முதிர்ந்து பசலையடைந்து சுருளைவிரித்துக் கொண்டு நிற்பதைச் சேக்கிழார் கண்டார். அவ்வாறு கதிர்கள் அலர்ந்து நின்ற காட்சி, இறைவன் மேல் அன்புகொண்ட அடியார்களின் விதிப்புறு சிந்தை போன்று சேக்கிழார் பெருமானின் பக்திக் கண்களுக்குத் தோன்றிற்று. எனவே நெற்பயிர் விளைவை அரன் அன்பர் சிந்தைக்கு ஒப்பிட்டு,

"..... அரனுக்கு அன்பர் ஆலின் சிந்தை போல அலர்ந்தன கதிர்கள் எல்லாம்" என்று செய்யுளைக் கவின்பெற அமைத்துள்ளார்.

நெல்லின் தூய வெள்ளிய உண்மைக் கருவை அரன் அடியார்களின் தூய உண்மையான உள்ளத்திற்கும் கதிர் சூல் முதிர்ந்து அலர்வதை அடியார்கள் அரன் மேல் அன்பு மிக்குச் சிந்தை அலர்வதற்கும் உவமை கண்ட சேக்கிழார் பெருமானின் பக்திப் பண்பு தான் என்னே!

மேலும், வயல்களிலே உள்ள நெற்கள் சூல் முதிர்ந்து முற்றித் தலைவணங்கி நிற்பதைச் சேக்கிழார் நோக்கினார். கூட்டமாகத் தலைவணங்கி நின்ற அக்கதிர்கள், அன்பின் வசப்பட்டவர்களாகி இறைவனுக்கு ஆட்செய்யும் அடியார்கள் கூடியபோது ஒருவருக்கு ஒருவர் தலைவணங்கி இறைஞ்சி நிற்பதை நினைவுறுத்தின. பக்திக் கண்களால் கண்ட அக் காட்சியைச் செய்யுளாகச் செய்துள்ளார் சேக்கிழார்.

"பக்தியில் பாலராகிப் பரமனுக்கு ஆளாம் அன்பர் தத்தமிற் கூடினார்கள தலையினால் வணங்குமா போல் வித்தகர் தன்மை போல விளைந்தன சாலியெல்லாம்" என்று நெற்கதிர்கள் தலைவணங்கி நிற்பதையும் அதுபோலப் பரமனுக்காளாம் அன்பர் ஒருவருக்கு ஒருவர் தலைவணங்கி இறைஞ்சுவதையும் சொற்களால் தீட்டிக் காட்டுகின்றார். அன்பர்களுக்குச் சிவபோகம் விளைவது போன்று நெல் முதிர்ந்து போகம் விளைந்தது என்று இறுதியடியில் புலப்படுத்தியுள்ளார். பக்திக் கண் கொண்டு நெல்விளைவைச் சிவ விளைவாகக் காணும் சேக்கிழார் பெருமானின் பக்திப் பரவசத்தை அவரின் பாடல் இனிது புலப்படுத்துகின்றது!

சேக்கிழார் பெருமான் பெரிய புராணத்திலே பலவிடங்களில் புள்ளினங்களையும் சுரும்பினங்களையும் புகுத்தித் தமது பாடல்களைப் பக்திப் பெருக்கமையப் பாடிப்போந்தார். பாடல்களைப் படிக்கின்ற பொழுது பறவைகள் பாடுவதையும் வண்டுகள் இசைபாடுவதையும் நாம் கண்டு களிக்கலாம். திருவாரூர்ச் சிறப்பைக் கூற வந்த சேக்கிழார் பெருமான் அவ் வூர்த் தெருப்பக்கங்களில், காண்போர் கசிந்

துருகி நிற்கக் கூடிய நிகழ்ச்சி ஒன்றைக் கவின் பெறப் பாடல் ஒன்றிலே படம் பிடித்துள்ளார். செய்யுளைச் செய்த சேக்கிழார் பெருமானே, 'உள்ளம் ஆர் உருகாதவர்' என்று வியந்து நிற்கக் காண்கின்றோம்.

திருவாரூரில் ஓசை மணங்கமழும். அங்கே வாழ்வோர் திருப்பதிகங்களை இசையுடன் பாடிப்பாடிக் கசிந்துருகி நிற்பர். வேத ஓசையும் வீணையின் ஓசையும் தோத்திர ஓசையும் கீத ஓசையும் அங்கே கேட்கும். அவ்வோசைகளைத் திருவாரூர் மக்களின் இல்லங்களில் வளரும் கிளிகள் கேட்டுக் கேட்டு இன்பமடைகின்றன. சொன்னதைச் சொல்லுமல்லவா கிளி? எனவே திருப்பதிகங்களைக் கேட்டிருந்த கிளிகள், அப்பாடல்களை வாய்திறந்து பாடிப் பரவசமடைகின்றன.

கிளிகள் திருப்பதிகங்களைப் பாடும்போது நாகணவாய்கள் கேட்டு மகிழ்கின்றன; பரவசமடைகின்றன. இக்காட்சியினைச் சேக்கிழார் பெருமான்,

“தெள்ளும் ஓசைத் திருப்பதிகங்கள் பைங்கிளை பாடுவ கேட்பன பூவைகள்”

என்று எடுத்துரைத்து “உள்ளம் ஆர் உருகாதவர்” என்று வியந்து நிற்கக் காண்கின்றோம். ஆனால், இன்று வாடுலைப் பெட்டியைத் திறந்தால் சினிமாப் பாட்டு; வாயைத் திறந்தாலும் சினிமா மெட்டு. இந்த நிலைமையில் நாம் இன்று வாழ்கின்றோம். திருவாரூர்க் கிளிகள் திருப்பதிகங்கள் பாடின. அதுவும் “தெள்ளும் ஓசைத் திருப்பதிகங்களைப்” பாடின என்றால் மக்கள் வாய்களில் எப்படியான பாடல்கள் வந்திருக்கும் என்பதைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை! மேலும், கிளிகள் திருப்பதிகங்களைப் பாடப் பூவைகள் (நாகணவாய்கள்) கேட்டு இன்புற்றன. அவ்வாறாயின் ஆற்றிவு படைத்த நாம் அப்பாடல்களைக் கேட்டிருந்தால் கசிந்துருகிக் கண்ணீர் மல்கி நின்றிருப்போமல்லவா?

சேக்கிழாரின் பாடல் ஒன்றிலே பறவைகள் பதிகம் பாடக்கேட்டோம். இனி இன்னொரு பாடலில் வண்டுகளைச் சிவனடியார்கள் போலச். சேக்கிழார் பெருமான் காட்டுவதைக் காண்பாம். நம்பியாரூரர் தில்லையைச் சென்றடைந்தார். அங்கே கண்ட காட்சிகள் அவரை பக்திப் பரவசத்துக்குள் ஆக்கின. தில்லையிலே அவர் கண்டதெல்லாம் இறைவனின் தோற்றமாகவே தெரிந்தது. தாமரையிலே கிடந்து தேனையுண்ட வண்டுகள், தாழம் பூக்களிலே

சென்று உறைந்து வாழ்வதை நம்பியாரூரர் கண்டார்; அவ்வண்டுகள் தாழம் பூவைவிட்டு வெளியேவந்தபோது உடல் எல்லாம் மகரந்தப் பொடியால் தோய்ந்து இருந்ததையும் பார்த்தார். மகரந்தம் தோய்ந்த அந்த வண்டுகளின் தோற்றம், நம்பியாரூரராக நின்ற சேக்கிழார் பெருமானின் பக்திக் கண்களுக்கு, உடல்முழுவதும் திருநீறு அணிந்த சிவனடியார்கள் போல் தோன்றிற்று. பக்திக் கண்களால் கண்ட காட்சியைப் பாடலாக அமைக்கின்றார்:

**“குன்று போலுமணி மாமதில் சூழும்
குண்டு அகழ்க் கமல வண்டலர் கைதைத்
துன்று நீறுபுனை மேனிய வாகித்
தூய நீறுபுனை தொண்டர்கள் என்னச்**

.....”
என்பது சேக்கிழார் பெருமான் தீட்டிய சொல்லோவியம். இவ்வாறு பெரிய புராணத்தில் பல விடங்களில் பறவைகளையும் வண்டுகளையும் பாடல்களிலே புகுத்திப் பாடல்களை அழகு செய்கின்றார்.

கவிஞனின் உள்ள நிலைக்கு ஏற்பவே அவன் எடுத்தாளும் உவமைகளும் இருக்கும். இராமனின் அழகுக்கு மையையும் மரகதத்தையும் மறிகடலையும் மழைமுகிலையும் உவமையாக எடுத்துரைக்கின்றான் கம்பன். இங்கே இயற்கைப் பொருட்களின் வண்ணத்தைக் கம்பன் இராமனின் வண்ணத்திற்கு உவமையாகக் கூறியுள்ளார். ஆனால் பரவையாராக நின்று நம்பியாரூரரின் அழகிய தோற்றத்தை அகக் கண்ணிலே கண்ட சேக்கிழார் பெருமானுக்கு நம்பியாரூரரின் வடிவம் கடவுட் தோற்றமாகவே தெரிந்தது. முருகனாகவும் மாரனாகவும் விஞ்சையனாகவும் செஞ்சடையண்ணல். மெய்யருள் பெற்றுடையவனாகவும் நம்பியாரூரர் பரவையார் கண்களுக்குத் தோற்றமளிக்கின்றார்:

**‘,முன்னே வந்து எதிர் தோன்றும் முருகனே?
பெருகொளியால்
தன்னேரில் மாரனே? தார்மார்பில் விஞ்சையனே?
மின்னேர் செஞ்சடையண்ணல் மெய்யருள்
பெற்றுடையவனே?’**

என்னே! என் மனத்திரித்த இவன் யாரோ?.....”
கம்பன் இராமனுடைய அழகுக்கு இயற்கையான மையையும் மரகதத்தையும் மறிகடலையும் மழைமுகிலையும் உவமை கூறினான். ஆனால் தெய்வச் சேக்கிழார் கடவுளர்களாக நம்பியாரூரரைக் கண்டு வியந்து நிற்கின்றார்! சேக்கிழார் பெருமானின் செய்யுளைப் படிக்கின்ற

போதே முருகனும் மாரனும் விஞ்சையனும் நம் அகக்கண் முன்னே மாறி மாறி வந்து செல்லக் காண்கின்றோமல்லவா?

காவிரியின் சீரையும் சிறப்பையும் பண்பையும் பயனையும் போற்றிப் பேசுகின்றார் சேக்கிழார் பெருமான். காவிரியைப் பிரமாவுக்கு ஒப்பிட்டுப் புகழ்கின்றார்; கங்கையாகக் கண்டு களிப்படைகின்றார்; உமை அம்மையின் கருணைக்கு ஒப்பிட்டுக் காவிரியின் கவினை,

“அண்ணல் பாகத்தையாளுடைய நாயகி
உண்ணெகிழ் கருணையின் ஒழுக்கம் போன்றது”

என்று சொற்களால் தீட்டி அழகு செய்கின்றார். இவ்வாறு காவிரியைப் பிரமாவாகவும் கங்கையாகவும் உமையம்மையின் கருணையாகவும் பக்திக்கண்களாற் கண்டு பரவசமடைகின்றார்.

சிவனடியார்களின் சின்னங்களில் ஒன்றான திருநீற்றைச் சேக்கிழார் பெருமான் போற்றிப் பேசுவதைப் பெரியபுராணத்திலே காணமுடியும். திருக்கூடற் சிறப்பில் இறைவனின் அடியார்களின் உடற்தோற்றத்தையும் உள்ளத் தூய்மையையும் சொற்களால் தீட்டுகின்றார் அருள்மொழித்தேவர். திருத்தொண்டர்களின் உள்ளத்தூய்மையை உள்ளவாறு எடுத்துரைக்கச் சேக்கிழார் பெருமானின் சிவவடிவான உள்ளம் விழைந்தது. அப்போது சிவனடியார்

களின் உடலிலே விளங்கும் மாசில்லாத திருநீற்றின் தூய்மை சேக்கிழாரின் பக்திக் கண்களைப் பறித்தது. எனவே தூய்மையும் வெண்மையும் உள்ள திருநீற்றைத் திருத்தொண்டர்களின் உள்ளத்திற்கு உவமையாக எடுத்துரைத்து அழகு செய்கின்றார்.

“மாசிலாத மணிதிகழ் மேனிமேல்
பூசு நீறுபோல் உள்ளும் புனிதர்கள்”

என்று திருத்தொண்டர்களின் உள்ளத்தின் புனிதத்தைத் திருநீற்றின் புனிதத்திற்கு ஒப்பிட்டுப் பேசுகின்றார் தெய்வச் சேக்கிழார்.

இவ்வாறு சேக்கிழார் பெருமானின் பாடல்கள் தெய்வ மணங் கமழ்ந்து கற்போரையும் பக்திப் பரவசத்துக்குள்ளாக்க வல்ல பெற்றி நிறைந்தனவாக இருக்கின்றன. இவ்வகைச் சிறப்பையும் பண்பையும் சேக்கிழார் பெருமானின் செய்யுட்கள் சிலவற்றிலே கண்டோம். பெரிய புராணத்தில் சொல் அழகையும் பொருட் செறிவையும் கற்பனை வளத்தையும் கண்டு களிப்பதோடு பக்திப் பண்பையும் அனுபவித்து இன்பங்காண்போமாக “மாக்கள் சிந்தையுட் சார்ந்து நின்ற பொங்கிய இருளை ஏனைப் புற இருள் போக்குகின்ற செங்கதிரவன் போல் நீக்கும் திருத்தொண்டர்புராணம்”.

“மேன்மை கொள் சைவ நீதி
விளங்குக உலகமெல்லாம்”

ஆன்ம லாபம்

(திரு. ராவ்சாயிப். நல். முருகேச முதலியார், பி. ஏ., சென்னை.)

சித்தாந்த ஞானபாதச் சிறப்பதிகாரத்துட் கண்ட சாதனம், பயன் என்பவற்றுள் கூறப் பட்ட பத்து அவதாரங்களைத் தசகாரியம் என்பர். அவை தத்துவ ரூபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்ம ரூபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்மசுத்தி, பரரூபம், பரதரிசனம், பரயோகம், பரபோகம் எனச் சொல்லப்படும்.

தத்துவரூபமாவது: நிலம் முதல் நாதம் ஈரான முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் ஆன்மா தனக்கு வேறாகக் காணும் நிலை.

தத்துவ தரிசனமாவது அத் தத்துவங்களைச் சுத்தமாயா அசுத்தமாயா மலங்களின் காரியமென்று தன்னறிவிலே காணுவது.

தத்துவ சுத்தியாவது தத்துவங்களின் விகற்பமாகிய சுட்டறிவுகளில் நில்லாமல் அவைகளினின்றும் நீங்கி அன்னியஞ் செய்வதும் நிறைவாய், நித்தியமாய், அறிவாயுள்ள முறையை அறிவது.

ஆன்மா தன்னுடைய அறிவினாலே ஒன்றை அறியுந் தன்மை தனக்கு இல்லையாயினும் தத்துவங்கள் வாயிலாகப் போகங்களை நுகரும் பொழுது தன்னறிவு கொண்டே அறிந்ததாக மயக்கமுறாமல் சிவனருளாலே அவ்வருளை உணர்ந்து தன் இயல்பை உணர்வது ஆன்ம தரிசனம்.

இவ்வாறு தத்துவங்கள் தானல்லவென்றும் தனதல்லவென்றும் இறைவன் அருளால் அறிந்த ஆன்மா தனக்கெனச் செயலொன்றுமின்றி அவ்வருள் வயப்பட்டு நிறைந்த ஞானத்தால் வரும் பயன். ஞானத்தால் எய்தும் பயனை முறையே ஆன்ம தெரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, ஆன்ம லாபம் என மூன்றாக சித்தாந்த நூல்கள் கூறும். இம் மூன்றும் முறையே நிகழும் வகையினைப் பின்வரும் “சிவப்பிரகாசச்” செய்யுள் தெளிவுற விளக்குதல் காணலாம்:-

தேகந மருவும் ஆன்ம தெரிசனம், ஆன்ம சுத்தி,
ஆசிலா ஆன்ம லாபம் ஆகமூன் றாகும்;
பாசம தகல ஞானம் பற்றல், தான் பணியை
ஏசில்நே யத்த முந்தல் எனும்இவற் றடங்கு
மன்றே.

இங்ஙனம் ஆன்மாவின் தற்போதம் சீவியா திருக்க, ஆன்மா ஞானமேயாய்ச் சுத்தி அடையும். இதுவே ஆன்ம சுத்தி. இது கூடிய வழி

ஞானத்துக்கு முதலாகிய ஞேயம் தோன்றும். எப்படி ஒளியானது அதன் முதல்வனாகிய ஆதித்தனையன்றி நில்லாதோ, அப்படி சிவத்தையன்றி அவனது அருளாகிய ஞானமும் நில்லாது. எனவே ஆன்மா ஞானத்தோடு கூடித் தானும் நிற்பதுமில்லை, ஞானமும் ஞேயமாவதில்லை. ஆன்ம சுத்தியின் பயன் பாச நீக்கமும், வான் பயனாகிய வியாபக அறிவுமாகும். இச்சா ஞானக் கிரியைகள் தொழிற்பாடின்றி நிற்கவே ஆன்மா சிவத்தினோடு ஏகனாகி நிற்கும்.

தன் பணி நீத்துத் திருவருள் வியாபகத்துடன் ஆன்மா நிற்கும்போது முன் ஈட்டிய சரியை கிரியை யோகங்களின் முதிர்வினாலே இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் மலபரிபாகமும் நிகழப்பெறும். இந்தப் பக்குவத்தில் இதுவரையும் உள்நின்று உணர்த்திய சிவன்குரு வடிவங் கொண்டு தீவை செய்து பதி பசு பாச ஞானங்களை உணர்த்துவார். ஞானகுருவின் உபதேசத்தைக் கேட்டு, சிந்தித்துத் தெளிந்த தின் பானாக நிழை கைவரப்பெறும். இதுவே ஆன்மலாபம்.

சிற்றறிவாகிய தானும் பேரறிவாகிய சிவமும், கண்ணொளியும் ஆதித்தனொளியும் போல அத்துவிதமாய்க் கலந்து நிற்கும். அந்நிலையில் தானொரு பொருள் உண்டென்று அறியாது சிவத்தோற்றம் ஒன்றையே ஆன்மா காணப்பெறும். ஆன்மதரிசனமே சிவபோகமாகிய அத்து வித நிலைக்கு முதல் நிலையாகும். இதன் விளக்கங்களைச் “சிவப்பிரகாசத்” திலும் பண்டார சாத்திரங்களிலும் காண்க. திருவிடைமருதூர் மும்மணித் கோவையில் வருந் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரின் அனுபவம் சான்ற திருவாக்கும் ஈண்டு சிந்திக்கற்பாலது:

“மங்கை பங்க! கங்கை நாயக! நின்
தெய்வத் திருவருள் கைவந்து கிடைத்தலின்
மாயப் படலங் கீறித் தூய
ஞான நாட்டம் பெற்றபின் யானும்
நின்பெருந் தன்மையுங் கண்டேன், காண்டலும்
என்னையும் கண்டேன் பிறரையும் கண்டேன்
நின்னிலே அனைத்தையும் கண்டேன்; என்னை?
நின்னைக் காண மாந்தர்
தன்னையுங் காணத் தன்மை யோரே.”

—பதினொன்றாம் திருமுறை

ஈண்டு கூறப்பட்டுள்ள தசகாரியம் சித்தாந்த சிவநெறியின் சிகரமாகும். இது அறிவுக்கும் அளவைக்கும் உளதத்துவத்துக்கும் அனுபவத்துக்கும் உட்பட்டது. இச்சீரிய நெறியை மாணவர்கள் கூர்ந்து சிந்திப்பார்களாக!

தீண்டாமையும் கோவிலும்

— க. திருஞானசுந்தரன் —

“உலகே இறைவன் ஆலயம். உலகிற்குச் செய்யும் சேவை தெய்வ சேவை,” என்பது பெரியார் பொன்மொழி. உலகில் தமிழர் தோன்றிய காலம் தொடக்கம் கோவில்களும் தோன்றியிருக்கின்றன, கலையைப் பொறுத்த வரையில் கோவில்கள் பெரும்பணியாற்றியிருக்கின்றன, போற்றுதற்குரிய விஷயம். ஊருக்கு அழகு கொடுப்பது கோவில். “கோவில் இல்லா ஊரில் குடி இருக்க வேண்டாம்” என்பது ஒளவையின் வாக்கு. சஞ்சலமடைந்த மனதிற்குச் சாந்தியையும் நிலைகுலைந்த நெஞ்சிற்கு நிம்மதியையும் அளிப்பது கோவில்.

இத்தனைக்கும் பெருமைப்படும் எமது கோவில்கள் தற்காலத்தில் சில குறிப்பிட்ட வகுப்பினரின் தனிப்பட்ட சொத்தாகவே இருந்துவருகின்றன. “சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை” என்று சாதிக்கு இலக்கணம் வகுத்த எங்கள் சமூகத்தில் நடைமுறையில் இருப்பதோ பற்பலசாதிகள். கோவிலில் பூஜை செய்யும் குருக்கள் முதல் தோட்டி வேலை செய்யும் சக்கிலி வரை சாதி என்ற வியாதி பற்பல வேடங்களில் பரவி இருக்கின்றது. இவைகளில் சிலவற்றை மேற்சாதிகள் என்றும் எஞ்சியதை தீண்டாச் சாதிகள் என்றும் பாகுபாடு காட்டப்படுகின்றது. தீண்டாதார் என்பவருக்கு சமூகத்தில் பல உரிமைகள் மறுக்கப்பட்டுவிடுகின்றன. அவைகளில் முதன்மையானதும் மிகக் கேவலமானதும் பிற சமூகத்தினர் எள்ளி நகையாட இடமளிக்கக் கூடியதுமான செய்கை தீண்டாதார் கோவிலுள் அனுமதிக்கப்படாமையேயாகும். இன்னும் மதச் சடங்குகளிலும் பொதுச் சமூக அலுவல்களிலும் அந்த வகுப்பினர் புறக்கணிக்கப்பட்டே வருகிறார்கள். “கல் தோன்றி மண் தோன்றக் காலம் முதல்” என்று ஆரம்பித்து பழம் பெருமை பேசும் எங்கள் சமூகம் உலகுக்களித்த “செல்வங்களில்” சாதிப் பிரிவினையும் ஒன்றாகும்.

இந்து சமயத் தவிர்ந்த மற்றச் சமயத் தோரைப் பார்க்குமிடத்து சமூகத்தில் வேறு துறைகளில் சில குறைகள் இருந்தாலும்,

கோவில் வழிபாட்டைப் பொறுத்தவரை ஒரு வித பாகுபாடும் இல்லை. புத்த சமயத்தவராயினும் கிறிஸ்த சமயம், முகம்மதியம் முதலிய எச்சமயத்தவராயினும் எல்லோரும் கோவிலுக்குப் போகிறார்கள். எல்லோரும் வழிபடுகிறார்கள். ஆனால் சைவ சமயத்தில் மட்டும் இந்த வேறுபாடு இன்னும் இருக்கின்றது. இந்த இலட்சணத்தில் பெருமை வேறு பேசுகிறோம். ஆனால் தன்மானமுள்ள ஒவ்வொரு சைவ சமயத்தவனும் வெட்கித் தலை குனிகிறான். ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளிலுள்ள உல்லாசபுரிகளில் “கறுப்பர்களும் நாய்களும் உட்பிரவேசிக்கப்படாது” என்ற எச்சரிக்கை கண்டு கண்டிக்கிறோம்; நீதி கேட்கிறோம். ஆனால் எங்கள் சமூகத்தில் உள்ள ஒரு பகுதியினரை, அயலவரை வெறுக்கிறோம்; ஒதுக்குகிறோம். அவர்களின் அடிப்படை உரிமைகளைப் பறிக்கிறோம். அங்கே நீதி கேட்ட நாம் இங்கே நீதியைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கிறோம். “எல்லோரும் ஓர் குலம் எல்லோரும் ஓர் இனம்” என்று முரசுபாடும் தமிழகத்தில் நீதி எங்கே?

“மேல் சாதியினர்” என்று கூறிப் பெருமைப்படும் வகுப்பினரிடத்தில் காணும் ‘உண்மைகளை’ எடுத்துரைத்தால் ‘உண்மை கசப்பானது’ என்ற கூற்றுப் புலனாகும். “அந்தணன் என்போன் அறவோன்” என்பது வள்ளுவர் வாய்மொழி. ஆனால் இப்போது நாம் காணும் அந்தணர் எனப்படும் பிராமணரோ, குருக்களோ சையில் ‘றிசேற்’ புத்தகத்துடன் ‘கூலிக்குக் கடவுளைக் கூப்பிடும்’ புண்ணியவான்களாகவே காட்சிதருகிறார்கள். அவர்களிடம் பணம் கொடுத்துத் துண்டு வாங்கினுந்தான் கடவுள் பெயரைச் சொல்லி அர்ச்சனை நடைபெறுவதைக்காண்கிறோம். அடுத்ததாக வேளாளர் எனப்படுவோரே பெரும்பான்மையினர். வேளாண்மை, அதாவது கமத்தொழில் செய்பவரே வேளாளர். ஆனால் இப்போது வேளாளர் என்ற சாதியினரில் எத்தனைபேர் வேளாண்மை செய்கின்றனர்? உண்மையில் அவர்களில் பெரும்பகுதியினர் அரசாங்கத்தை அண்டிப் பிழைக்கும் கூலிக்காரர்களாகவே இருக்கின்றனர்! இதைப்போல் இன்னும் எத்தனையோ!

சாதிப் பாகுபாடு தெர்ழில்முறையைப் பின்பற்றியதாக இருக்கலாம். ஆனால் அவர்களிடையே என்ன வித்தியாசம் இருக்கின்றது? சமூகத்தில் வழங்கும் உரிமைகள் பறிக்கப்படும் அளவிற்கு தீண்டாதார் என்ன தீங்கு செய்தனர்? யாவரும் சுவாசிக்கும் காற்றும் யாவரும் பருகும் நீரும் எல்லோருக்கும் பொதுவானது. உலகத்திற்கு வாழ்வழிக்கும் கதிரவனும்; யாராவது உழுது பயிரிட்டால் தகுந்த பலன் கொடுக்கும் பூமியும் எல்லோருக்கும் சொந்தம். எல்லோருடைய உடம்பில் ஓடுவதும் ஒரே இரத்தந்தான். இத்தனைக்கும் இயற்கை பாராட்டாத சாதி என்ற பேதமையை மனிதன் பாராட்டுகிறான். தீண்டாதாரிடத்தே நாம் சில குறைகளைக் காணலாம். அவை யாவும் அறியாமையினால், மேல் சாதியினர் அவர்களை அடிமைகளாக - அடிமைகளிலும் கேவலமாக - நடாத்துகின்ற காரணத்தால் ஏற்பட்டவை. என்று நாம் எல்லோரையும் சமமாக மதிக்கின்றோமோ - என்று அவர்களின் அறியாமை இருளை அகற்றுகின்றோமோ - அன்று பகலவனைக் கண்ட பனி போல் தீய செயல்களும் அவர்களை விட்டு பறந்தோடிப்போவதைக் காணலாம்.

உலகில் தோன்றிய மதங்கள் யாவும் ஒரு உண்மையை பறைசாற்றுகின்றன. “இறைவன் ஒருவனே. உலகிலுள்ள மனிதர் யாவரும் அவனது குழந்தைகளே.” இதைப்போல் இன்னும் எண்ணிலடங்காத பொன்மொழிகளைச் சைவ சமயம் உலகிற்கு அளித்து மற்ற எல்லா சமயங்களுக்கும் வழிகாட்டியாக விளங்கிவருகையில் நடைமுறையில் மட்டும் ஏன் இந்தப் பாகுபாடு?

மக்கள் அறியாமை இருளில் அடங்கி இருந்த காலம் மலையேறிவிட்டது. இப்போது புதுமைக் கருத்துக்கள் புத்தொளி பரப்பிவரும் காலம். விழிப்படைந்த சிலர் உண்மை உணர்ந்து கோவில்களைத் “திறந்து” விட்டிருக்கிறார்கள். வரவேற்கக்கூடிய முயற்சியாக.

ஆனால் ‘ஆரம்ப குரத்தனத்தில்’ ஏதோ நாலேந்து கோவில்களுடன் அவர்களும் திருப்தியடைந்துவிட்டார்கள்போலும். நாட்டில் மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் எத்தனையோ கோவில்கள் இன்னும் பழமையிலேயே திளைத்திருக்கின்றன. அந்தக் கோவில்களில் வெளவால்களும், நாய்களும், எலிகளும் செய்த புண்ணியம் மனிதர் செய்யவில்லைப் போலும். இன்னும் அங்கே தீண்டாதாருக்குக் கதவு அடைக்கப்பட்டே இருக்கிறது.

அவைகளை நாம் அகலத் திறந்துவிட வேண்டும். “இறைவன் சந்நிதியில் எல்லோரும் சமம்” என்ற பேருண்மை எங்கும் விளங்கவேண்டும். இதற்கான இயக்கத்தை உடன் தொடங்க வேண்டும். உலகம் பூராவும் அந்த இயக்கம் பரவி வளர வேண்டும். எதிர்ப்புச் சக்திகள் தோன்றலாம். அந்தச் சக்திகளே வெட்கி நாணுப்படி இயக்கம் செயல்பட வேண்டும். கோவில் கதவுகளுடன் நாம் நின்றுவிடாமல் எங்கள் இதயக் கதவுகளையும் திறக்கவேண்டும். ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினருக்காகவே நடாத்தப்படும் “கிளப்” போல் எங்கள் கோவில்களை வைத்திருக்காமல், எல்லோருக்கும் அதில் உரிமை வழங்கவேண்டும். சமூகத்தில் எந்த ஒரு வகுப்பினருக்கும் பிரத்தியேக உரிமை வழங்காது எல்லோருக்கும் சமநீதி வழங்க வேண்டும். அப்போதுதான் நாம் மனிதர்கள்.

நிகரென்று கொட்டு முரசே - இந்த

நீணிலம் வாழ்பவ ரெல்லாம்

தகரென்று கொட்டு முரசே - பொய்மைச்

சாதி வகுப்பினை எல்லாம்

அன்பென்று கொட்டு முரசே - மக்கள்

அத்தனை பேரும் நிகராம்

இன்பங்கள் யாவும் பெருகும் - இங்கு

யாவரும் ஒன்றெனக் கொண்டால்

—பாரதியார்.

இன்றைய இந்து இளைஞர்கள்

(பிரம்மாசாரி ரமா சைதன்யர், இராமகிருஷ்ண மிஷன், கொழும்பு.)

இன்றைய இந்து இளைஞர்களின் போக்கு எத்தகையது என்று கூர்ந்து கவனிக்கும் பொழுது அவர்கள் ஸுதன இந்து தர்மத்திற்கு மாறாக எவ்வாறு அழிவை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற உண்மையே புலனாகின்றது. இதை நினைக்கும் பொழுது இதைப் பற்றி எழுதாமல் இருக்க முடியவில்லை.

சமயம் என்றால் என்ன? இந்து சமயத்தை ஆற்றோர்கள் எதற்காக நமக்கு வகுத்துக் கொடுத்தார்கள்? அதை நாம் ஏன் அனுஷ்டிக்க வேண்டும்? என்பதைப் பற்றிச் சிந்திக்கும் மாணவர்கள் நூற்றில் ஒருவர் கூட இன்று இருப்பார்களா என்பது சந்தேகமே. இந்து சமயத்தைப் பற்றி ஒரு தெளிவான எண்ணமின்றி, வாழ்க்கையில் ஒரு உயர்ந்த லட்சியமின்றி, மனம் போனபடி புலன்களின் வழியாக எண்ணத்தைத் திரிய விட்டுவிடுவது இன்றைய இளைஞர்களின் இயல்பாக இருந்துவருகிறது. இந்நிலையிலே, இந்து சமயம் எந்த அளவுக்குப் புறக்கணிக்கப்பட்டு வருகிறது என்ற உண்மையை ஒவ்வொரு இந்துவும் அறியவேண்டியது அவசியமாகும். இவ்வுண்மையையறிய முயற்சி செய்யாமல் பெயரளவிற்குச் சைவர்கள் என்று கூறிக்கொண்டு பெயரையும் புகழையும் குறிக்கோளாகக் கொண்டு மகாநாடுகளைக் கூட்டி உபந்நியாசங்கள் செய்வதினால் அதிகமாகப் பலன் ஒன்றும் ஏற்பட்டுவிடாது. சமயத்தைப் பற்றிப் பேசுவதை விட அனுஷ்டிப்பதன் மூலமாகவே சமயத்திற்குத் தொண்டு செய்ய முடியும் என்பதை ஒவ்வொரு இந்துவும் உணர்தல் வேண்டும்.

பெரும்பான்மையான இளைஞர்கள் ஆங்கிலேய நாகரீகத்தில் மயங்கி, தாய் பாவையையும் புறக்கணித்து, இந்து சமயப் பழக்க வழக்கங்கள் மூடத்தனமானது என்ற எண்ணம் கொண்டிருக்கின்றனர். சமயக்கட்டுப்பாடுகள் மனித வாழ்க்கைக்கு இன்றியமையாதவை. கட்டுப்பாடற்ற வாழ்க்கையினால் மனிதன் எவ்வளவு சீர்கேடான நிலைக்குப் போகிறான் என்பதை அவர்கள் ஒரு சிறிதும் உணர்ந்தாரில்லை. ஒரு நாட்டிலே ஒழுங்கு நிலைபெறுவதற்கு அரசாங்கத்தின் சட்டதிட்டங்கள் எவ்வாறு அவசியமோ

அவ்வாறே மனித வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்துவதற்குச் சமயக் கட்டுப்பாடுகள் மிகவும் அவசியம். விஞ்ஞான வளர்ச்சியினாலே மனிதன் தன் தன் சுக வாழ்வுக்கேற்ப புதிய புதிய சாதனங்களை உற்பத்தி செய்துகொண்டே போகின்றான். சரீர சுகத்தை நாடிச் செல்லச் செல்ல, சமய அனுஷ்டானங்கள் மறைந்து, மனிதனுடைய வாழ்வு துன்பகரமானதாக மாறியமைகிறது.

இன்றைய இந்து இளைஞர்கள், இந்து சமயத்தின் அடிப்படை அனுஷ்டானங்களையும் அலட்சியம் செய்கின்றனர். சமயத்தைப் பற்றிய ஒரு சிந்தனையும் இல்லாமல், இவ்வுலக இன்பமே பெரிதெனக் கருதி ஒரு கட்டுப்பாடுமின்றி வாழும்வாழ்வு, மிருகவாழ்வுக்கு ஒப்பாகும். அதனால் ஏற்படும் இன்னல்களைத் தினசரி நாட்டிலே நிகழும் சம்பவங்களின் மூலமாக அறிந்தும் உணர்ந்தாரில்லை. மனிதர்களுடைய மனப்பான்மை எவ்வாறு கீழ்மையை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருக்கிறது என்பதற்கு ஒரு நாட்டின் தினசரிப் பத்திரிகைகளும் சான்றாகும். கொலை, களவு, காம சம்பந்தமான விஷயங்களையும் இளைஞர்களுடைய மனத்திலே கீழ்மையான எண்ணத்தையூட்டும் திரைப்படக் காட்சிகளையும் பெரிதுபடுத்தி பிரசுரித்தலும், நாட்டு மக்களின் கீழ்த்தரமான மனப்பான்மையையே வெளிப்படுத்துகிறது.

இத்தகைய மனப்பான்மை உண்டாவதற்கு முக்கியமான காரணம் நாஸ்திக வாதமும் கலப்பு மணமுமே யாகும். இளைஞர்களிடத்திலே நாஸ்திக வாதம் அதிகரித்து வருகின்றது. கடவுள் உண்டென்று பெரும்பாலோர் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றனராயினும், அனைவரும் கடவுளை ஒரு நெறியிலே வழிபடுவதில்லை. கடவுளைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் கொள்கைகளும் ஒரேமாதிரியானவையல்ல. ஆனது பற்றியே சமயங்கள் பல ஏற்பட்டிருக்கின்றன. பொதுவாக ஒருவன் தன் பெற்றோருடைய சமயத்தையே தன் மதமாகக் கொள்கின்றான். ஏனெனில், பல தலைமுறைகளாகத் தம் முன்னோர் அவலம்பித்து வந்த சமய நெறியை ஒருவர் கைக்கொள்ளுவதே இயற்கைக்கு நேரானதும் இகபரசுக

மிரண்டும் தருவதுமாகும். ப்லர் பல காரணங் களின் பயனாக “ஸநாதனம்” — மிகப்பழமை யானது என்னும் சிறப்பு வாய்ந்த நமது இந்து மதத்தை விட்டு நீங்கி, பிற மதங்களைத் தழுவு கின்றனர். இது வருந்தத்தக்கதும் நாமனைவரும் முயற்சிசெய்து தடுக்க வேண்டியதுமாகும். ஆதலின், இந்து மதத்தை விட்டுப் பிற மதங் களைத் தழுவுவதற்குக் காரணங்கள் யாவை? அவற்றை எவ்வாறு நாம் நீக்க முயல வேண் டும், என்பதைப்பற்றி ஒவ்வொரு இந்து மாண வனும் சிந்தித்தல் வேண்டும்.

கடவுளிடம் நம்பிக்கையும் அவனைப் பணிய வேண்டு மென்னுமுணர்வும் அவரவருடைய இயற்கை யறிவினாலும் நூலாராய்ச்சியினாலும் உண்டாகிறது. மிகவும் தாழ்ந்த அறிவுடைய வன் முதல் சுத்தாத்வைதி வரையில் அறிந்து ஆனந்திக்கும் படியான மேலான ஞானம் நம் மதநூல்களிலிருக்கின்றது. அப்படியிருந்தும் டிந்துக்கள் பறச்சமயங்களைத் தழுவுவானேன்? இதற்கு அறியாமையே பெருங்காரணமாகும். ஆங்கிலம் கற்றோர் ஆங்கில நூல்களை வாசித்து, அவற்றையே உண்மையெனக் கொண்டாடுகின் றனர். அகனால் அவர்கள், நமது சாஸ்திரங் களிற் காணப்படும் கொள்கைகள் அஞ்ஞானம் நிறைந்தவைகள் எனவும், நமது மதம் அநாக ரீகமுள்ளவர்கள் அனுஷ்டிக்கக் கூடிய மதம் எனவும் நம்புகின்றனர். மஞ்சட்காமாலை நோயுள்ளவனுக்குக் காண்பதெல்லாம் மஞ்சள் நிறமாய்த் தோன்றுவதுபோல, ஆங்கிலபாஷை யறிந்த இவ்வறிவிலிகளுக்கு அம்மொழியறி யாதார் எழுதிவைத்தவை யெல்லாம் பொய் யெனத் தோன்றுகின்றன. இவர்கள் இருசம யங்களை ஒத்திட்டுப் பார்க்கக் கூடிய நிலை மையை யடைந்து, அதன்மேல் ஆராய்ந்து, பின் இந்து மதம் தாழ்ந்தது என்னும் தீர்மானத் திற்கு வருவார்களானால், அது அரைகுறைப் படிப்புடைய அனுபவமில்லாதவர்கள், ஸ்வானு பூதச் செல்வர்கள் சுயம்பிரகாசப் பொருளைப் பற்றிக் கூறுவதைப் பொய்யென்பது போலவும் பிறவிக் குருடன் வானவில் வருண மற்றது என்பதைப் போலுமாகும்.

இந்து மதத்தைத் துறப்பவர்கள் வியவ காரநிமித்தமாகவும், ஏழ்மை காரணமாகவும், மதம் மாறுகின்றனர். இந்து மதத்தை விட்டு விலகினால், மண், பெண், பொன் ஆகிய மூன் றில் ஏதேனும் கிடைப்பது நிச்சயமென நம்பிப் பிற மதங்களைத் தழுவுவாருமுளர். இந்நாட் டிலே மணவினை சம்பந்தமாக இளைஞர்கள் மதம் மாறுவது சாதாரணமாக இருந்துவருகி

றது. மதம் சீர்கேடடைவதற்குக் கலப்பு மணம் முக் கிய காரணமாகும். உண்மை இந்து ஒருவன், வேற்று மதத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருத் தியை மணந்து கொள்ள ஒருபோதும் ஒருப்பட மாட்டான். ஏனெனில், அது அவனது மத அனுஷ்டானத்திற்குப் பெருந்தடையாக வந்து அமையும். கலப்பு மணங்கள் சரீர இச்சையின் காரணமாகவே ஏற்படுகின்றனவேயொழிய, மதத்தைப்பற்றிய பரந்த நோக்கம் கொண் டல்ல. ஒரே வீட்டில் இருவித மத அனுஷ்டா னங்கள் நடைபெறுவதென்பது நடைமுறைக் குச் சாத்தியமானதல்ல. இதன் காரணமாக, மத அனுஷ்டானங்களையே விட்டுவிட நேரிடுகி றது. தங்கள் செய்கைகளே சரியானது என்று நிரூபிப்பதற்காக, மத அனுஷ்டானங்கள் மூடப் பழக்கவழக்கங்கள் என்ற வாதங்களை சிருஷ்டிக்கின்றனர். இதனால் அவர்கள் தங்க ளுக்கும் தங்கள் சந்ததிகளுக்கும் பெரும் தீ கு விளைவித்தவர்களாகின்றனர்.

கலப்பு மணத்தால் என்ன கேடு விளைகின் றது என்பதை நிரூபிக்கப் பின்வரும் கீதா வாசகம் நல்ல சான்றாகும்,

“குல நாசகர்கள் செய்யும் வர்ணக் கலப்பை விளைவிக்கும் இக்கேடுகளால், நிலைத்துள்ள ஐதி தர்மங்களும் நிலை குலைக்கப்படும்”

ஐதிகளைக் கலப்பதினால் ஏற்படும் தீமை கள் (1) குலத்திற்கு அழிவு ஏற்படுகிறது. (2) பரம்பரையாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்த குடும்பப் பழக்க வழக்கங்கள் நாசமடைகின் றன. (3) அதர்மம் மிகுகிறது. (4) குலப் பெண் களின் கற்புக்குப் பங்கமேற்படுகிறது.

ஒவ்வொரு பெரிய இந்து குடும்பத்திலும் பரம்பரையாக அனுஷ்டிக்கப்பட்டு வரும் பல உபயோகமான நல்ல பழக்க வழக்கங்கள் இருக் கின்றன. இதனால் அக்குடும்பத்திலுள்ள ஆண் களும் பெண்களும் சில கட்டுப்பாடுகளை அனு சரித்து சீரிய நெறியிலே உயர்ந்த வாழ்க்கை வாழ முடிகிறது. வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த் தக் கூடிய இத்தகைய சமுதாயப் பழக்கவழக் கங்கள் ஒரு குடும்பத்திலுள்ள பெரியோர்க ளால் கைவிடப் படுமானால், அக்குடும்பத்திலு ள்ள இளைஞர்கள் இயற்கையாகவே அறிவை இழந்து, குடும்பக்கட்டுப்பாடுகளை மறந்து, தீய நெறியைக் கடைபிடிக்க ஏதுவாகிறது. சமுதாயப் பழக்க வழக்கங்களினால் தான் ஒரு தனிமனிதனை குடும்பத்திலோ அல்லது சமூகத்திலோ கட்டுப்படுத்தி வைக்கமுடியும். இத்தகைய உன்னத கட்டுப்

பாடுகளை இழக்கும் ஒரு குடும்பத்திலோ அல்லது சமுதாயத்திலோ முறை கேடான காரியங்கள் நிகழுவது இயற்கையே. இதனால், அக்குடும்பத்தில் பரம்பரையாக தொடர்ந்து வந்த நேர்மை குறைந்து ஒழுக்கம் கெடுகின்றது. இருவேறு தர்மங்களை அனுஷ்டிக்கும் பெற்றோர்களுக்குப் பிறக்கும் குழந்தைகள் எந்தத் தர்மத்தையும் அனுஷ்டிக்க முடியாத நிலை ஏற்பட்டு இலட்சியமற்ற வாழ்க்கை வாழவேண்டியவருகிறது.

இக்கேடுகளையெல்லாம் தவிர்த்து நமது சமயத்தைப் பாதுகாக்க நாம் செய்யவேண்டுவது யாது என்பதைப்பற்றிச் சிந்தித்தல்வேண்டும். அதற்கு ஒவ்வொரு மாணவனும் தன் சொந்த வாழ்க்கை முறையைச் சீர்திருத்தி அமைத்தல் வேண்டும். சொந்த வாழ்க்கையை சீர்திருத்தி அமைப்பதிலேயே சமயத்திற்குச் சிறந்த சேவை செய்யமுடியும். சில முக்கியமான சமய அனுஷ்டானங்களையாவது இடைவிடாது தொடர்ந்து கடைப்பிடிப்பேன் என்ற வைராக்கியம் கொள்ளவேண்டும். இவ்வாறு ஒவ்வொருவரும் ஏதாவது ஒரு சில நல்ல பழக்கங்களை இலட்சிய நோக்கத்துடன் கையாண்டுவருவார்களானால், அவர்கள் தங்கள் வீடுகளிலும் சலாசாலைகளிலும் மற்றும் பொது இடங்களிலும் ஒரு நல்ல சூழ்நிலையை ஏற்படுத்த முடியும். ஒவ்வொரு இந்து வீட்டிலும் தற்போது நிலவிவரும் சூழ்நிலை மாறியமைய வேண்டும். வீடுகளில் இந்துக் கலாசாரப் பண்பாடுகள் நிறைந்த சூழ்நிலையை மாணவர்கள் தங்கள் வாழ்வின்மூலமாக தளிர்த்துக்கொள்வதே வேண்டும். இதனால் குழந்தைகள் நல்ல சூழ்நிலையில் வளர்ந்து பிற்காலத்தில் நல்ல சமயவாழ்வு வாழ முடியும். சமயம் தழைக்க இது ஒன்றே வழி.

பக்தியும் சமயக் கல்வியும் ஒழுக்கமும் மாணவர்களுக்கு இன்றியமையாதவை. ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவின்மீதும் மகத்தான சக்தி ஒன்று இருக்கிறது. இதனுடைய ஆகர்ஷண சக்தியை அளவிட்டுரைக்க இயலாது. வாழ்க்கையில் ஏற்படும் துக்ககரமான அனுபவங்களின் போதும், மனச்சோர்வு ஏற்படும்போதும், தைரியத்தையும் நம்பிக்கையையும் உற்சாகத்தையும் ஊட்டவல்லது; இவ்வுலகத்திலுள்ள துன்பத்தைத் துறந்து வாழ்க்கையின் கடமைகளைச் செய்து, அதனால் ஏற்படும் பலனை அமைதியுடனும் சந்தோஷத்துடனும் அனுபவிக்கச் செய்கிறது. இதைத்தான் அன்பு என்று சொல்லுகிறோம். ஒருவன் தனது அன்பை, மனைவி

மக்களிடத்திலும் பந்துக்களிடத்திலும் செலுத்தும் பொழுது அதை அன்பு என்றும், ஆண்டவனிடத்துச் செலுத்தும்போது பக்தி என்றும் கூறுகின்றோம்.

பெரும்பாலோருடைய பக்தி ஆரம்பதசையிலேயே நின்றுவிடுகிறது. இதற்குக் காரணம் சமயத்தைப் பற்றிய போதுமான அறிவு இல்லாமையேயாகும். சிறிது பொருட்செலவு செய்து அபிஷேக ஆராதனைகள் செய்வது; அதிகச் செல்வமிருப்பின் தம்பெயரால் சத்திரமோ, கோவிலோ ஒன்றைக் கட்டுவிப்பது; இதுதான் பக்தியின் முடிவு என்று பலர் கருதுகின்றனர். இத்தகைய பக்தி, துன்பம் வந்த காலத்தும், சுகவீனம் வந்தகாலத்தும் பெரும்பாலோரிடத்தில் வெளிப்படுகின்றது. இது உண்மையான பக்தியாகாது. இதனால் துன்பமும் நீங்கிவிடாது.

இளைஞர்கள் தினமும் சிறிது நேரமாகிலும் உலக விவகாரங்களை மறந்து கடவுளைத் தியானித்துப் பழகுதல் வேண்டும். கடவுள் வழிபாடானது, நம் மனத்தையும் எண்ணத்தையும் தூய்மையாக்குவதற்குச் செய்யப்படும் சாதனையாகும். தூய மனத்துடனும் உள்ளன்புடனும் ஆண்டவனிடத்துப் பிரார்த்தனை செய்வதால் மகத்தான காரியங்களைச் சாதிக்க முடியும். செய்யும் காரியங்களனைத்தையும் ஆண்டவனுடைய சேவையாக நினைத்துச் செய்வதானால், தவறுகளைக் குறைத்துக்கொள்ளமுடியும்.

“நீ எதைச் செய்தாலும், யாது புசித்தாலும், ஏது ஹோமம் பண்ணினாலும், எதை ஐயமிட்டாலும், எத்தவத்தைப் புரிந்தாலும் அதை எனக்கு அர்ப்பணமாகச் செய்,”

என்று பகவான் கீதையிலே பகருகின்றார். இக்கோட்பாடு, அனுஷ்டிக்கின்றவர்களுடைய வாழ்க்கையே ஓர் இடையருத ஆராதனையாகிறது. இதனால் செய்வது தீவினையாயிருந்தாலும், அது இறைவனது கைங்கரியம் என்ற எண்ணம் வலுக்க வலுக்கத் தீவினையொழிந்து, அது நல்வினையாக மாறுகிறது.

ஒரு மனிதனுடைய ஒழுக்கமெனப்படுவது அவனுடைய மனப் போக்குகள் அனைத்தும் சேர்ந்து உண்டானது. நமது எண்ணங்களே நமது தன்மையை உண்டாக்கி இருக்கின்றன. பழுக்கக் காய்ச்சிய இரும்பின் மேல் சம்மட்டியால் அடிக்கும் ஒவ்வொரு அடியும் அதன் ரூபத்தை மாற்றியமைப்பது போல, நம் ஒவ்வொரு எண்ணமும் நம் தன்மையை மாற்றியமைக்கிறது. எண்ணங்களுக்கு ஆழ்ந்த சக்தி

யுண்டு. பிற்காலத்தில் நமக்கு நேரக்கூடியது என்ன என்பதை அவை தீர்மானம் செய்கின்றன. ஆதலால் மாணவர்கள் தாங்கள் நினைக்கும் நினைவுகளைப் பற்றி அதிகாரத்தையாக இருத்தல் வேண்டும்.

மாணவர்கள் தீய சிந்தனைக்கு இடங்கொடுக்கலாகாது. ஏனெனில், நாம் செய்கின்ற ஒவ்வொரு செய்கையும், சரீரத்தின் ஒவ்வொரு அசைவும், நினைக்கின்ற ஒவ்வொரு நினைவும் மனதில் அதற்கேற்ற சமஸ்காரங்களைப் பதியச் செய்கின்றது. இவை புறத்தே உடனடியாகத் தோன்றாவிடினும், மனத்தில் அடங்கியிருந்து வேலை செய்யும் இயல்பின. நாம் ஒவ்வொரு நிமிஷத்திலும் இருக்கும் நிலை, நாம் இதற்குமுன் செய்துகொண்டிருக்கும் மனோவிருத்திகளை, அல்லது சமஸ்காரங்களைப் பொறுத்தது. நல்ல சமஸ்காரங்கள் நிறைந்திருப்பவன் நல்லவனாவான். தீய சமஸ்காரங்கள் நிறைந்திருப்பவன் தீயவனாவான். ஒருவன் தீய வார்த்தைகளையே பேசி, தீய எண்ணங்களையே எண்ணி, தீய செயல்களையே புரிந்தால் அவனுடைய உள்ளம் தீய சமஸ்காரங்களால் நிறைந்திருக்கும். இவ்விதம் உண்டாகிய தீய சமஸ்காரங்கள் அவனையறியாமலேயே அவனது நினைவையும் தொழிலையும் தம்வயப்படுத்தித் தீயவழியிலே உந்துகின்றன. “ஒருவனுடைய உண்மைத் தன்மையை ஆராயவேண்டின், அவனது பெருஞ் செயல்களைப் பார்க்கவேண்டாம். அவன் தன் தினசரி காரியங்களை எங்ஙனம் செய்கின்றான் என்பதைக் கவனிப்பாயாக”, என்று சுவாமி விவேகானந்தர் கூறியுள்ளார்.

மாணவர்கள் துன்பத்தைக் கண்டு பயப்படலாகாது. நமது மனத்தின் தன்மையை உண்டாக்குவதில் இன்பத்தைக் காட்டிலும் துன்பமே அதிக நன்மையைச் செய்கிறது. பூவுலகிலே தோன்றியுள்ள பெரியோருடைய சரித்திரங்களை ஆராய்ந்து பார்ப்போமாயின், பெரும்பாலாக அவர்களுடைய ஆத்ம சக்தியை வெளியே பிரகாசிக்கச் செய்தது; இன்பத்தைக் காட்டிலும் துன்பமெனவும், செல்வத்தைக் காட்டிலும் வறுமையே எனவும், புகழைக் காட்டிலும் இகழ்வே யெனவும் நாம் அறிந்துகொள்வோம். செல்வத்திலேயே பிறந்து வளர்ந்து, சுகத்தையே அனுபவித்துக்கொண்டிருந்து, துக்கத்தைச் சிறிதும் அறியாமலிருந்தவர்களில் எவர்தான் உயர்ந்த வாழ்வைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்? மனது துக்கசாகரத்திலாழ்ந்து சுற்றிலும் கஷ்டங்கள் என்ற புயல் காற்று அடித்துக்கொண்டிருக்க, உள்ளத்திலிருந்த நம்பிக்கையும் தைரி

யமும் அகன்று, வாழ்க்கையே அந்தகாரமாகத் தோன்றும் இம்மாதிரிச் சந்தர்ப்பங்களில் தான் ஆத்மீக ஒளி பிரகாசிக்கிறது.

நம்மில் காணப்படும் கேடுகள் அனைத்திற்கும் காரணம் நம் உள்ளத்திலேயே இருக்கிறது. அதற்காகக் கடவுளைக் குறை சொல்லலாகாது. அதை மாற்ற முடியாதெனச் சலிப்பும் சோர்வும் கொள்ளலாகாது. பட்டுப்பூச்சி தன் உடலிலிருந்து உண்டாகும் வஸ்துவால் கூட்டைக் கட்டித் தன்னை அதற்குள் சிறைசெய்து கொள்வது போல, நாம் செய்த காரியத்தின் பலனாகவும் பழக்கத்தின் பலனாகவுமே நம்மை நாம் பந்தப்படுத்திக் கொள்கின்றோம். இது விருந்து விடுதலையடைவதற்காக நாம் வெளியுதவியை நாடுகிறோம். வெளியிலிருந்து நமக்கு உதவி வருவதேயில்லை; நம்முள்ளிருந்து தான் நமக்கு உதவி வருகிறது என்பதை உணர்தல் வேண்டும். நாம் செய்யும் தவறுகளுக்குக் காரணம் பலவீனமும் அறியாமையுமாகும். அதற்காக, செய்த தவறுகளுக்காக வாழ்நாள் முழுதும் அழுதாலும் பயனில்லை. வெளிச்சம் கொண்டுவந்த இடத்து இருள் உடனே மறைந்துவிடுகிறது. அதுபோல, உயர்ந்த ஒழுக்கத்தைக் கடைப்பிடித்து நமக்குள் மறைந்திருக்கும் சுயம்ஜோதியான சச்சிதானந்தப் பரம்பொருளை வெளிப்படுத்தி மற்றவர்களுக்கும் உதவுதல்வேண்டும்.

மாணவர்கள் சந்தேகமற்று, உள்ளன்புடன் ஒருவரோடொருவர் பரஸ்பர பாவனையுடன் கலந்து வாழப் பழகத் தல் வேண்டும். ஒருவனுடைய வாழ்க்கை முன்னேற்றத்திற்குத் தடையாக இருப்பது சந்தேகம் என்னும் பகைவனே. பட்டம் பதவி காரணமாகவும் செல்வம் காரணமாகவும் சந்தேகம் கொள்ளுவார் பலர். ஒரு நாட்டிலேற்படும் அரசியல் போராட்டங்களுக்கும் காரணம் இதுவே. தடைகளுக்கும், கோழைத்தனத்திற்கும் மூலகாரணம் சந்தேகமே. பொருமை பேராசை முதலிய எல்லா மன நோய்களும் சந்தேகத்திலிருந்தே எழுகின்றன. அதனாலேயே தான் பகவான், கீதையில், ‘சம்ஸயாத்மா வினஸ்பதி’ - சந்தேகப்படுகிறவன் அழிந்துபோகிறான் என்று கூறுகிறார். ஏட்டறிவு மாத்திரம் உடையவர்களுக்கும் இதற்கும் நட்பு அதிகம்; இப்பகைவனை வெல்ல அனுஷ்டானம் ஒன்றினால்தான் முடியும். ஒருவன் அனுஷ்டானத்தின் மூலம் ஒன்றின் உண்மையை உணரும்போது, அதன் மீதுள்ள அவனது நம்பிக்கை பலப்பட்டு அசைக்க முடியாததாகிறது. அதேபோல, உண்மையின் ஒளிக்கிரணமொன்றினை அனுபவவாயி

லாகக் காணும் அளவுக்கு நமது நம்பிக்கை அசைக்க முடியாது திடப்படுகின்றது. அனு வளவும் அனுஷ்டானத்தில் காட்டாத வெறும் கொள்கையுடைய மனிதன், தர்க்கம் செய்வதி லேயே காலத்தைக் கழித்துவிடுகிறான். அனுஷ்டிப்பவனே அதிகம் பேசமாட்டான்; தனக்குத் தெரியாத ஒன்றை ஆவேசத்துடன் போராடி ஸ்தாபிக்க முயலமாட்டான். மற்றவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுச் சிந்தித்து ஒப்பிட்டுப் பார்ப்பான். இதனை நிரூபிக்கப் பகவான் ராம கிருஷ்ண பரமஹம்ஸர் ஒரு அழகிய கதை யொன்று சொல்வதுண்டு.

ஓர் அரச சபையில் சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மா ஆகிய மும்மூர்த்திகளில் எவர் பெரிய வர், என்ற வாதம் பண்டிதர்களுக்குள் ஏற்பட் டது. ஒவ்வொரு கட்சியினரும் பலநாள் தம் தொண்டை கழிய வாதம் செய்து தம் கொள் கையை ஸ்தாபிக்க முயன்றனர். கடைசியில், வயதிலும் அநுபவத்திலும் முதிர்ந்தவரும், அந்த விவாதத்துக்குத் தலைமை வகித்தவரு மான சாது ஒருவர் எழுந்து, சாவதானமாகவும் கம்பீரமாகவும் தமது முடிவுரையாக, 'சபை யோர்களே! பிரம்மா, விஷ்ணு, சிவன் இம் மும் மூர்த்திகளில் நாம் எவரையும் இதுவரையில் கண்டதில்லை. ஆகையால், யார் பெரியவர் என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?' என்ற போது, கட்சிப் பிரதி கட்சிகளால் அல்லோல கல்லோலப் பட்டிருந்த சபை நிசப்தமாகி விட் டது.

சிலர் சமயத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள். ஆனால் சமயத்தை அனுஷ்டிப்பதைப் பற்றிச் சிந்திப்பதே கிடையாது. ஏதோ சில வேளை களில் கடவுளைப் புகழ்ந்து போற்றிக் கொண் டாடுவதோடு அவர்களது சமய வாழ்க்கை நின்றுவிடுகிறது. இவர்கள் கடவுள் மீது நம்பிக் கையுள்ளவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்வது போலி வார்த்தையாகவே முடிகிறது. உண்மையிலே அவர்கள் கடவுளை நம்பாதவர்களே. கடவு ளிடத்திலிருந்து இவ்வுலககுகத்திற்கான எல் லாவற்றையும் நாம் பெற விரும்புகின்றோம். ஆனால் அவனைப் பெற நாம் விரும்புவதில்லை.

மாணவர்கள் பிரம்மச்சாரியத்தை அனுஷ்டித் தலும் தியாக புத்தியை வளர்த்தலும் வேண்டும். ஆன்மநேய வாழ்க்கைக்கு பிரம்மச்சாரியமும் தியாகமும் அவசியம். இவையின்றி மெஞ்ஞான வாழ்வு கிடையாது. மனோ வாக்குக் காயம் மூன்றின் மூலமாகவும் பிரம்மச்சாரிய வாழ்க் கையை அனுஷ்டித்தல் வேண்டும். மனம், எண்

ணம், உணர்ச்சி, பேச்சு, செய்யும் காரியங்கள் அனைத்தும் பரிசுத்தப்பட்டனவாக அமைதல் வேண்டும்.

கடோப நிஷத்தில் ஓர் அழகான சுலோகம் இருக்கிறது. "சரீரம் ஓர் இரதமாகும். இந்திரி யங்கள் — அதனை இழுக்கும் குதிரைகள்; செல் லும் மார்க்கம்—விஷய வஸ்துக்கள்; மனம்—கடி வாளம்; புத்தி — சாரதி; அதனுள் உட்பார்ந்து செல்பவனே அதிபதியான ஆத்மன், என்பதை அறிவாயாக. மனம், புத்தி, சரீரம், இந்திரியங் களோடு சேர்ந்திருக்கும் வரையில் அவனை போக்தா— அனுபவிப்பவன் என்று புத்திசாலி கள் கூறுகின்றார்கள்." "அடங்காத மனமும், பகுத்தறிவற்ற புத்தியும் உடையவர்களது இந்திரியங்கள், ரதத்தில் பூட்டப்பட்ட முரட் டுக் குதிரைகளுக்கு ஒப்பாகும்."

இதனால், தியாகமும் பற்றற்ற வாழ்வும் அவசியம் என வற்புறுத்தப்படுகிறது. வஸ்துக் களோடு எவ்வளவுக்குச் சம்பந்தம் கொள்ளு கின்றோமோ, அவ்வளவுக்கவ்வளவு ஆன்ம வாழ்க்கைக்கு விக்கினம் உண்டாகிறது. எந்த அளவுக்கு நாம் மற்றவர்களோடு கொள் ளும் பற்றுதலையும் விரும்புவெறுப்புகளையும் துறக்கின்றோமோ, அந்தஅளவுக்கு நாம் ஆத்ம ஞானவாழ்க்கையில் முன்னேறுவோம். உள்ளத் திலே பதுங்கிக் கிடக்கும் ஆசைகள் ஒருவனை எவ்வாறாயினும் ஏமாற்றி, அவற்றின் வசமாக்க மனது முயலும். ஆகையினால்தான் ஜெபம், பிரார்த்தனை போன்ற சாதனங்களை இளைஞர் கள் செய்து வருதல் வேண்டும். ஜபதபாதிகளையும் தியாக வாழ்க்கையோடு சேர்த்து அனுஷ்டிப்பதால் தான் மனம் அடங்கும். மனம் அடங் கப்பெறுமாயின், ஜன்ம ஜன்மாந்திரங்களாக தத் தொடர்ந்துகொண்டு மனத்திலே பதுங்கிக் கிடக்கும் கல் மஷங்களை அகற்றிச் சுத்தப் படுத்த முடியும்.

மாணவர்களுக்குச் சாதனைக்கு ஏற்ற சூழ் நிலையும் சத்சங்கமும் அவசியம். ஆதலின், மாணவர்கள் நற்குணம் படைத்தவர்களோடு பழகுவதல் வேண்டும். ஆரம்பத்திலே சில கஷ்டங்கள் இருப்பினும், தீவிர வைராக்கியத் தோடு முயற்சி செய்தால் நாளடைவில் யாவும் கைகூடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்பெரு முயற்சிக்கு வேண்டிய ஊக்கத்தையும் உற்சாகத்தையும் தைரியத்தையும் இந்து இளைஞர் களுக்கு எல்லாம் வல்ல இறைவன் அருளு வாணாக!

தமிழர் கோவில்களில்

தமிழ் ஏன் புறக்கணிக்கப்படுகிறது?

“ஈழவேந்தன்”

தீண்டாமை ஒழிகிறது

தீண்டாமை என்னும் தீய வழக்கம் தீரத் தொலைந்திட நாளாச்சென்றும் — இந்த வழக்கம் நாளுக்கு நாளாய் “இந்து மதத்தினை வெட்டித் தவிர்ப்பது” என்றும் சிந்தை நொந்து புலம்பினார் நம் நாமக்கல் கவிஞர். ஆனால் கவிஞர் குறிப்பிடுவது போல் இந்த வழக்கம் இந்து மதத்தினை மட்டும் நிந்தை மிகுந்து அழிந்திடச் செய்வதுடன் நில்லாது செத்தமிழ் இனத்தையும் சிதறுதல் செய்யத் தொடங்கிவிட்டதைத் தாயகத் தமிழர் உணர்ந்தனர். அதனால் திருக்கோவில்கள் அனைத்தும் திருவடியார்க்கு (தீண்டாதார்க்கு) திறக்கப்பட்டன. “ஒன்றே குலம் ஒருவனே இறைவன்” என்ற அன்பு கலந்த இன்பக் குரல் விண்ணையும் நாடி விரைந்து சென்றது. ஆனால் சேயகத் தமிழரான ஈழத் தமிழர் தீண்டாமையின் அளவிடற்கரிய தீமையைச் சிறிது பிந்தியே உணரத் தலைப்பட்டனர். எனினும் உணர்ந்து உத்தமன் உறையும் உறைவிடங்கள் அனைத்தையும் தீண்டாதார்க்குத் திறந்துவிட்ட துணிந்த செயலை “செம்மை சான்ற செயலென” சிந்தை குளிர்த்து வாழ்த்துவோமாக!

தித்திக்கும் தீந்தமிழ் இருக்க

வடமொழிக் கூச்சல் ஏன்?

தீண்டாமை ஒழிவதுடன் திருக்கோவில்களில் திரண்டிருந்த ஊழல்கள் அனைத்தும் ஒழிந்து விட்டனவா? இல்லவே இல்லை. திருக்கோவில்களில் தீண்டாமை ஒழிவதையிட்டு உவகையுறும் நாம், இன்னும் இன்பத் தமிழால் இறைவனைப் பாடி அன்பைப் பெருக்கி வாழ்வதற்கு வழிவகைகள் ஆவியங்களில் செய்யவில்லையே என்பதை எண்ணி ஏங்குகிறோம். தேனூறும் மூவர் தேவாரம், தித்திக்கும் திருவாசகம், அருள் ஊறும் திருமுலர் திருமந்திரம், ஆழ்வாரின் அருட்பொருள்கள் (பிரபந்தங்கள்), மற்றும் இன்னோரன்ன அன்பிற் குழைத்த அருந்தமிழ்ப் பாக்கள் பல இருக்க, இவையனைத்தையும்

விடுத்து வண்டமிழருக்குப் புரியா வடமொழியிலா வல்லோனை வழிபடல் வேண்டும்? “அப்பன் நீ அம்மை நீ ஐயனும் நீ அன்புடைய மாமனும் மாமியும் நீ” என்று ஆண்டவனிடம் உரிமை பாராட்டுகிறார் அப்பர். மற்றும் மணிவாசகரோ “அம்மையே அப்பா ஒப்பிலாமணியே” என்று, அன்புத் தமிழ்க் குரலில் ஓலமிடுகிறார். இந்த அருட்பெரும் அடியார்களின் வழிவந்த நாம் மட்டும் ஏன், நெஞ்சம் தொடாத, ஊனியை உருக்கி உள்ளொள்ளி பெருக்க உதவாத, வடமொழியில் வழிபாடு செய்தல் வேண்டும்? எங்கும் நிறைந்து, எல்லாம் அறிந்து, எல்லோருக்கும் இன்னருள் புரியும் இறைவனுக்கு எம் இன்பத் தமிழ்க் குரல் இனிக்காதா? அன்றேல் இதயம் கனிந்து இன்னருள் செய்ய மாட்டானா? சிந்தனைச் செறிவு மிகுந்த செந்தமிழ் மக்கள் சிந்தித்து முடிவு காண்பார்களாக!

தமிழர் எழுப்பிய கோவில்களில்

தமிழ் ஏன் இல்லை?

தமிழ்நாட்டில் எழுந்த கோவில்கள் அனைத்தும் தமிழர்களால் தம் பண்பாட்டை பாரிடை மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தும் நோக்குடன் எழுப்பப்பெற்றவை. அவர்களின் உள்ளத்தில் ஊறிய உணர்ச்சிகளையெல்லாம் இக்கோவில்கள் படம் எடுத்துக் காட்டுகின்றன எனின் மிகையாகாது. அன்றெல்லாம் இக்கோவில்களில் முத்தமிழ் முழங்க முதல்வனை முடிதாழ்த்தி வணங்கினர் நம் முன்னோர். ஆனால் இன்றோ, இன்பத்தமிழின் இடத்தை வடமொழி வலிந்து பெற்றுவிட்டது. நாம் கட்டிய கோவில்கள் நமக்கே உரியனவல்ல என்ற நிலையினை வருவித்துவிட்டோம். வடவரின் வஞ்சனை, வண்டமிழரின் வளம் செறிந்த மூளையையும் வறட்சியுறச் செய்துவிட்டது போலும்! அரசியல் வானில் ஆட்சி மொழியாய் அழகுடன் வீற்றிருந்த அருந்தமிழை அப்புறப்படுத்திவிட்டதை அறிந்து சீறி எழும் செந்தமிழ் இனம், இன்னும் ஏன் தமக்காகத் தம்மால் தம் நாட்டில் கட்டப்

பட்ட கோவில்களில் செந்தமிழ் செங்கோல் செலுத்தச் செயல் புரியாது சோம்பிக் கிடக்கி கிடக்கிறது? அரசியலில் தீண்டாதாராய் இருக்க விழையாத தமிழ் இனம் தம் கோவில்களில் தம் மொழி ஒதுக்கப்படுவதை உணர்ந்தும் உரிமைக் குரல் எழுப்ப ஏன் தயங்குகிறது?

தன் நிலை கெடின் தமிழ் மொழி அழிவுறும்

முக்கண்ணன் வளர்த்த முத்தமிழ் — நால் வர் வளர்த்த நற்றமிழ் — என்றுமுள்ள தென் தமிழ் — தெய்வீகத் தீந்தமிழ் என்றெல்லாம் பெருமை பேசுகிறோம். ஆனால் அதே தெய்வீகத் தமிழ், தெய்வ வழிபாட்டிற்கு உகந்ததல்ல என்ற உலுத்தர்களின் உளறல்களுக்கு நல்ல சொல்லடி கொடுத்துச் செல்வழி காட்டத் தயங்குவது ஏன்? விரிந்த மனப்பான்மை தமிழ் ருக்கு வேண்டும். ஆனால் “விரிந்த மனப் பான்மை” என்ற பேரில் தம் அருமைத் தமிழ் மொழி, வீணரின் செய்கையால் வீணே அழிவதையும் பார்த்துக்கொண்டிருப்பது, அறிவுடமை ஆகுமா?

அறிஞர் அறைந்த அறிவுரைகள்

அறிவுத் துறையில் ஆக்கப்பணி புரியும் அறிஞர் அண்ணாவும் அன்னரின் குழுவினரும் மட்டுமன்றி, சமயத் துறையில் மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்திய மறைமலையடிகள் தொட்டு இன்று வாழும் குன்றக்குடி அடிகள் ஈராக, இன்பத் தமிழுக்கு இறைவனின் இல்லங்களில் தக்கதோர் இடம் அளியுங்கள் — அப்பொழுதுதான் இன்பத் தமிழகத்தில் இறை வழிபாடு பெருகும் — ஆத்திகம் வளரும் — நாத்திகம் அழியும் — நல் வாழ்வு நற்றமிழருக்குக் கிட்டும் என நவீன றுள்ளார்கள். அறிவுத் துறையில் ஆக்க வேலை புரியும் அறிஞர்களின் கருத்துக்களைத்தான் நாம் இதயத்தில் இருத்த மறுத்தாலும் மாதொரு பாகனை மனத்தில் வழுத்தி மாண்புறு வழி காட்டும் மேற்குறிக்கப்பெற்ற அருட் பெரியார்களின் அறிவுரைகளையும் அப்புறப் படுத்தலாமா? அறத்தின் வழி நின்று ஆக்கம் கருதும் தமிழருக்கு இது அடுக்குமா?

தமிழ்ப்பாவின் தனிச் சிறப்பு

“செந்தில் வாழ் கெந்தமிழ் பெருமானே” என்றும், “அம்புலி தனக்குள் வளர் செந்தமிழ் வழத்தியுனை அன்போடு துதிக்க மனம் அருள் வாயே” என்றும், “வளமொடு செந்தமிழுறை செய அப் பரும் மகிழ வரங்களும் அருள் வாயே” என்றும், அடியார்கள் எழுப்பும் தமிழ் ஆர்வக் குரலையாவது யாம் அகத்தில் தாங்க வேண்டாமா? “தென் நாடுடைய சிவனே

போற்றி — எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி” என மணிவாசகர் போற்றி வாழ்த்தும் தென்னாட்டுச் சிவனுக்கு செந்தமிழ்ப் பாக்கள் செவிக்குணவாய் அமையாதா? தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்கள் தீர்ப்பளிப்பார்களாக!

பாரதிதாசன் பகர்ந்தவை

“வடக்கினில் தமிழர் வாழ்வை வதக்கிப் பின் தெற்கில் வந்தே இடக்கினை செய நினைத்த எதிரியை, அந்நாள் தொட்டே “அடக்கடா” என்று அறைந்து அறங்காக்கும் நம் அருமைத் தமிழ்க் கவிஞரும் பாரதிதாசன், “கோவிற்படிக்கட்டின் கீழ் நின்று தமிழ் மானத்தை வடிகட்டி, வடசொல் மண்ணாங்கட்டியை “மந்திரம்” என உவக்கும் தமிழரின் நிலை கண்டு, உளம் கொதிக்கிறார். இதனாந்தான்

“திருப்படியில் நின்றபடி
செந்தமிழில் பெரும்படியார்
அருளிச் செய்த
உருப்படியை அப்படியே
ஊறியும் படியுரைத்தால்
படியும் நெஞ்சில்!
தெருப்படியில் கழுதையெனச்
செல்லுபடி யாகாத
வடசொற் கூச்சல்
நெருப்படியை எப்படியோ
பொறுத்திடினும் நேர்ந்தபடி
பொருள்கண் டீரோ!”

என்று, வடசொற் கூச்சலை நீங்கள் பொறுத்திடினும், அதனின் பொருளையாவது உணர்ந்தீர்களா என்று சிந்தனையைக் கிளறும் முறையில், நம் செந்தமிழ்க் கவிஞன் விடுக்கும் கேள்விக்கு எம்மால் விடை அளிக்க முடியுமா? சுருங்கக் கூறின், “குருடும் குருடும் குருட்டாட்டம் ஆடி குழிவிடுமானே” என்ற திருமுலர் கூற்றிற்கிணங்க, தமக்குப் புரியா வடமொழியில் பார்ப்பனர் அர்ச்சனை செய்கின்றனர். வழிபடச் செல்லும் மக்களும், இந்தப் புரியாத வட மொழி அர்ச்சனையைப் புரிந்ததாகத் தம்மையே ஏமாற்றி மகிழ்வுறுகின்றனர். இதனைக் குழியில் விழுத்தும் குருட்டாட்டம் என்று கூறுவதா, அன்றேல் இறைவனை இதயத்தில் இருத்தத் துணைபுரியும் தூய்மைச் செயலெனச் செப்புவதா என்பதைச், செந்தமிழ்ச் சிவநெறிச் செல்வர்கள் சீர்தூக்கிப் பார்த்து, விரைவில் சிந்தை மகிழ்தற்குரிய ஓர் சிறந்த முடிவிற்கு வருவார்களாக!

இக் கட்டுரை 5-8-56ல் சுதந்திரனில் வெளிவந்தது. ஆசிரியருடைய உடன்பாட்டுடன் மீண்டும் வெளியிடப்படுகிறது.

வாழ்வின் குறிக்கோள்

(க. சி. பேரின்பநாயகம்)

மானிடர்களாய்ப் பிறந்த நாம் எல்லோருமே வாழ்சுன்றோமா? ஆம். வாழ்கின்றோம். இலட்சியமற்ற வாழ்வை. குறிக்கோள் இல்லா வாழ்வை. ஒருவனுடைய வாழ்வை நிர்ணயிப்பது அவனுடைய இலட்சியம், அவனுடைய குறிக்கோள். இலட்சியம், குறிக்கோள். இவ்விரண்டும் இல்லா வாழ்வு சக்கானில்லா மரக்கலம். அணையில்லாப் பாலம்.

ஆகவே, குறிக்கோள் எவ்வித அடிப்படையிலே ஆரம்பமாகவேண்டும் என்பது சிந்திக்கற்பாலது. களவே தொழிலாகக் கொண்டவன், அது தான் தனது வாழ்வின் இலட்சியம் என்கின்றான். அதுவேதான் தான் போற்றும் கலை என்கின்றான். ஏன்? குடித்து வெறிப்பவன்கூட அது தனது வாழ்வின் இலட்சியம் என்றுதானே கருதுகின்றான். பொய் சொல்பவன்கூட அப்படியேதான் எண்ணுகிறான். ஆகவே, இவைதானா மனித வாழ்க்கையின் குறிக்கோள்கள்? இவற்றையே குறிக்கோள்களாகக் கொண்டோர் வாழ்க்கை பூரண வாழ்க்கையாகிவிட்டதா? இல்லை. இவர்கள் வாழ்க்கையில் புயல் உண்டு. பூசல் உண்டு. இவர்கள் உண்மையை உணராதது, வாழ்வதென்று கருதி வாழ்வை அலட்சியப்படுத்துகின்றார்கள்.

இலட்சிய வாழ்க்கை அன்பின் அடிப்படையிலே அமையவேண்டும். அறிவு, ஆற்றல் என்ற கட்டுக்கோப்புகளுடன் அமையவேண்டும். “பணமும் பட்டமும் மனிதனால் மதிக்கப்படுகின்றன என்பதற்காக அவற்றைத் தீமையின் துணைகொண்டு தேடிக் கொள்ளாதே. வறுமையும் ஏழ்மையும் மனிதனால் இகழப்படுகின்றன என்பதற்காக அவற்றைத் தீமையின் துணைகொண்டுபோக்கிக்கொள்ளாதே” என்ற கொள்கையின் போதனைகள் இங்கு நினைவு கூரத்தக்கவை. பிறரைத் துன்புறித்தித் தமது குறிக்கோள்களை அடைவதல்ல வாழ்வின் நோக்கம். உலகைத் திருத்திய உத்தமர்கள் என்ற வரிசையிலே இன்று போற்றப்படும் அத்தனை சமுதாய சிற்பிகளும் தமது குறிக்கோள்களை அன்பின்

அடிப்படையிலேதான் ஆரம்பித்தார்கள். இந்தியர்க்கு உயிர்கொடுத்த மகாத்மா காந்தியை நோக்கும்போது, அவர் தம் வாழ்க்கையில் குறிக்கோளாகக் கொண்டது நாட்டின் சுதந்திரமேயாகும். சுதந்திரத்திற்காகவே தம் வாழ்க்கையை அர்ப்பணித்த அந்த உத்தமர், கொலைக்கருவிகள் கொண்டு போராடவில்லை. சத்தியம், அகிம்சை என்ற இரண்டுமே அவரது போர்க்கருவிகள். ஏழையின் அன்பன் ஆபிரகாம் லிங்கன் அன்புமனம் கொதித்தது ஏன்? ஒரு சமுதாயமே மனிதத்தன்மையின்றி மிருகத்தனமாய் நடாத்தப்படுவது கண்டுதான். அடிமைத் தீனையை அகற்றவேண்டும் என்பதே அந்த மனித உள்ளம் படைத்த மாணிக்கத்தின் வாழ்வின் குறிக்கோள். நான் அடிமையாக மாட்டேன், மற்றவர்களையும் அடிமையாக்க மாட்டேன் என்பதே அன்றா வாழ்வின் இலட்சியம். அதற்காக அல்லும் பகலும் அயராது பாடுபட்டார். அறிவு, ஆற்றல் என்ற ஆயுதங்களின் உதவி கொண்டு அதனால் பலனை அடைந்தார் அடிமைத்தனையை அகற்றினார்.

பறவைகள், மிருகங்கள், ஊர்வன, நீர்வாழ்வன என்பனவும் வாழ்கின்றனவே. பகல் முழுவதும் உணவின் பொருட்டு அலைகின்றன. மாலை தமது இருப்பிடம் செல்கின்றன. அவைகளும் வாழ்கின்றன. வளர்ச்சி அடைகின்றன. அப்படியானால் அவைகட்கு குறிக்கோள் இல்லையா? ஆம். இல்லையென்றேதான் சொல்லவேண்டும். இருக்குமாயின், உண்ணுதல், உறங்குதல், சுற்றம் தழுவுதல் ஆகியவைதான் அவர்களுடைய குறிக்கோள்களாக அமைய முடியும். மனிதன் பகுத்துணரும் அறிவு பெற்றவன். ஆகவே உணர்ந்து வாழவேண்டியவன். மனிதனுடைய குறிக்கோள் மிருகங்களின் குறிக்கோளாக அமையக்கூடாது. மனிதன் குறிக்கோள் அன்பின் அடிப்படையில் உதயமாகவேண்டும். மனித சமூகத்திற்கு நன்மையுடையதாய் அமையவேண்டும். ஒருவனது குறிக்கோளுக்குக் காரணமாவன, அவனது உள்ளத் தன்மை, அவன் வாழும் சமுதாயம்,

வாழும் காலத்தின் சூழ்நிலை. இவ்வாறு வேற்றுமைப்பட்ட சமுதாயங்களில் தோன்றிய சமுதாய சிற்பிகளே அமெரிக்காவில் தோன்றிய ஆபிரகாம் லிங்கன், பிரான்சில் தோன்றிய நெப்போலியன், இந்தியாவில் தோன்றிய காந்தி மகான், கிரேக்க நாட்டில் தோன்றிய சோக்ரீட்தீஸ்.

ஆதி காலத்தில் வாழ்ந்த நமது மூதாதையர் காதலையும் போரையும் தமது குறிக்கோள்களாகக் கொண்டனர். இது இலக்கியத்திலிருந்து நாம் அறியக்கூடியது. தென்னாட்டில் வாழ்ந்த தமிழ் அரசனின் வீரத்தை இழித்துரைத்தான் கனகர் விஜயன் என்ற வட நாட்டு வேந்தன். அவனைப் போரிலே புறங்காட்டுவித்து நிலை நாட்டவேண்டுமென்று வடநாட்டின் மீது படையெடுத்தான் சேரன் செங்குட்டுவன். தமிழர் வீரமுடையவர்கள், மானமுடையவர்கள் என்பதை அறியச் செய்யவேண்டும் என்பதைத் தனது குறிக்கோளாகக் கொண்டான். போர் தொடுத்தான். வெற்றி கண்டான். தனது குறிக்கோளை நிலை நாட்டினான். தமிழ் மறையை உலகிற்கு ஈந்த வள்ளுவர் ஒரு பெண்ணை வன் அச்சம், மடம், நாணம், பயிற் பு என்ற நான்கு படைகளாலும் கற்பு என்னும் கோட்டையை பாதுகாத்து கணவனே தனது செல்வம் என எண்ணி வாழ்வு, தாழ்வு; இன்பம், துன்பம் ஆகிய எல்லாவற்றிலும் பங்கு கொண்டு வாழ்வதையே தனது வாழ்வின் குறிக்கோளாகக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறிப் போந்தார். ஒருவன் வாழ்வின் அவன் தன் குறிக்கோள்களை அடைய விடாதபடி எத்தனையோ எதிர்ப்புகள் ஏற்படும். ஆனால் இவை எல்லாவற்றையும் மன அமைதியோடும் எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றல் வேண்டும்.

இப்படியாகப் பலருடைய ஏச்சுக்கும் பேச்சுக்கும் எதிர்ப்புக்கும் ஆளாகியே நாம் எடுத்துக் கொண்ட சமுதாயசிற்பிகள் அத்தனைபேரும் தமது குறிக்கோள்களை நிறைவேற்றினர். ஆனால், அன்று அவர்கட்கு கிடைத்த பரிசுகள் எவை? மகாத்மா காந்திக்கு கிடைத்தது மத வெறி கொண்ட துரோகி ஒருவனின் துப்பாக்கிக்குண்டுப் பரிசு. சோக்கிரத்தீஸுக்கு கிடைத்தது விஷம் கலந்த உணவுப் பரிசு. மனைவியுடன் களியாட்டத்தில் உல்லாசமாக இருந்த மக்கள் மனிதன் லிங்கனுக்கு கிடைத்ததும் துப்பாக்கிக்குண்டுப் பரிசு. ஆனால், இன்று அவர்கள் எல்லோரும் உலகத்தை திருத்திய உத்தமர்கள், ஞானிகள், தீர்க்கதரிசிகள் என்றெல்லாம் போற்றப்படுகிறார்கள். இவைகள் நமக்குச்

சரித்திரம் கற்பிக்கும் பாடங்கள். ஆகவே, இலட்சியவாதிக்குக் கிடைக்கக்கூடிய பரிசுகளைக் கண்டு பின்னடையாது நேர்மைத் திறத்துடனும் நெஞ்சில் உரத்துடனும் இலட்சியத்தை—குறிக்கோளை நோக்கி நாம் ஒவ்வொருவரும் முன்னேறுவோமாக.

விவேகானந்த!

க. கணேசலிங்கம் (பொறியியற் பகுதி)

காலமெலாம் அளந்தளந்தும் உரைக்கடங்காக் கருணைபொழி திருவுருவை, உளங்கனிந்து ஓலமிடும் அடியவரின் உறுகண் நீக்கும் உள்ளொளியை, வாய் மனம் மெய் புலன்கடந்த சீலமெனும் செழுந்திருவைப் பரமகம்சர் சிந்தையினிற் றெளிவிக்கத் தெளிவுகொண்டு கோலமுடி தும்முணர்ந்த விவேகானந்த! கோதற்ற வேதாந்த விளக்கே போற்றி! (1)

வேறு படு சமயமெலாம் ஒன்று கூடி விளங்குபரம் பொருளுரைக்க வேண்டிநிற்க மாறுபடு கருத்துக்க ளிடையே யந்த மகாநாட்டில், அமெரிக்க மாநிலத்தில், ஏறு நடை போட்டிந்து மதத்தின் தொன்மை, எளிமையோடு பொருள் விளக்கி முழக்கம்செய்த வீறு பெறு வேதாந்தப் புயலே! இந்து வேதத்தின் வித்தக! உன் சரணம் போற்றி! (2)

உழைத்து முணவின்றி உடல் ஒடுங்கினாலும் ஓலமிடும் ஏழைகளின் உழைப்பிலோங்கி, களைத்து விழும் அவர்பசியை, அறிவினத்தைக் களைந்துவிட நினையாதார் துரோகியென்று முழக்கி நின்ற மழைமுகிலே! இரும்பை யொத்த முருகுடலும் தசைநாரும் வேண்டுமென்று இளைஞருல கிடம்புகன்ற கர்மயோகி! இளமைபொலி திருவுருவே! விவேகானந்த! (3)

இருள் நிறைந்த உளங்களிலே இருள்களைந்த இளங்கதிரே! கதிரொளியே! ஒளிவிளக்கே! மருளகற்றி மன்பதையின் மனத்தில் இந்து மதப் பெருமை உணர்த்திவிட்ட அறிஞ! அன்பின் பெருநிதியே! பேரருளின் பெரும! மண்பொன் பெண்ணைசை களைக்களைந்த பெருநெருப்பே! கருதியவை தன்முடிக்கும் கர்மவீரா! கலையாத யோகத்தின் கனலே! போற்றி! (4)

மாயாவாதம்

சி. கணபதிப்பிள்ளை, திருநெல்வேலி.

உலகம், உயிர், கடவுள் என்ற முப் பொருள்களையும் அவற்றின் தொடர்புகளையும் சமயங்கள் ஆராய்கின்றன.

இப்பொழுது நமது நாட்டில் ஜனநாயக ஆதிக்கம் படைத்தவைகள் இரு சமயங்கள். அவற்றுள் ஒன்று கடவுள் ஒன்றுதானே உள் பொருள்; ஏனையவை இல்பொருள் என்கின்றது. மற்றையது, உலகம் ஒருவாறு உள் பொருள்; ஏனையவை இல்பொருள் என்கின்றது. இரண்டும் உயிரற்ற சமயங்கள்; உயிர் விஷயத்தில் ஒற்றுமை உடையவை. இந்த இரண்டு சமயங்கட்கும் உலக மதிப்பு மிக மிக அதிகம்.

கடவுள் ஒன்றுதானே உள்பொருள் என்கின்ற சமயத்துக்கு மாயாவாதம் என்பது மற்றொரு பெயர்; இதனை ஏகாதம் வாதம் என்றுங் கூறுவர். அது வேதாந்தம் என்ற பெயரால் இப்பொழுது வழங்குகின்றது.

இந்த மாயாவாத வேதாந்தத்துக்கு 'மிண்டிய' என்ற அடை கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. பொருத்தமான அடை. அந்த அடை நீண்ட சரித்திரத்தோடு கூடியது.

மகான் செந்திநாதையர் அவர்கள் தெல்லிப்பளையிற் பிறந்தவர்கள்; நாவலரின் மாணவர். ஐயரவர்கள் வடமொழி தென்மொழியில் நிரம்பிய புலமை படைத்தவர்கள். ஆங்கிலப் பயிற்சியும் ஐயர் அவர்களுக்குண்டு. வடமொழி தென்மொழியில் உள்ள சமய சாஸ்திரங்களை எழுத்தெண்ணிப் படித்தவர்கள் ஐயரவர்கள் என்று சொல்லலாம். உபநிடதங்கள் பற்றியும் பிரம்ம சூத்திரம் பற்றியும் பெரிய ஆராய்ச்சிகள் செய்திருக்கிறார்கள் ஐயர் அவர்கள். அவர்கள் செய்த 'சிவஞான போத வசன அலங்கார தீபம்' சைவர்களுக்குத் தேடக்கிடையாததொரு திரவியம். ஐயர் அவர்கள்

அநேக நூல்கள் செய்திருக்கிறார்கள். சைவ சித்தாந்திகள் அவசியம் பயிலவேண்டியவைகள் அவைகள்.

சைவ சித்தாந்தம், உலகு உயிர் கடவுள் ஆகிய முப்பொருள்களையும் உள்பொருள் எனக் கொண்டு, அவற்றின் தொடர்புகளை விளக்குவது. வேதங்களையும் ஆகமங்களையும் அவற்றின் வழிவந்த நூல்களையும் பிரமாணமாகக் கொண்ட சமயம் சைவ சித்தாந்தம். சைவ சித்தாந்தத்துக்கும் ஏகான்மவாதமாகிய மாயாவாதத்துக்கும் இடையீடு வெகு வெகு தூரம். சைவத்துக்குப் புறம் மாயாவாதம் என்பர் சிவஞான சுவாமிகள்.

புறமான இந்த மாயாவாத சண்டமாருதம், சைவ சித்தாந்தத்தை அழிப்பதற்கு வெகு காலமாகப் பல வேடங்கள் பூண்டுதல் செய்து வந்திருக்கிறது.

உறவு முறை பேசி அண்டுதல் செய்து மிண்டுவது அதனியற்கை.

மாயாவாதத்தின் மிண்டுதலாகிய சால வித்தையை எடுத்துக்காட்டுவதற்கே தம் வாழ்நாளிற் பெரும்பாகத்தை அர்ப்பணஞ் செய்தவர்கள் செந்திநாதையர் அவர்கள்.

மாயாவாதிகள், சைவ சாஸ்திரங்களை மேற்கொள்பவர்கள் போலத் தம்மைக்காட்டிக்கொண்டு, சைவர்கள் சாஸ்திரப்பயிற்சி குன்றிச் சோர்வுபட்டிருக்குங் காலங்களிலே, உபநிடதங்களிலும் பிரமசூத்திரத்திலும் புராணதிகாசங்களிலும் வாய்க்குந்தோறும் வாய்க்குந்தோறும் தங்கள் கொள்கைகளைப் புகுத்தியும், தம் கொள்கைக்கு மாறானவைகளை மாற்றியும் எத்தனையோ திருட்டுத்தனஞ்செய்திருக்கின்றார்கள். அவர்களின் திருட்டுச்செய்கைகளைச் செந்திநாதையர் அவர்கள், திருடர்களைப் பொருள்களுடன் கையிற் பிடித்துக் காட்டுவதுபோலக் காட்டியிருக்கின்றார்கள்.

பிரமகுத்திர நீலகண்டபாஷ்ய முகப்பில், உபநிடத உபக்ரமணிகை, பிரமகுத்திர உபக்ரமணிகை என நீண்ட இரு முன்னுரைகள் தந்திருக்கிறார்கள். இருமுன்னுரைகளும் இரு வேறு நூல்களாய் வழங்கத்தக்கவை. அவ்விரு உபக்ரமணிகைகளும், மாயாவாதிகளின் மாய வித்தைகளை உள்ளங்காலிருந்து உச்சிபரியந்தம் எடுத்துக்காட்டுபவைகள். கந்தபுராண நவகீதம், சைவசித்தாந்த தத்துவப் படவிளக்கம் என்னும் நூல்களிலும், ஐயரவர்களின் வேறு நூல்களிலும், மாயாவாதமிண்டற் சண்டமாருதங்களின் போக்கைக் காணலாம்.

ஐயர் அவர்கள் இந்துணையும் செய்து வைத்தும் என்னை!

சைவஸ்தாபனங்கள், சைவப்பள்ளிகள், சைவக்கோயில்கள் சைவமகாநாடுகள் என்றிவைகளெல்லாம், தமக்கென ஒன்று இன்றி, உண்டிருந்து வாழ்வதையே உள்ளீடாகக் கொண்டமையாலும், சைவாசிரியர்கள் என்றிருப்பவர்கள் சடவஸ்துக்களாய்க் கூலிக்குமாரடிக்கிறவர்களாய்ப் போனதனாலும், மாயாவாதப்பேய் சோர்வு பார்த்து இப்பொழுது நிமிர்ந்து கிளம்பிவிட்டது.

கல்விப்பொதுத்தராதரப்பத்திரபரீட்சைக்குரிய இந்துசமய பாடத்திட்டம் அந்தமாயாவாத ஏகான்மப்பேயின் திருவவதாரமேயாம்.

தமிழ்மொழி ஒளியில் ஏற்றதொரு செவ்வி பார்த்து இது தோன்றியிருக்கிறது.

கிருஷ்ணன் யாதவன்; யதுவின்வம்சத்தவன். அந்தவம்சத்தில் ஒருத்தி ஓர் இருப்புலக்கையைப் பிரசவித்தாள். அந்த உலக்கை அந்த வம்சத்தவர்களாகிய யாதவர்களை எல்லாம் அழிக்கும் என்று அசரீதி கூறிற்று. யாதவர்கள் ஒன்று சேர்ந்து அந்த உலக்கையை அராவித்துகள் செய்து கடலில் இட்டார்கள். அத்துக்கள்கள் வாட்கோரையாய் முளைத்துவளர்ந்தன. ஒருமுறை கடலில் நீர் விளையாட்டுக்குச் சென்ற யாதவச் சிறுவர்கள் அக்கோரைகளைப்பிடுங்கி எடுத்து வாய்ந்தத் தொடங்கினார்கள்; விளையாட்டு விளையாய் முடிந்தது: யாவரும் அதிற் கலந்து மாண்டார்கள். இது பாரதத்தில் ஒரு கதை.

இந்த இருப்புலக்கைதான் இப்பொழுது தெழுந்த இந்துசமய பாடத்திட்டம். இது ஒரு சிலவருடத்தில் சைவசித்தாந்தம் இருந்த இடமும் தெரியாமல், இந்த நாட்டினின்றும் அந்த அருஞ்சமயத்தை ஒழித்துக்கட்டுவிடும்.

சைவசித்தாந்தக் கொள்கைக்குரிய பிள்ளைகளுக்கு, அக்கொள்கையுடையோரே திட்டம் வகுப்பது மேன்கொள் சைவநீதி.

‘சிவநெறி’ காண்பார் இதனைச் சிந்திப்பார்களாக.

செல்வத்தைச் சேமித்து வைப்பதினால் துக்கந்தான் ஏற்படுகின்றதேயொழிய சந்தோஷம் ஒருபொழுதும் விளைவதில்லை. அன்றியும், அது கேடுகளுக்கெல்லாம் காரணமாகவும் உள்ளது; நீடித்தும் நிற்பதில்லை. எனவே அதைத் துறந்து, வற்றாத நிலைபேறுள்ள ஆத்மீகச் செல்வத்தை அடையப் பாடுபடுவாயாக!

பகவான் சிவானந்தர்.

எவன் துறவின் கொள்கையைப் பின்பற்றுகிறானோ, எவன் மிதஆகாரம் புசிக்கிறானோ, எவன் பொறிகளை அடக்கி ஆளுகின்றானோ அவனே பரப்பிரம்மத்தை அடைய வல்லவனாவான். பகவான் சிவானந்தர்.

திருவாசகக் காட்சி

(வித்துவான், சைவப்புலவர், பண்டிதர். க. வேந்தனார்)

திருவாசகம் அருட்பனுவல், திருவாசக காட்சி திருவருட் காட்சி, மாணிக்க வாசகர், சிவனருளைத் தெளிந்து, கலந்து, நுகர்ந்து, சிறந்த நிகழ்ச்சிகளைத் திருவாசகத்தில் காணலாம். சிவனருளையே கண்ணாகக் கொண்டு, சிவனைத் தெளிந்த, மாணிக்கவாசகரின் உள்ளப் பண்பை உணர்ந்து மலரக்கூடிய உள்ளொளி திருவாசகப் பாக்களில் நிழலாடுகின்றது. உலகக் கட்டை அறுத்துத் திருவருட் துணையால் செம்மையடைகின்ற நெறி, திருவாசகப் பயனாகும். மாணிக்க வாசகர், தாம், சிவனருளைத் தேடியபொழுதுள்ள நிலையையும், திருவருளைக் கலந்து சிறந்த பொழுதுள்ள நிலையையும் சிந்தித்துச் சொல்கின்றார். தேடிய பொழுது தாம் பெற்ற அனுபவத்தைப் போற்றித் திருவகவலில் சிறப்பாக சுட்டிக் கூறுகின்றார். திருவருளைக் கலந்து சிறந்தபின் தாம் பெற்ற அனுபவத்தைச் சிறப்பாகத் திருச்சதகத்தில் கூறுகின்றார்.

இனி, இங்ஙனம் தேடியும், தெளிந்தும், கூடியும், பிரிந்தும் தாம் சிவனருளில் திளைத்த இன்பப் பேற்றை எண்ணியெண்ணி அடிகள் பாடுகின்ற பதிகங்களில் அன்புக் குரல் அலைமோதுகின்றது. சிவபெருமானை முழுமுதல் தெய்வமாக அடிகள் கண்ட காட்சியே அடிகளின் அன்புக்கும், ஈடுபாட்டுக்கும் காரணமாகும். தம்மால் வணங்கப் படுகின்ற இறைவன் முழுமுதல், தானே தனக்கு நிகரானவன் என்ற எண்ணம் வலுப்பெறுமாயின், அன்பு பெருகும். முழுமுதலிறைவன் என்னை ஆட் கொண்டு இறவாத இன்பவீட்டில் ஏற்றுவான் என்ற எண்ணம் பிறக்கும்.

மாணிக்கவாசகர் உள்ளத்தில் சிவபெருமானே முழுமுதல் கடவுள் என்ற மெய்யுணர்ச்சி நிலைபெற்றுவிட்டது. தன்னேரில்லா முழுமுதற் சிவனை வணங்குகின்ற பெருமிதம்

அடிகளின் உள்ளத்தை அள்ளிவிட்டது. சிவபெருமானின் முழுமுதல் தன்மையைச் சொல்லிச் சொல்லி மகிழ்கின்றார்.

முழுமுதற் சிவம்

“தாயுமிலி தந்தையிலி தான் தனியன் காணேடி” திருச் சாழல் 3.; “துன்பமே பிறப்பே இறப்போடு மயக்காந் தொடக்கெலாம் அறுத்த நற்சோதி” - பிடித்த பத்து 10.; “முவர் கோனாய் நின்ற முதல்வன்” திருச்சதகம் 30; “முந்திய முதல்நடுஇறுதியும் ஆனாய் முவரும் அறிகிலர்” - திருப்பள்ளி எழுச்சி 5; “முவர் நின்று ஏத்த முதல்வன் ஆட முப்பத்து மும்மைத் தேவர் சென்று ஏத்துஞ் சிவன்” திருக்கோவையார் 337; “ஆவா அரி அயன் இந்திரன் வாணோர்க்கு, அரிய சிவன்” திருத்தெள்ளேணம் 7, எனவரும் திருவாசகப் பகுதிகளில் இறைவனின் முழுமுதல் தன்மையைத் தாம் தெளிந்துணர்ந்து செப்புகின்றார்.

பேரின்பப் பொருளாகிய முழுமுதல் தன்மையே சிவத்தின் நிலைபேருக அடிகள் கூறுகின்ற கருத்தே சைவத்தமிழகத்தில் வழிவழியாக நிலவி வருகின்றது. இளங்கோவடிகளும், சிவபெருமானே, “பிறவா யாக்கைப் பெரியோன்” எனப் பாராட்டி உரைக்கின்றார். பிறந்து இறந்து உலகின்ற நான்முகன், திருமால் எனுஞ் சிறுதெய்வங்கள், முழுமுதல் இறைவனாகிய சிவனோடு ஒப்ப மதிக்கப் பெறார். அவர்கள் உயிர்களைப் போலவே மும்மலப் பிணிப்பும், நல்வினை, தீவினைகளின் நுகர்ச்சியும் உள்ளவர்கள். பிறவியை அறுத்துப் பேரா இயற்கைப் பேரின்பப் பேற்றை உயிர்களுக்கு வழங்குகின்ற ஆற்றல், பிறப்பு இறப்பில்லாத முழுமுதற் சிவத்துக்கே உரியதாகும்; இதனை மாணிக்க வாசகர் நன்கு தெளிந்து, துணிந்து, உள்ளத்திண்மை படைத்தவர்.

பிறதெய்வம் உள்ளாப் பேராண்மை

“மற்றோர் தெய்வம் கனவிலும் நினையாது” போற்றித் திருவகவல் “கற்றைவார் சடை எம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி மற்றுமோர் தெய்வந்தன்னை உண்டென நினைந்து எம் பெம்மாற் கற்றிலாதவரைக் கண்டால் அம்நாம் அஞ்சுமாறே” - அச்சப்பத்து 1; “எச்சத்தார் சிறு தெய்வம் ஏத்தாதே” - திருவேசறவு 4; “கொள்ளேன் புரந்தரன் மால் அயன் வாழ்வு, குடிகெடிலும் உள்ளேன் பிற தெய்வம் உன்னையல்லால் எங்கள் உத்தமனே” திருச்சதகம் 2; “உவலைச் சமயங்கள் ஒவ்வாத சாத்திரமாம் கவலைக் கடல்” - திருத்தெள்ளேனம் 17; “புத்தன் முதலான புல்லறிவிற் பல் சமயம்” - திருத் தோணுக்கம் 6, என வரும் இக்கூற்றுக்கள் மாணிக்கவாசகரின் நிலையான தெய்வக் கொள்கையைக் காட்டுகின்றன.

உலகப் பற்று நீங்கித் தெய்வமென்பதோர் சித்தம் உண்டான பின், அடிகளார் உள்ளத்தில் பல சமயக் கொள்கைகளும் இடம்பெற்று ஆராய்ச்சியைத் தோற்றுவித்தன. முழுமுதல் தெய்வக் கொள்கையை அறிந்து வழிபாடு புரிய வேண்டுமென்றே ஆராமை அடிகளின் சிந்தனையைக் கவர்ந்து வழிகாட்டியது. அடிகள் பல சமயங்களும் கூறுகின்ற தெய்வங்களின் இலக்கணத்தை உணர்ந்தார். உண்மையைத் தானே தேடித் தெளிந்த உள்ளத்தில், அஞ்சாமையும், ஒளியும் நிலவிச் சிறக்கின்றன. “உள்ளொளி பெருக்கி” எனத் தாம் பெற்ற முடிந்த முடிவை அடிகள் அழுத்தமாகக் கூறுகின்றார். சிவனே முழுமுதற் தெய்வமெனத் தெளிந்த பின் எழுப்பிய குரலில், பிற தெய்வம் உள்ளாத பேராண்மைக்கொள்கை உள்ளொளியிற் கலந்து உலாவுகின்றது.

தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாகித் தான் தேடித்தெளிந்து கண்ட முழுமுதற் சிவனே, தன்னை ஆட்கொண்டு அருள்வாழ்வில் புகுத்தியவன், என்பதை மாணிக்கவாசகர் உணர்ந்தார். எல்லாம்வல்ல முழுமுதல் சிவம் தன்னை ஆட்கொண்டு அருள் காட்டிய அருமையை அடிகள் எண்ணி உருகுகின்றார். உருகிய உள்ளத்துடன் இறைவனின் அருள் நலத்தைப் பாடிப் பாடி ஆவிதளிர்க்கின்றார்.

ஆண்டு கொண்ட அருமை

“வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்ற போது நான் என்பாய் போல், இனையன் நான்

என்றுன்னை அறிவித்து, என்னை ஆட்கொண்டு, எம்பிரான் ஆனாய்க்கு” - திருச்சதகம் 22; “காட்டாதன வெல்லாங் காட்டிச் சிவங்காட்டித் தான் தாமரை காட்டித் தன் கருணைத் தேன் காட்டி” திருவம்மாலை 6; “கழுவில் கருணையைக் காட்டிக், கடியவினை அகற்றிப் பழமலம் பற்றறுத் தாண்டவன்” - திருப்பாண்டிப் பதிகம் 8; “கறங் கோலைப் போல்வ தோர் காயப்பிறப்பொடு இறப்பென்னும் அறம், பாவமென்றிரண்டு அச்சந் தவிர்த்தென்னை ஆண்டு கொண்டான்” - திருத்தெள்ளெனம் 3; “என்னை யுந் தன் திருவருளால், இப்பிறவி ஆட்கொண்டு இனிப் பிறவாமே காத்து” திருஅம்மாலை 6; “பேர ஒழியாப் பிரிவிலா மறவா, நிலையா, அளவிலா, மாளா இன்பக்கடலே” - பிரார்த்தனைப் பத்து 6; மாறி நின்றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப் புலனைத்தின் வழியடைந்தமுதே ஊறி நின்று, என்உள் எழுபரஞ்சோதி, உள்ளவா காண வந்தருளாய்” - கோயிற்றிருப்பதிகம்

இத் திரு வாசகப் பகுதிகளில் மாணிக்க வாசகர் தாம் சிவனருளால் ஆட்கொள்ளப்பட்டு, அடைந்தபேற்றை அறிவிக்கின்றார். முதல் எடுத்துக் காட்டிய வினையிலே கிடந்தேனை என வரும் திருப்பாட்டு முழுமையும் படித்துணர்ந்தால் அடிகள் சிவனருளால் பெற்ற பேரின்ப வாழ்வை உணரலாம்.

வினையிலே கிடந்தேனைப் புகுந்து நின்று

போது நான் வினைக் கேடன் என்பாய் போல
இனையன் யான் என்றுன்னை அறிவித் தென்னை
ஆட்கொண்டெம் பிரான் ஆனாய்க் கிரும்பின்

பாவை
அனையான் பாடேன் நின்று ஆடேன் அந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவிகோரேன்
முனைவனே முறையோ நான் ஆனவாறு
முடிவறியேன் முதலந்தம் ஆயினோ

இப்பாட்டில் சிவபெருமானின் முழுமுதல் தன்மையையும் தனது புன்மையையும் அடிகள் விளக்குகின்றார். வினைப்பயனால் ஏற்றுண்டு கிடந்த தன்னைச் சிவன் வலிந்து, ஆட்கொண்டு, அருள்புரிந்த பெருங்கருணைத் திறத்தை அடிகள் உணர்ந்து உருகுகின்றார். தான் உருகியும் அலறியும், ஆவிகனிந்தும், கும்பிட்டுக் கூத்தாடுகின்ற செயல்கள் சிவபெருமான் ஆற்றிய பெருங்கருணைச் செயலுக்கு, எங்ஙனம் ஈடாகுமெனக் கருதி, அடிகள் ஏங்குகின்றார். இறைவனின் பெருமையையும் தனது சிறுமையையும், ஒப்பிட்டுக் காணக்காண அடிகளின் உள்ளம் உருகி அன்பாகப் பாய்கின்றது.

முழுமுதற் கடவுளே! உலகத்தோற்றத்திற்கும் ஒடுக்கத்திற்கும் காரணமாக விளங்குகின்றவனே! தீவினைப் பயனால் தாக்குண்டு உலகின்ற அடியேன் உள்ளத்தில் புகுந்து தங்கினாய்! தங்கிய உன்னை நான் அறிந்திலேன். நீயே என்னைக் கூவி அழைத்தாய்! அழைத்து “யான் உன் வினைகளைக் கெடுத்து உன்னைக் காப்பாற்றுகின்றேன், நான் வினைகேடன்” என, எனக்குக் கூறுவது போல, உனது தன்மையை எனக்கு அறிவித்தாய். நான் உன்னை அறியாது நிற்கவும்; நீ உன்னை அறிவித்து என்னையும் ஓர் அடியவனாக ஏற்றுக்கொண்டாய். அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டதுமன்றி, யான் உன்னையே என் தலைவனென உணரவுஞ் செய்தாய். இங்ஙனம் என்னைத் தேடிவந்து, ஆட் கொண்ட, உன் பெருங்கருணைத்திறத்தை எண்ணி, உருகி உன்புகழைப் பாடி, யான் மகிழவேண்டும். என்னை மறந்து, உன் பெருமையையே நினைந்து, நினைந்து, உயிர்தளிர்ந்து, ஆனந்தக் கூத்தாட வேண்டும். உனது அருட் கோலத்தைக் காணாத நேரத்தில் என் ஆவி பதைபதைக்க அலறி, உன்னைத் தேடிவேண்டும். உனது பிரிவு நீடித்தால், என்னுடல் துன்பத்தால் வற்றி வாட வேண்டும். யான் இவற்றுள் ஒன்றினையாதல் செய்யாத கொடிய சிந்தையை உடையேன். இரும்பாற்செய்யப்பட்ட பாவை உருவம்போல் நான் இருக்கின்றேன். ஐயோ! என்னிலைமை எவ்வளவு வன்மையானது என ஆவிசோர்ந்து, முனைப்பொழிய உன் அருளையே இரந்து பெற்று, உன் தன்மையாகவே விளங்கவேண்டிய யான், நன்றி மறந்தவனாய், மெய்யுணர்ச்சி அற்று, வாழ்தல் முறையோ? நான் இத்தகைய வன் கண்மை உடையவனாய் மாறிய காரணத்தை அறியேன். நீயே இரங்கி என்னைக் காப்பாற்ற வேண்டும், என அடிகள் இறைவனைவேண்டுகின்றார்.

சிவபெருமானே உலகின் தோற்றத்திற்கும் ஒடுக்கத்திற்கும் காரணமாக விளங்குகின்றார் என்பது அறிவர் நூற் கருத்தாகும். இதனைக் குறித்தே அடிகள் இறைவனை, “முதல் அந்தம் ஆயினுனே” என அழைக்கின்றார். “அந்தம் ஆதி” என்பது சிவஞான போதம். இருவினைப் பயன்களும் பிறவிக்கு வித்தாதலினால், வினையிலே கிடந்தேனையெனப் பொதுவாகக் கூறினார். வினைத்தொடர்பால் இறைவனை மறந்து, பிறவித் துன்பத்திற்கான செயல்களையே செய்து, கிடந்த தன்னை ஆட்கொள்ளக் கருதி, இறைவனை வந்தார் என்பதை வற்புறுத்திச் சொல்கின்றார்.

“வினையிலே கிடந்தேனை” என அடிகள் கூறும் தொடரில் இடம்பெற்ற “கிடந்த” எனும் சொல்லின் ஆற்றல், அளவில்காலம் வினைப்பயனை உடம்புகளில் தங்கி, அடிகள் அனுபவித்த நிலைமையை அறிவிக்கின்றது. இதனையே அடிகள் சிவபுராணத்தில் “எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தினைத்தேன்” எனக் கூறுகின்றார். தனது பொல்லாப் புழுக் குரம்பையாகிய உடலில் இறைவன் வந்து புகுந்து, நிலைபெற்று நின்று தன்னை உருக்கி ஆட்கொண்ட செயலை அடிகளால் மறக்க முடியவில்லை.

“புகுந்து நின்று” எனும் தொடரால் இறைவன் தன் உடலையே கோவிலாகப் புகுந்து நிலைபெற்ற அருமையை அடிகள் விளம்புகின்றார். இறைவன் தன்மேல் வைத்த இரக்கத்தினால் அழுக்கு நிறைந்து அருவருக்கத்தக்க தன் உடம்பினுள், புகுந்து நின்று அருள் புரிந்தார் என்பதை நினைக்க, அடிகளாரின் உளம் விம்மிதம் அடைகின்றது.

“ஊனெலாம் நின்றுருகப் புகுந்தாண்டான்”

எனவும்

“ஈசனே யென் உடலிடங் கொண்டாய்”,

எனவும் இறைவன் தன் உடலுள் புகுந்தசெயலை மணிவாசகர் அடிக்கடி எடுத்துரைக்கின்றார். “கருத்திருத்தி உள் புகுந்து கருணையால் ஆட் கொண்ட” என அடிகள் கூறும் பகுதியில் இறைவனின் பெருங்கருணை புலனாகின்றது. தான் தாய் வயிற்றில் கருவுற்றிருக்கும் பொழுதே, இறைவன் உள் புகுந்து தன்னைத்திருத்தினான் என, அடிகள் கூறும் செய்தி மிக அற்புதமானது. கருவிலேயே சிவனருள் பெற்று உய்திகூடும் திரு. மணிவாசகர்க்கு அமைந்துவிட்டது.

இருவினைத் தொடர்பால் தாக்குண்டு இன்னல் அடைகின்ற உயிர்களை மீட்டு, வாழ்வளிக் கக்கூடிய வல்லமை உடையவன் இறைவன். தனக்குரிய இந்த வல்லமைப் பாட்டை மணிவாசகருக்கு இறைவனை உணர்த்துகின்றார். நான்வினைகேடன் - இருவினையால் எய்தும் இன்னல்கள் யாவற்றையும் போக்கி ஆட்கொள் பவன், நீ அஞ்சாது என்னிடம் வா; உனது வினைகளைப் போக்கி உன்னை அருள்வாழ்வில் புகுத்துகின்றேனென, இறைவன் மணிவாசகர்க்கு உணர்த்தி உருக்கி ஒளி கொடுக்கின்றார் ஆட்கொண்டதுடன் அமையாது, மாணிக்க

வாசகரின் உள்ளத்தில் சிவனே என் தலைவனென உணர்ந்து சிறந்த துணியையும் தோற்றுவிக்கின்றார். இதனை,

“இனையன் நான் என்றுன்னை அறிவித் தென்னை ஆட்கொண்டு எம்பிரான் ஆளுங்கு”

என அடிகள் மொழிகின்றார். இத்தகைய பேரருளை வழங்கிய இறைவன் பொருட்டுத் தான் செய்யவேண்டிய நன்றிக்கடனைச் செய்யாமை குறித்து, அடிகள் இரங்குகின்றார். இறைவன் அருளை நினைந்து நெஞ்சம் நெக்குருகிப்பாடியும், ஆடியும், அலறியும், வாடியும், வற்றியும் ஆராமைய காட்ட வேண்டிய உளப்பண்பு தனக்கில்லாமையைக் கண்டு கவல்கின்றார். தான் இரும்பினுற் செய்யப்பட்ட பாவை போல் உள் நெகிழ்ச்சியின்றி வாழ்தலை எண்ணி வருந்துகின்றார். இப்படி இரக்கமும் நன்றி உணர்ச்சியும் இல்லாத, வன்மனத்தைப்பெற்று விட்டேனே என்பதை எண்ண எண்ணத் தனது உதவாத நிலைமை அடிகளுக்குத் தோன்றுகின்றது. ஆற்றாமை மிகுதியால் அந்தோவெனப் புலம்புகின்றார். “உன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நான், உன் உதவியை மறந்து வாழ்தல் முறையல்லவே; இங்ஙனம் முறையல்லாத செயலை நான் மேற்கொண்டதினால், எனக்கு என்ன முடிவு உண்டாகும் என்பதை உணரேன்” என்று அடிகள் முறையிடுகின்றார்.

“இரும்பின் பாவை அனையான்
பாடேன் நின்று ஆடேன் அந்தோ
அலறிடேன் உலறிடேன் ஆவிசோரேன்”

என்ற தொடர்களில் அடிகள் முறையிடுகின்ற அன்புக் குரலைக் கேட்கின்றோம்.

இருவினைப் பயனால் தாக்குண்டு கிடந்து வருந்துகின்ற என்னை விடுவித்தற்கு, என் உடம்பின் உள்ளே புகுந்து நின்று, வருகவென என்னைக் கூவிஅழைத்து நானே உன் வினைகளை ஒழிப்பவன் என்று எனக்குத் தெரிவிப்பவன் போல், இத்தன்மையன் என்று, உன்னை எனக் கறிவித்து, என்னை ஆட்கொண்டாய், என்பதை மாணிக்கவாசகர் மிகத் தெளிவாக இத்திருப்பாட்டில் கூறுகின்றார். தன்னை வலிந்து ஆட்கொண்ட சிவனைத் தன் கண்களால் நேரில் கண்ட செய்தியைப் பல இடங்களில் அடிகள் கூறுகின்றார்.

சிவனைக் கண்ணாற் கண்டார்

“பேறு பெருந்துறையில் கண்ணார்கழல் காட்டி எனை ஆட்கொண்ட அண்ணாமலையான்”

- திருவம்மாலை 10; “திகழாநின்ற திருமேனி காட்டி என்னைப் பணிகொண்டாய்”, குழைத்த பத்து 10; “உருநாம் அறிய ஓர் அந்தணனாய் ஆண்டு கொண்டான்” திருத்தெள்ளேணம்.

இங்ஙனம் தமக்குத் தோன்றி அருள் புரிந்த இறைவனின் திருவுருவம், பொன்னிறமாய் ஒளி வீசி விளங்கிய தென்றும் அவ்வுருவத்தின் பக்கத்திலே நீல நிறம் கொண்ட அம்மையின் திருவுருவம் சேர்ந்து காணப்பட்டதென்றும், அம்மையுடன் கலந்து எழுந்தருளிய இறைவன் தமது மும்மலங்களையும் ஒழித்துத் தம்மைத் திருவருளிற் படிவித்தாரென்றும் பல பாக்களில் மாணிக்கவாசகர் சொல்கின்றார்.

“பாரிடைப் பதங்கள் காட்டி பாச மறுத்து எனை ஆண்ட ஆருடை, அம் பொன் மேனி அமுதினை” குயிற்பத்து 9; “அரதமேனியாய், அருள் செய் அன்பரும் நீயும் அங்கெழுந்தருளி இங்கு எனை இடுத்தினாய்” திருச்சதகம் 93; “மருவார் மலர்க்குழல் மாதினோடும் வந்தருளி”, திருக் கோத் தும்பி 14; “எங்கள் பிராட்டியும், எங்கோனும் போன்றிசைந்த பொங்கு மடுவில்” - திருவெம்பாவை 13; “மும்மை மலம் அறுவித்து முதலாய் முதல்வன் தான்” அச்சோப் பதிகம் 9; “பல்லோருங் காண என்றன் பசு பாசம் அறுத்தானை”-கண்ட பத்து 4; எனும் பாட்டுப் பகுதிகளில் இவ்வுண்மைதெளிவாகின்றது.

இங்ஙனம் இறைவன் மாணிக்கவாசகரின் கண் முன்னே தோன்றி அவரை ஆட்கொண்டது, கனவிலேயன்று; நனவிலேயே என்பதையும் அவர் குறித்துரைக்கின்றார், இதனை,

“நனவினும் நாயேற்கு அருளினே போற்றி”-போற்றித் திருவகவல் 144; “நனவே எனைப் பிடித்து ஆட்கொண்டவா” திருத் தெள்ளேணம் 10; என வரும் பாட்டுத் தொடரில் அறிக.

மாணிக்கவாசகர் சிவனை நேரிற் கண்டு தெளிந்து அருள்பெற்று நுகர்ந்த அனுபவக் காட்சிகள் திருவாசகப்பாக்களாக எமக்குக் காட்சி அளிக்கின்றன. அவர் சிவனருளில் அழுந்திய ஆராமையைத் திருவாசகப் பாக்கள் சிலவற்றில் கண்டோம். “சிவனே முழுமுதற் கடவுள்” எனத் தெளிந்தவுடன் அடிகளின் உள்ளத்தில் புதிய ஒளி வீசிய தன்மைதான் திருவருட் காட்சிகளை வழங்குகின்றது. தன்னையும் சிவத்தையும் நன் குணர்ந்த மெய்யுணர்ச்சியை மணிவாசகர் திருவாசகத்தில் பதித்திருக்கின்றார்.

கோவில்களில் களியாட்டங்கள்

(செ. கிருஷ்ணமூர்த்தி)

மனிதனின் நாகரீகம் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபட்டு வருவதைச் சரித்திரத்திலிருந்து அறியக்கிடக்கின்றது. சஞ்சலங்கள் பல நிறைந்த உலகிலே, நிம்மதியையும், மன ஆறுதலையும் நாடியே கடவுளை வழிபடுகிறார்கள். வழிபாட்டில் பல முறைகளுண்டு. இவற்றுள் சிறந்தது கோவில்வழிபாடே. நம் முன்னோர்கள் இறைவணக்கத்திற்கென பல கோவில்களைக் கட்டினார்கள்; அங்கு இறைவனைச் சிருஷ்டித்தார்கள், தமக்கு ஏற்ற நாமங்களைச் சூட்டினார்கள்; கோபுரங்களைக் கட்டினார்கள்; சிற்பங்களைச் செதுக்கினார்கள். இதன் முடிவுதான் இன்று இந்தியாவிலேயும் ஈழநாட்டிலேயும் நாம் காணும் பல கோவில்கள். அங்கு கோபுரங்கள் வானத்தை வையத்துடனணைத்தன, சித்திரங்கள் இசை பாடின, கற்கள் கவி பாடின.

நம் முன்னோர்கள் கோவிலுக்குப் பயபக்தியுடன் சென்றார்கள், அங்கு இறைவன் திருநாமத்தை உச்சரித்தார்கள். இதனால், அக் கோவில்கள் என்றும் மங்காப் புகழுடனும், பக்தியுடனும் விளங்கின. ஆனால் இன்று நடப்பதென்ன?

யாழ்ப்பாண நாட்டை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கு ஒவ்வோர் ஊரிலும் பல கோவில்களிருக்கின்றன. அங்கு தவறாமல் வருடா வருடம் உற்சவங்கள் நடக்கின்றன. ஆனால் அவ்வுற்சவ நாட்களில் பல கோவில்களில் எவ்வளவோ களியாட்டங்கள் நடக்கின்றன. திருவிழாக்களிலே நடனக்கச்சேரிகளை நடத்துகிறார்கள். அங்கு நடனமாடும் பெண்கள் தாம் வாங்கிய பணத்திற்குக் கைமாறாக சினிமாப் பாட்டுக்களைப் பாடிப் பல பல ஆட்டங்களை ஆடுகிறார்கள். தேவாரமும், திருவாசகமும் பாடப்படவேண்டிய இடத்தில், தில்லர்னாவும், காதற் பாட்டுக்களும் பாடப்படுகின்றன. இவற்றால் வரும் நன்மைகள் என்ன! நாம் நம்மையே கெடுத்துக்கொள்கிறோம். புனித ஆலயங்கள் கேலிக்கூட்டங்களாய் மாறுகின்றன. அங்கு மதுவருந்தி வருபவர்களையும், மாதுவை நாடிவரும் வாலிபர்களையும் காணலாம். கச்சேரி

முடிந்தவுடன் சுவாமி ஊர்வலத்திற்குச் சனமே கிடையாது. இந்த நிலை மாறவேண்டும். கோவில்களைக் கோவில்களாய்ப் பாவிக்க வேண்டும். அப்போதான் மனதிலே சாந்தி ஏற்படும்.

நாகரீகம் முற்றின கொழும்பை எடுத்தால் அங்கும் கோவில்களுள்ளன, விழாக்கள் நடக்கின்றன. ஆனால் சில கோவில்களில் தான் கூட்டம். இதற்கு ஒரு காரணம் பக்தி, இது அசைக்க முடியாதது. மற்றது நாகரீகமான கூட்டம் வந்தால் அங்கு நாகரீகத்தைப் பார்வையிடக் குவிகிறார்கள் அனேகர். சிலர் கோவில்களுக்குப் போவது தம்மையறிந்த வரைக் கிழமைக்கொருதரம் தரிசனம் செய்ய. வேல் விழாவை எடுத்துக்கொண்டால் கூட்டமோ நெருங்க முடியாது. ஆனால் அங்கு வருபவர்கள் யார்? தமிழரும் வருகிறார்கள். தமிழரல்லாதாரும் வருகிறார்கள். இந்துக்களும் வருகிறார்கள், இந்துக்கள் அல்லாதாரும் வருகிறார்கள், இறைவனை வழிபடவல்ல, சமீபமும் இராட்டினத்தில் ஏறவும், மங்கையர் பின் சுழல்வதற்கும் வருகிறார்கள். அங்கு கரும்பைச் சுவைப்போரையும் காணலாம் - கடலை கொறிப்போரையும் காணலாம். இப்படியாக வரும் இவ்வாயிரக்கணக்கானவர்களுள் எத்தனைபேர் இறைவனைத் தரிசனம் செய்கிறார்கள்? ஏன் தரிசனம் செய்யும் எண்ணத்துடன் எத்தனை பேர் போகிறார்கள், என்று பார்த்தால் மனவருத்தத்திற்கு இடமுண்டு.

இப்படியாக இன்று வேல் விழா, ஓர் களியாட்ட விழாவாக மாறிவிட்டது. இந்த முறை மாற்றியமைக்கப்படவேண்டும். இப்பொறுப்பு எல்லோரையும் சாரும். நம் கோவில்கள் புது முறைகளுள் சிக்கி நாசமாகாவண்ணம் நாம் காக்க வேண்டும். அங்கு சினிமாப் பாட்டிற்கும் நடனக் கச்சேரிக்கும் இடம் கொடுத்தல் கூடாது. பதிலாகக் கூட்டுப்பிரார்த்தனை முறை வளரவேண்டும். எல்லோரும் ஒன்றுசேர்ந்து இறைவன் தேவாரங்களைப் பாடவேண்டும், பக்திப் பரவசத்தால் ஆடவேண்டும். அப்போதான் கோயில்களின் பயனையடையலாம்.

வாழ்கசைவம் — வாழ்க தமிழ்.

மெய்ப்பொருள் எங்கோ?

என். மாணிக்கஇடைக்காடர்

மரணம், மரணம் வந்தேயாகிறது. தப்பித்துக்கொண்டு ஓட வழியேயில்லை. அதன் சிந்தனை, பயங்கரந்தான். ஆனால் அதன் சிந்தனையும் உள்ளத்தில் உதிக்கத்தான் செய்கிறது. வருங்காலம் எப்படியோ, உற்றார் உறவினரை விட்டு அகலும் நேரம் எக்கணமோ என்று மனிதன் ஏக்கம் கொள்கிறான், திகிலடைகிறான். ஆயினும் மீண்டும் சீரழிந்த சிற்றின்பம், அகலா அறியாமை, வாட்டிவதைக்கும் வஞ்சகம், மாயையில் சிக்குண்டு கிடக்கும் மனிதனை இறுகப் பிடித்துத் துன்புறுத்துகின்றன. தெய்வ வழிபாடு இன்னதென்று அறியும் ஆற்றலில்லா மனிதனாகிறான், வருந்துகின்றான்.

ஆனால் அருந்தவஞ் செய்ய முனையும் மனிதனோ, தான் இறக்கும் தறுவாயில் இறைவன் திருவடி அடையும் பாக்கியம் கிட்டுமோ என்ற ஆழ்ந்த சிந்தனையிலே மூழ்கிறான். உண்மையில், எப்பொழுது அம்மரணச் சிந்தனை எழுகின்றதோ, அப்பொழுதே இறைவனின் அருள் கிடைத்தது என்பது முதியோர்கருத்து. அன்றே அம்மனிதனுக்கு உயர் உண்மை ஞானம் உதித்தது. அன்றிலிருந்து, பரம்பொருளை அணுகவேண்டும் என்ற, கருத்து நாளுக்கு நாள் அவன் மனதில் பதிந்து வேருன்ற, இறைவனைக் கிடும் வழியைக் கண்டுபிடிக்க ஆர்வத்துடன் எழுகின்றான். உண்மையின் தன்மை எப்படி, உண்மை எது, உண்மை அல்லாதது எது என்பவற்றை ஆராய்ந்தறியத் தவிகின்றான்; ஆராய்ச்சி வழியில் விழிப்போடு செல்கிறான்.

உண்மைப் பொருள் ஒன்று இருக்கிறது. அதன் வடிவம் தான் என்ன, அதன் தன்மை தான் என்ன, அதை நுகரும் மார்க்கம் தான் என்ன, அதை அநுபவித்து ஆனந்திக்கும் அநுபவம் தான் என்ன என்ற உணர்ச்சிவசம் அடைகிறான்.

உண்மையுணர்ந்து, அதன்வசம் குறைபாடின்றி வாழும் வழிதான் மார்க்கம். அது தான் சமயம். இதைத்தான் வேதங்கள் உணர்த்துகின்றன.

தேனினும் தித்திக்கும் திருவருளைப் பெறும் மகத்தான மார்க்கத்தை மனத்துறவெய்திய மகான்களின் அநுபவவாயிலாய் அறிந்திருக்கிறோம்.

“உடம் பினைப் பெற்ற பயனாவ தெலா முடம் பினிலுத்தமனைக் காண”

இது ஔவையாரின் திருவாய்மொழி. மெய்யுணர்ந்த இப் பெரியார், மக்கள் உய்யும் வண்ணம் பேரன்பினால் இயற்றிய குறள்களில் ஒன்று. சர்வசமயத்தையுமே இக்குறளின் சாரம் குறிக்கின்றது. சரீரத்தைப் பெற்றுச் சரீரத்திற்குள் கடவுளைப் பார்ப்பதற்கு வேறு சான்று எது? ஏன்? எதற்கு?

இவ்விறையருள், இவ்வருட்சக்தி, உள்ளும் புறம்புமாய் எங்கும் இருக்கிறது. திருமந்திரத்தில்,

“தானே திசையோடு தேவருமாய் நிற்கும் தானே யுடலுயிர் தத்துவமாய் நிற்கும் தானே கடன் மலை யாதியுமாய் நிற்கும் தானே யுலகிற் றலைவனு மாமே”

என்ற செய்யுள் எடுத்துகாட்டாய் நிற்கின்றது.

சரீரத்திற்குள் வீற்றிருக்கும் இறைவன், பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்து நிற்கிறான். பக்தி செய்யும் உத்தமர் தம் மனத்தில் பதிந்துள்ளான். அண்ட சராசரமெல்லாம் தானேயாகி நிறைந்துள்ளான். இந்தத்தத்துவத்தின் உண்மையை உணர்த்தும் மார்க்கமே உண்மையான சமயம். ஐம்புலனோடுக்கம், மனம் வாக்குக்காய சுத்தம், தூய்மை, அடக்கம், நல்லொழுக்கம் சாந்தம், நேர்மை, நற்சிந்தனை, பற்றற்ற பரிசுத்த வாழ்வு கொண்டதே சமயம்.

உண்மைப் பொருள் ஒன்றுளது; அதை அறியாவிட்டால் மனிதனுக்கு விமோசனமே இல்லை. இதையே எல்லாச் சமயங்களும் வற்புறுத்துகின்றன. ஆகவே, வேதங்கள் கூறும் மறைப்

பொருளின் உண்மையை ஆராய்ந்து கூறுவதே மானிடயாக்கையை யடைந்ததின் பயனாகும். இது நம் முக்கிய கடமை.

இதுவே நமது முக்கியகடமை யென்றால், பல்லாண்டு பரவிவந்த சமயவழிபாடுகள் இன்று குன்றுவதற்குக் காரணம்தான் என்ன? பகுத் தறிவுடைய மக்களாகவிருந்தும், தொன்று தொட்டுப் பரவிவந்த சமயநெறிகளை ஏன் அவர்கள் கைவிட்டு விடுகிறார்கள்.

இதற்குக் காரணம் யாதென ஆராயுங்கால், காரணங்கள் பல தெளிவாகின்றன.

விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தால், இன்று மக் கள் உண்மை எதுவென்று அறியாது போட்டி வலையில் அகப்பட்டுத் தத்தளித்துக் கொண்டி ருக்கும் சமயம்திது. இதுசமயத்தில் இதுவெளிப் படை. மனிதனுக்கும் மனிதனுக்கும் இடையே பொருமை, வகுப்பினருக்கும் வகுப்பினருக்கும் இடையே போட்டி, வல்லரசுக்கும் வல்லரசுக் கும் இடையே போட்டியினின்று கனன்றெழும் போர்மனப்பான்மை. இக் கொடிய போட்டி யின் விளைவாக அமைதி குறைந்து, துன்பம் நிலவி, உள்நாட்டுக் கலகங்களும் கொந்தளிப் பும் மிதமிஞ்சிச் செல்கின்றன. இவை வலுத்து வருகின்றனவே தவிர, குறைவு காணும் நோக் கம் இல்லை.

விஞ்ஞான முன்னேற்றத்தால் சுகானுபவங் கள் சுமை சுமையாகக் கிடக்கின்றனவே! வேறு சுகம் நமக்கெதற்கு? இப்படியெண்ணி இன் றைய உலகம் கொடிய பயங்கர சக்திகளுக் குள்ளாகி, பல்வேறு இடையூறுகளுக்கிடையே உழன்று கிடப்பதை யாரறிவார்? இந்த முன்னேற்றத்தால் உண்மை எதுவென்று தெரி யாமல் மனிதன் ஏமாற்றம் அடைகிறானே தவிர, அவன் உய்யும் வழியைத் தேடத்திடசக்தியற்று, சந்தேகப்பேயால் பீடிக்கப்பட்டுச் சோர்வுறு கிறான்.

அது அப்படியிருக்க, உலக முற்போக்கிற் கும், வரும் சந்ததிகள் திகழ்வதற் பொருட்டும், பெண்குலத்தின் பெருந்தன்மையே முக்கியத் துவம் பெற்றுவந்திருக்கிறது. உலக நீதிக்கும், நல்லொழுக்கத்துக்கும், சன்மார்க்க நெறிக்கும் பெண்ணின் தூய நடத்தையும் அறிவுவாழ்வும் இன்றியமையாததாக இருந்துள்ளன. அவளுக் குப் பொறுப்பும் கடமையும் மிகப்பல குடும் பக் கௌரவத்திற்கும், குழந்தைகளின் வளர்ப் புக்கும், எதிர்காலச் சந்ததியின் மேம்பாட்டுக் கும் அவளின் ஒத்துழைப்பு அவசியம் தேவைப் படுகிறது.

ஆனால், தற்போதைய பெண், போலி நாகரீ கத்தில் அழுந்தி, தன் கடமைகளில் சிலவற்றை மறந்து, பெண்ணிற்கென்று ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தனி மதிப்பை இழந்து வருகிறாள், ஆண்களின் போக்கைக் கைப்பற்றி நடக்க முயல்கிறாள். தன் சுபாவகுணங்களை மாற்றியமைக்க என்ன னுவது விந்தைதானே. வீட்டுப்பணிகளை ஏற்றுக் குடும்பப்பொறுப்பைச் செவ்வனே ஒப்பேற்று வது இல்லாளின் முதற் கடமையாகும். இதைத் தர்க்கிக்க இடமே இல்லை.

சிறந்த சேய் பெறுதற்கு மகளிரின் தூய வாழ்க்கை உடந்தையாகிறது. மகவுக்கு நல் லொழுக்கங்களைக் கற்பித்து, இல்லத்தை அன் பும் அறமும், இனிமையும் இன்பமும், பண்பும் பக்தியும், சாந்தமும் சாக்னையும் நிறை கோயி லாக அமைப்பதே பெண்ணின் பெருமையாகும். இப் பண்புகளோடு அமையம் இல்லத்தில் வளர்ந்து வரும் இளைஞர்கள் தான் எதிர்கால உத்தமர்களாவார்கள்.

இதைவிட்டு நாகரிக வாழ்வு என்று கூறும் மையலாகிய மாயையில் விழுந்து புரண்டு, தகா தவற்றைப் புரியத்தூண்டும் மனதிற்கு இடம் கொடுத்து, நிதானத்தையிழந்து உல்லாச ஊஞ்சலில் உறங்குகிறார்கள் பண்பற்ற பெண் டிர்கள் பலர். சமயம், தெய்வ வழிபாடு, நற் சிந்தனை எல்லாம் வீண்போக்கு என்று கருது கிறார்கள் போலும். அறியாமையாகிய அவர் களின் போக்கு, அவர்களை எங்கேதான் கொண்டுசெல்லுமோ! விஞ்ஞான முன்னேற் றத்துடன் நாகரீகமும் சதிசெய்துகொண்டு வருகிறது. இப்படி நவிலப்படும் நாகரிகவசப் பட்ட பெண்டிர் உள்ளளவும் சமயந்தான் ஏன் குன்றுது? ஆகவே, பெண்ணின் தூய வாழ்க்கையினால் சமயத்திற்கு முன்னேற்றம் உண்டு.

மற்றொரு குழாம் மதிப்போடு மாநிலத் தில் நிலவுகிறது. மதத்தை மங்கவைக்கும் குப்பைக் குலம் உண்மையில் ஒன்று உண்டு. அவர்கள் வெளிப்போக்கில் பிரசங்கிகள், வேதாந்த சித்தாந்திகள். இப்படித் தம்மைச் சோடித்துக்கொண்டு அடாது பல உலகில் புரிந்துகொண்டு வருகிறார்கள். சாந்தமும் சன் மார்க்கமும் உலக மக்களுக்கு ஒரு புறம் போ திக்கிறார்கள். மற்றொரு புறம் தங்கள் சொந்த விஷயத்தில் சுயநலனையும், அகாததையையும், தற்பெருமையையும் இலட்சியங்களாகக் கொள்கிறார்கள். பக்தர்களைப்போன்று

பாசாங்கு செய்கிறார்கள். அவர்கள் தமது இப் போலிக்கொள்கையினால் சமயவளர்ச்சிக்குப் பெருந்தீங்கு விளைவிக்கிறார்கள்.

இக் கூட்டத்தினர் தங்களால் உலகிற்கு எவ்வளவு கேடு உண்டாகின்றது என்பதை உணர்ந்து, தாம் போதிக்கும் வழியிலே நின்று, அப்போதனை வழி தாமே யொழுகி, உலகமக்க ளுக்குத் தங்கள் உயரிய வாழ்க்கையை உதார ணமாக வழிகாட்டி நடப்பாரேயானால், சமய முன்னேற்றத்துக்கு மாபெருந்தொண்டு புரிவா ராவார்.

சமயவளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கும் குறைபாடுகள் இப்படி ஒரு பக்கம் இருப்ப, சமய வளர்ச்சிக்காக உலக அமைதிக்காகப் பாடுபடும் உத்தமர்கள் ஆங்காங்கு இருந்து

கொண்டே வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் இராம கிருஷ்ண பரமகம்சர், சுவாமி விவேகானந்தர், காந்தி அடிகள், சுவாமி சிவானந்தர் போன்ற தவப் பெரியார்கள். அவர்கள் காட்டிய வழியினால் எத்தனையோ மக்கள் ஆத்ம ஞானத்திடத்தைப் பெற்றுய்கிறார்கள்.

சமயம் குன்றாதிருக்க, சமயம் நிலைத்திருக்க, நித்திய வழிபாடுகளைக் கடைப்பிடித்து, எந்தச் சூழ்நிலையிலும் உறுதிதளராத நேர்மையும், சாந்தகுணமும், சன் மார்க்க நாட்டமும் உடையவராய், காமக்குரோதாதிகளுக்கு அடிமையாகாமல், அகங்கார ஆக்ரமிப்புக்கு இடங் கொடாமல், சதா நிலைத்திருக்கும், ஆதி அந்த மில்லாத உண்மைப் பொருளின் சிந்தனையில் நிலைத்திருப்போமாக. வெற்றி காண்போம்.

ஆன்மலாபமே பொருளெனக் கண்ட அறிஞர் அறித்தியமான இந்த உலக துன்பத்துள் மயங்காது தாமரையிலையில் நீர் போல்ககத்துடன் கூடிவாழ்வார். ஆன்மலாபத்தைப் பெற நினை யாதவர் இந்த உலக இன்ப துன்பங்களினுற் கலங்கித்திரிவார்கள்.

— நற்சிந்தனை.

மனைவி — மக்கள் — செல்வம் முதலியவைகளில் பற்றுதலின்மை, இகபர சுகங்களில் ஆசையின்மை, அழியக் கூடிய உலகப் பொருள்களிடத்து உதாசீனம், சர்வஜீவராசிகளிடத்தும் காருண்யம், சாதனச் சதுஷ்டயங்கள் - இவையாவும் எவனிடத்து நிறைந்துள்ளனவோ அவனே தான் வேதாந்தம் கற்கவும் அப்பியாசிக்கவும் வல்லவன்.

பகவான் சிவானந்தர்.

தேசமாகிய சிறைக்கூண்டை நீயேதான் ஏற்படுத்திக்கொண்டாய். அதை எந்த நிமிஷத்திலும் தகர்த்தெறிய உனக்கு உரிமையும் போதிய சக்தியும் உண்டு. எனவே, தாமதம் செய்யாது இப்பொழுதே கூண்டிலிருந்து வெளிவர முயற்சிசெய்.

பகவான் சிவானந்தர்.

வேண்டுவது யாது?

(அடியாள்)

“வேண்டத் தக்க தறிவோய் நீ; வேண்ட முழுதுந் தருவோய் நீ” என்று கூறத் தொடங்கிய மணிவாசகனார் “வேண்டி நீ யாதருள் செய்தாயானுமதுவே வேண்டினல்லால், வேண்டும் பரிசொன்றுண்டென்னில் அதுவும் உன்தன் விருப்பன்றே” என்று முடிக்கின்றார்.

“வேண்டுதல் வேண்டாமையிலானடி சேர்ந்தார்க்கியாண்டு மிடும்பையில்”

என்பது வள்ளுவர் வாக்கு. வேண்டுதலும் வேண்டாமையும் இல்லாத இறைமை, நாம் வேண்டத்தக்கதை அறிகின்றான்; வேண்டும்போது வேண்டிய அனைத்தையும் தருகின்றான். மணிவாசகனார் இறைவனைப் பார்த்து “வேண்டத்தக்க தறிவோய் நீ” என்று கூறும்போது “நான் அதை அறியேன்” என்பதைக் குறிப்பாக உணர்த்தி விடுகின்றார். அன்பே உருவாயமைந்த பரம்பொருளே, குருந்த மரத்தடியில் குருவாக வந்து ஆட்கொள்ளப்பட்ட அண்ணல் மணிவாசகப் பெருந்தகையே வேண்டுவது யாது என்பதை அறியாதிருக்க, நாயினுங் கடையேமாகிய நாம் வேண்டுவதை அறியுமாறெங்ஙனே?

இஃதிவ்வாறிருக்க, நாம் நாள் தோறும் வேண்டும், வேண்டும், வேண்டும் என்று ஓயாது ஓடி உழன்று அல்லலுறுகின்றோம். நாம் எதை வேண்டி நிற்கின்றோம்? அறுசுவை உண்டி வேண்டும், அழகிய பட்டாடைவேண்டும், வாழ்வதற்கு மாடமாளிகை கூட கோபுரங்கள் வேண்டும், உல்லாசமாக உலாவிவரமோட்டார் வண்டி வேண்டும், தெரியை அமுக்கியவுடன் தேவை யுணர்ந்து சேவை புரியச் சிறந்த பணியாளர் வேண்டும்; இவ்வாறுகிய குபேர சம்பத்துக்களை எல்லாம் வேண்டி நிற்கின்றோம். இதற்காகவே வாழ்நாள் முழுவதும் நாய்போல்

அலைகின்றோம். அலைந்து, அலைந்து இத்தனையும் பெற்றான பின்பும் இன்பம் துய்க்கின்றோமோ எனின் அதுவும் இல்லை, மேலும் மேலும் வேண்டியபடியே திருப்தியற்று வாழ்கின்றோம்.” தனக்கென எதையும் உரிமை பாராட்டாது எவன் வாழ்கின்றானோ, அவனே செல்வருள் எல்லாம் செல்வனாக விளங்குகின்றான்” என்று அறிந்தோர் கூறுவர்.

எவ்வாற்றான் உடலுக்கு உழைப்பின்றி உண்டுறங்க வழியுண்டோ, அவ்வழியெல்லாம் தேடித்தேடி அறிந்தறிந்து ஆக்கித்தருகிறது விஞ்ஞானம். விஞ்ஞான வளர்ச்சி உடலுழைப்பைக் குறைக்கிற அளவுக்கு உடற்சுகமும் குறைகிறது; உளத் தூய்மை கெடுகிறது. பரந்து பட்டுச் செல்லும் உலகை, விஞ்ஞானம் எவ்வளவுக்குச் சருக்கியுள்ளதோ, அவ்வளவுக்கு மக்கள் மனப்பான்மையும் சுருங்கி விட்டது. பண்டை நாளில் விருந்தோம்பலுக்காக நீர்க் குடமும் படுக்கை வசதிகளையும் கொண்டு விளங்கிய இருதிண்ணைகளுக்குப் பதில், இற்றை நாளில் இரு கடிநாய்களே வீட்டின் முன் புறத்தில் நின்று குரைக்கின்றன. புறச்சுகம் நாடி, மேலைநாட்டு நாகரீகமோகங் கொண்டு அவ்வழி ஒழுகும் நம் மக்கள் பண்பாடு, இத்தகைய இழிநிலை அடைந்து அழிவுறுகின்றது. மேலும் மேலும் புறச்சுகம் தேடி அலைவோர் எதிலும் திருப்தி அற்றுத் துன்பம் உழக்கின்றனர் அன்றி இன்பம் பெறுவோராயில்லை. உலகில் இன்பத்தை விரும்பாத உயிரே இல்லை. ஆகவே, நிலைத்த இன்பம் எங்கே என்று தேடிக்கண்ட பைபலே வேண்டப்படுவதெது என்பதை அறிகின்றான்.

ஆகவே, நிலைத்த இன்பத்தை எங்கே அடையலாம், எவ்வாறடையலாம், என்பது

ஆராய்தற்கிடமாகின்றது. வேண்ட முழுதுந் தருபவன் என்றெண்ணி அவ்விறைவனிடம் எதையாயினும் வேண்டினோமெனின், அதனாலும் துன்பமே உழக்க நேரிடும். வேண்டத் தக்கதறிவோய் நீ என்று அனைத்தையும் அறிந்த அவனிடம், “எமக்கு எது வேண்டும்” என்பதை ‘நீயே அறிவாய் அதை நீயே செய்வாய்’ என்ற பூரண சரணாகதி நிலையடைந்தவனே வேண்டியது யாது என்பதை உணர்ந்தவனாகின்றான். சரணாகதி அடைதல் என்பது சும்மா இருத்தல் என்று பொருள்படுமோ எனின், ஆம். சிந்தையை அடக்கியே சும்மா இருக்கின்ற சுகம் அறியேனே” என்று வருந்துகின்றார் அடிகள் தாயுமானவர். சும்மா இருத்தல் என்பதன் பொருள் செயலற்று உடலால் யாதும் செய்யாமல் உளத்தை உலகெலாம் அலையவிடுதல் என்பது பொருளன்று; உளத்தைச் சும்மா வைத்திருத்தல் என்பதே அதன் பொருள். உளத்தைச் சும்மா இருக்கப் பயிற்றியதும் உடல் வேண்டியதைச் செய்ய, தன்னலமற்ற சேவைசெய்ய வழி உண்டாகின்றது. அந்நிலையில் ஒருவன் அடையும் இன்பம் வேறெதனிலும் அடைய முடியாது. உடல் உழைப்பற்று வாழ்வதே இன்பம் என்று எண்ணுபவன் துன்பத்தில் உழல்கின்றான். உளத்தைச் சும்மா வைக்கக் கற்றுக் கொள்பவன் நிலைத்த இன்பத்தை அடைகிறான். உடல் உழைப்பைக் குறைக்கக் கற்றுக் கொடுப்பது மேலைநாட்டு விஞ்ஞானம். உளத்தைச் சும்மா வைக்கக் கற்றுக்கொடுப்பது இந்திய தத்துவ ஆராய்ச்சி. இது ஒன்றே மேலைநாட்டு நாகரீகத்துக்கும், கீழைநாட்டு நாகரீகத்துக்கு மிடையேயுள்ள வேறுபாடாகும். உளத்தைச் சும்மா இருக்கக் கற்றுக்கொள்பவன், ஆவியும், உடலும், உடமையும் எல்லாம் கொண்ட இறைவன் நன்று செய்யினும் பிழை செய்யினும் அதனாற் பாதிக்கப்படமாட்டான். இறைமயமாக விளங்கும் உலகத்தை உள்ளபடி உணர்ந்து விடுகிறான். உள்ளக் கோயில் கொண்ட பரம் பொருளை உள்ளத்திலேயே பூசித்து அவன் மயமாகிறான்.

இறைவனுடைய இராச்சியம் உனக்குள்ளேயே இருக்கின்றது (Kingdom of god is within you) என்ற கிறிஸ்துநாதர் வாக்கும், தேவனிடத்திலிருந்து தெறித்த பொறியே மனிதன் (Man is a spark of the Divine) என்ற குர்ஆன் கூற்றும், மனிதன் கடவுளே (Man is god) என்ற இந்து சமய உண்மையும், மனிதனின் சொந்த வினையே அவனது இன்பதுன்பத்துக்குக் காரணம் (Man is responsible for his own actions) என்ற ‘தம்மபத’ போதனையும் ஒரே கருத்தையே உணர்த்துவன என்ற உண்மையை உணர், சமரச மனப்பான்மை தலையெடுக்கின்றது. உலகில் வேற்றுமை நீங்க ஒற்றுமை வளர்கின்றது. இந்த உண்மை பெறப்படவே: கொல்பவனும் கொல்லப்படுபவனும் ஒன்றே; தண்டிப்பவனும், தண்டிக்கப்படுபவனும் வேறல்லர்; என்ற பகவத்கீதையில் வரும் பகவான் வாக்கின் பொருள் தெளிவுறுகிறது. இதனை உணரும் பக்தன் தன்குறை கண்டு நாணி, அது போக்கிப், பிறர் நிறை போற்றும் பெற்றியனாவான். விலங்குத் தன்மை நீங்கி, மனிதருட் தேவனுத்தன்மையெய்தி விளங்குவான்; பயன் கருதாது பிறர்க்குழைத்தலில் இன்பம் துய்ப்பவனாவான்; அச்சம் அகன்று “நாமார்க்குங் குடியல்லேம், நமனை அஞ்சேம்” என்று வீறுடன் பாடும் வீரம் பெறுவான்; அகந்தை என்னும் அரக்கன் அஞ்சி ஓடச் சாந்தம் பொலியப்பெறுவான். இந்நிலை அடைந்தான் ஒருவன் அடையும் இன்பம் பற்றி விரிக்கச் சொற்களில் அதனைத்துய்த்துணர்தலே ஆற்றத் தருவதாகும். இந்நிலையடைதலே வேண்டப்படுவதன்றி வேறல்ல. ஆயின், “வேண்டத்தக்கதறிவோய் நீ” என்ற மனநிலையுடன் வேண்டுதலும், வேண்டாமையும் இலா னடியிற் சரண்புகுந்து வேண்டுவது யாது மின்றி வாழ்பவரே இந்நிலை எய்தும் பேறு பெற்றவராவர்.

எனவே, அன்பர்களே! வாணனை வீணளாக் காது, முயன்று முழுநிலை எய்த முடிவுசெய்யுங்கள். முயலுங்கள். நிறைநிலை உமதேயாகும்!

ஓம் சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

முத்திரத்தின் மத்தியிலே படகு ஒன்று கவிழ்ந்தால் அதில் உள்ள மனிதர் படுகின்ற துன்பம் போன்று எங்கள் வாழ்க்கை துன்ப மயமானது என்று சொல்ல நான் விரும்ப வில்லை. ஆனால் எங்கள் மானிடப் பிறவி துன்பக்கடலில் — பிறவிக்கடலில் அவதிப்படும் ஒன்றாக இருக்கிறது என்பது, அறிஞர்கள் கண்ட உண்மை. துன்பத்தினின்றும் விடுபட்டு இன்பத்தின் எல்லை யை அடைய எல்லோருக்கும் ஆசையுண்டு. அது இயற்கை. இது போன்று, பிறவித்

துன்பத்தினின்றும் கரையேற விரும்பும் ஆன்மாக்கள், இறைவனுடைய பாதங்களாகிய மரக்கலத்தைத் தாவிப் பிடிக்கவேண்டியது அவசியம் என்ற கருத்தை வள்ளுவப்பெருந்தகை

“பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் — நீந்தார் இறைவனடி சேராதார்”

என்று அறுதியிட்டுக் கூறிச் சென்றார். எனவே துன்பத்திலெல்லாம் துன்பமாகிய பிறவி, ஒழிந்து, இறவாத பெருவாழ்வு வேண்டில் இறைவனுடைய பாதங்களை இறுகப்பிடிக்க வேண்டியது அவசியமாகிறது.

இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு அருள் புரியும் ஒரே எண்ணத்துடனே உலகம் எல்லாம் நிறைந்து நிற்கின்றான். அவனது அருளைப் பெறுவதற்குச் சிறந்த வழி வழிபாடாகும். இக்கருத்தைத்தான் வள்ளுவப்பெருமானும்

“இருள் சேர்இருவினையுஞ் சேரா இறைவன் பொருள்சேர் புகழ்புரிந்தார் மாட்டு”

என்று கூறினார். ஆகவே, தனக்குவமையில்லாத இறைவனை வாழ்த்துதலும் வணங்குதலும் வழிபடுதலும் எமக்கு இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் ஆக்கம் தரும் செயலாகும்.

சைவப் பெருந்தகையார்களே! அப்பர் சுவாமிகள் எங்கள் அவயவங்களை எல்லாம் இறைவனை வழிபடும் பெருஞ் செயலில் ஈடுபடுத்த வேண்டும், என்ற ஆசையை “தலையே நீ வணங்காய்.....” என்ற பதிகத்தில் அருமையாகக் கூறுகின்றார். “கைகாள் கூப்பித்தொழிர், கண்காள் காண்மின்களோ; செவிகாள் கேண்மின்களோ;” என்றெல்லாம் அப்பர் பாடும் திறன், எம்முள்ளத்தைக் கடவுள் வழிபாட்டில் செல்லச் செய்கின்றது.

கடவுள் வழிபாட்டினால் உலகில் வேண்டியவைகளெல்லாம் பெறமுடியும் என்பதை,

“வேண்டுவார் வேண்டுவன சுவான் கண்டாய்” என்றும், “வேண்டத் தக்கது அறிவோய் நீ வேண்டமுழுதும் தருவோய் நீ.” என்றும் மணிவாசகர் கூறியிருக்கிறார் இக்கருத்தையே ஆங்கிலப் பெரும் புலவர் Tennyson “More things are got by Prayers than the world dreams of”. அதாவது அவர் கூறுகிறார் :- உலகம்

கனவு காண்பதிலும் பார்க்கக் கூடுதலானவைகள் வணங்குவதால் பெறப்படுகின்றன, என்று உலகத்திலுள்ள சமயங்கள் அத்தனையும் வழிபாட்டின் அவ

சியத்தை வலியுறுத்துகின்றன. மோட்சமடைய வேண்டுமென்பது தான் வழிபாட்டின் நோக்கமல்ல! நல்ல வழியிலே - அறிஞர்கள் கண்ட அறவழியிலே நாம் நடக்கவும்பிற உயிர்களைக் கடவுளின் குழந்தைகள் என்று கருதித் தொண்டாற்றவும் வழிபாடு வழிகாட்டுகின்றது.

வழிபாட்டில்லாத வாழ்க்கை, ஒழுங்கில்லாத கூட்டம், அடக்கம், அமைதியில்லாத மனம் போன்றனது. எனவே, நாம் மனிதர்களாக வாழ—பண்புள்ள மனிதர்களாக வாழ - ஏன்? நமக்குப் பயனுள்ளவர்களாக வாழத் தெய்வ வழிபாடு அவசியம்.

இறை வழிபாட்டினால் இறவாப் புகழ் எய்திய நாயன்மார்களும் அடியார்களும் நமக்கு, அரிய சான்றுகளாகும். அதிகம் ஏன்? நம் கண்முன்னேயே தன்னுடைய ஆன்ம பலத்தால் ஆட்டி அலைத்து, பீரங்கி முனையில் அறப்போர் நிகழ்த்தி அரிய வெற்றிகண்ட அண்ணல் காந்திக்கு இருந்த சக்தி எங்கிருந்து வந்தது என்பதைச் சிறிது ஆராயுங்கள். ‘சீதாராம், சீதாராம்’ என்ற அருட் கூவல் இல்லாத அரசியல் மாநாடு காந்தி அண்ணலுக்குத் தெரியாது. ஆயுதமில்லாத அறப்போரை நடத்தி அரிய வெற்றிகாண வழிபாடு வலுத்தந்தது என்றால், வழிபாட்டின் பெருமையையும் சிறப்பையும் சொல்ல வேண்டியதேயில்லை.

ஆகவே, கடவுள் வழிபாடு மனிதராய்ப் பிறந்த நமக்கு வாய்த்த பெரும் பாக்கியமாகும். இறைவனை நினைந்து அவனுடைய அருளை அள்ளியள்ளிப்பருகி வாயாரவாழ்த்தித் தலையார்க்கும்பிட்டு வாழும்வாழ்வே மனிதப் பிறவியின் இலட்சியமாகும். அப்படி வாழாத வாழ்வு வாழ்வாகாது. ஆகையினால் இறைவனை வாழ்த்திப் பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளாகக் கருதி, இனியாவது இறைவன் தாங்களை வணங்கி, தனக்குவமையில்லாத தலைவனே போற்றி! மலந்தீர்க்கும் மருந்தே போற்றி!! தாயினும் நல்ல தலைவா போற்றி!!! என்றெல்லாம் வாழ்த்தி வணங்கி உய்வோமாக!

மூவர் தமிழ்

பண்டித வித்துவான். க. கி. நடராஜன் B. O. L., Dip-in-Ed.

“தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடியும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் — கோவை
திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்”

என்னும் வெண்பாவில் தேவாரங்களை மூவர்
தமிழ் எனக் குறிப்பிட்டார் ஔவையார்.

மூவர் தமிழாகிய தேவாரங்களைப் பற்றித்
தாயுமான சுவாமிகள் மிக அழகாகச் சொல்கின்
றார். அவற்றின் தித்திப்பெல்லாம் அனுபவித்
தறிந்த அவர்,

“தேவரெலாந் தொழச் சிவந்த செந்தான்
முக்கட்
செங்கரும்பே! மொழிக்கு மொழி தித்திப்பாக
மூவர் சொலுந் தமிழ் கேட்குந் திருச்
செவிக்கே
மூடனேன் புலம்பிய சொல்
முற்றுமோதான்”

என்று உருகிப் பாடுவாராயினார். இதிலிருந்து
தேவாரங்களின் பெருமையை நாம் அறிந்து
கொள்ளலாம். மற்றெம்மொழியிலும் இல்
லாத சிறப்புக்கள் தமிழ் மொழிக்கு இரண்டு
உள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று, மற்றெம் மொழியி
லும் காணப்படாத பொருளிலக்கணத்தைத்
தமிழ் மொழியுடையதாயிருத்தலாகும், மற்ற
ையது, இலக்கியத்துறையில் மற்றெம்மொழி
யிலும் காணப்படாத முறையிற் பக்திப் பாடல்
கள் தமிழ் மொழியில் இருத்தலாகும். அந்தப்
பக்திப் பாடல்களுள்ளெல்லாம் தலைசிறந்தவை
தேவார திருவாசகங்களாம்.

தேவாரம் என்னுஞ் சொல்

தேவாரம் என்னுஞ் சொல்லினைத் தே +
ஆரம் எனப்பிரித்துத் தெய்வத்தின்மீது பாடப்
பெற்ற பாமாலைகள் என்று பொருள்கொண்

டார் ஒருசாரார். தே + வாரம் எனப் பிரித்து,
வாரம் என்பதற்கு அன்பு என்று பொருள்
கொண்டு, தெய்வத்தின் மீது பாடப்பெற்ற
அன்புப் பாடல்கள் என்று பொருள் கொண்
டார் இன்னொரு சாரார். சிந்தாமணியில்,

“வாரம் பட்டுத்தீயவும் நல்லவாம்
தீரக் காய்ந்துழி நல்லவுந் தீயவாம்”

என வரும் அடிகளில், வாரம் என்னுஞ் சொல்
அன்பு என்னும் பொருளில் வந்தமை காண்க.
இனி, வாரம் என்பது இசைப் பாடல்களைக்
குறிக்கும். வாரம் என்னுஞ் சொல் இப்பொரு
ளில் வருவதைத் “தேசிய மகளிர் வாரம் பாட
லும்” என வரும் சிலப்பதிகார அடியிற்
காண்க. (வாரம் = இசைப்பாடல்) ஆதலால்
தெய்வத்தின் மீது பாடப்பெற்ற இசைப்
பாடல்களே தேவாரம் என்றார் மற்றொரு
சாரார். இவ்வாறெல்லாம் பொருள்கொள்ள
நின்றது தேவாரம் என்னுஞ் சொல். இத்
தேவாரத்தைப் பாடிய மூவருள்ளும் திருஞான
சம்பந்தப் பெருமான் பாடியவை திருக்கடைக்
காப்பு என்றும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
பாடியருளியவை திருப்பாடல்கள், திருப்பாட்டு
என்றும் வழங்கப்பட, அப்பர்சுவாமிகள் பாடி
யருளியவை தேவாரம் என்னும் பெயரால்
மட்டுமே வழங்கப்படுதலை நாம் காணலாம்.
தேவாரங்களுள், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்
பாடியருளியவை முதலாம் இரண்டாம் மூன்
ருந் திருமுறைகளாக அமைந்துள்ளன. அப்பர்
சுவாமிகள் பாடியருளிய தேவாரப் பதிகங்கள்
நான்காம், ஐந்தாம், ஆறுந் திருமுறைகளாக
அமைந்துள்ளன. சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
பாடியருளியவை ஏழாந்திருமுறையாக அமைந்
துள்ளன.

திருமுறை

இனி, முறை என்றால் நூல் என்பது கருத்து. கச்சியப்பசிவாசாரியார் அவையடக்கமாகப் பாடிய செய்யுளிலே “மலரகிதராகிய அறுமுகக் கடவுளுடைய பெரிய வரலாற்றைச் சிறிய அறிவில்லாதவனாகிய யான் பாடத் தொடங்கியமை ,

“இறைநிலம் எழுதுமுன் இனைய பாலகன்
முறைவரை வேன்என முயல்வ தொக்குமால்”

என்று கூறும் அடிகளில் முறை என்னுஞ் சொல் நூல் அல்லது புத்தகம் என்னும் பொருளில் வந்தமை காண்க. சைவப் பெரியார்கள் திருமுறையின் பெருமை தெரிவிக்க அதனை நூல் என்னும் பெயரால் வழங்காமல், முறை என்னுஞ் சிறப்பான சொல்லால் வழங்கினார்கள். இனி, அம்முறையும் கண்டாரால் விரும்பப் படுத்தன்மை, நோக்கம், அல்லது அழகுடைமையானும், பக்தியோடு படிப்பவருக்கு முத்தித் திருவை நல்கும் பெருமையுடைமையானும் அதற்குத் திரு என்னும் அடை கொடுத்துத் திருமுறை என்று வழங்கினர் என்றுணர்க. திருமுறைகள் பன்னிரண்டாம். அவற்றுள் முதற்கண் உள்ள ஏழு திருமுறைகளும் தேவாரத் திருமுறைகளாம், மூவர் தமிழாம். ஏனைய நெறிகளுக்குப் புனிதமான நூல்கள் இருப்பதைப் போலவே சிவநெறிக்கு இத்திருமுறைகள் புனிதநூல்களாக விளங்குகின்றன.

தமிழ் முறை

திருமுறைகள் தமிழ்வேதம் என்று கொள்ளப்படுகின்றன. திருஞானசம்பந்தசுவாமிகள் புராணத்தின்கண்ணே, சேக்கிழார் சுவாமிகள், “திருத்தோணிமிசை மேவினார்கள் தங்கள் திருமுன்பு தாழ்ந்தெழுந்து தமிழ் வேதம் பாடினார் தாளம் பெற்றார்” என்றும், “தோடுடைய செவியன்” என்னும் முதலாந் திருப்பதிகத்தைப் பாடினார் என்று சொல்ல வருங்கால், “எல்லையிலா மறைமுதல் மெய்யுடன் எடுத்த எழுதுமுறை மல்லல்நெடுந் தமிழால் இம் மாநிலத்தோர்க் குரைசிறப்ப” என்றுங் கூறுவதால் இஃதறியப் படும். வடமொழி வேதங்கள் எழுதா மறைகளாயின், இவை எழுதும் மறைகளாம். இவற்றை யாரும் பொருள் விளங்கிப் பாடலாம். எழுதா மறையோ அங்ஙனமன்று என்பதை எவரும் அறிவர். நிற்க.

தமிழும் சைவமும்

சிவசம்பந்தமுடையது சைவம். சிவனெனும் நாமம் தனக்கேயுடைய செம்மேனியெம்மானாகிய ஒருவனை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டவரே சிவநெறியினர். அவர் நெறியே - மார்க்கமே - சிவநெறி. சிவபிரானே ஆதியில் தமிழ்மொழியைத் தந்தார் என்று பேசப்படும் ஒன்றே தமிழுக்குஞ் சைவத்துக்கு முள்ள பழம்பெருந்தொடர்பைக் காட்டா நிற்கின்றது. நேற்றுவந்த பாரதியார் தாமும், “ஆதிசிவன் பெற்றுவிட்டான்” என்று பாடுவாராயினார். அதுமட்டுமல்ல, முச்சங்கங்களுள் முதற்சங்கமாகிய தலைச்சங்கத்திலிருந்து தமிழாராய்ந்தார் திரிபுரமெரித்த விரிசடைக்கடவுளும் குன்றமெறிந்த குமரவேளும் என்று பேசப்படுகின்றது. சிவபிரானுக்குத் தமிழில் அத்தனைப்பிரியமுண்டு என்று நூல்கள் பன்னுதொட்டே பேசிவருவவாயின.

“திரிநீர்ப் புவனம் முழுதொருங்கீன்றான் தடாதகாதேவியென் றெனூபேர் தரிக்கவந்ததுவும், தனிமுதல் ஒருநீசவுந்தரமாறனதுவும் குமரவேள் வழுதியுக்கிரனெனும்பேர் கொண்டதும், தண்டமிழ் மதுரம் கூட்டுணவெழுந்த வேட்கையாலெனில் இக்கொழி தமிழ்ப்பெருமையாரறிவார்?” என்று தமிழின் பெருமை பேசினார் குமரகுருபரசுவாமிகள்.

தேவாரங்களின் மீது இறைவனுக்குள்ள விருப்பமிகுதியைக் கூறவந்த சேக்கிழார் சுவாமிகள், திருத்தொண்டர் புராணத்தின்கண்ணே பலவிடங்களில் அதனை விரித்தெடுத்துப் பேசுவாராயினர். திருவருள் வழிநின்று என்பு முருகப் பாடிய அவ்வன்புப்பாடல்கள் அருட்பாடல்களாம். தம்முனைப்போடு கல்வித் திறமை காட்டப் பாடும் பாக்களுக்கும் தம்மையே இழந்து அருள்வழிநின்று தமது மெய்ஞ்ஞான அநுபவங்களையெல்லாம் தமிழோவியமாகத் தீட்டிய அவ்வருட் பாடல்களுக்குமிடையே வேற்றுமை உண்டுதானே. அப்பெற்றி தோன்ற அவர்கள் வரலாறு கூறவந்த சேக்கிழார்பெருமான் இம்மூவர் முதலிகள்பாடிய தேவாரங்களை இறைவன் விரும்பிக் கேட்டருளினான் என்று கூறுகின்ற சிறப்பைக்காண்போமாக.

காரைக்காலம்மையார் திருத்தலையாலே நடந்த திருத்தலம் என்றஞ்சித் திருவாலங்காட்டினுள்ளே நுழையாது, வெளியே தங்கியிருந்தார் திருஞான சம்பந்தசுவாமிகள். அப்போது.

“மாலையிடை யாமத்துப் பள்ளிகொள்ளும் மறையவனார் தம்முன்பு கனவிலேயவ் ஆல வனத் தமர்ந்தருளும் அப்பர் நம்மை அயர்த்தனையோ பாடுதற் கென்றருளிச் செய்ய ஞாலமிருள் நீங்கவரும் புகலிவேந்தர் நடுவிடையாமத்தி னிடைத் தொழுதுணர்ந்து வேலைவிட முண்ட வர்தங் கருணைபோற்றி மெய்யுருகித் திருப் பதிகம் விளம்பலுற்றார்” என்று வரலாறு கூறுங்கால், இறைவன் “நம்மை அயர்த்த னையோ பாடுதற்கு” என்று கேட்டுப் பாடுவித் துக்கொண்டார் என வருதல் காண்க.

இவ்வாறே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளையும் பாடுமாறு இறைவன் பணித்தார் என்பார்.

“மற்றுநீ வன்மைபேசி வன்றெண்டன் என்னும் நாமம் பெற்றனை நமக்கும் அன்பிற் பெருகிய சிறப்பின் மிக்க அர்ச்சனை பாட்டே யாகும் ஆதலால் மண்மேல் நம்மைச் சொற்றமிழ் பாடு கென்றார் தூமறை பாடும் வாயார்” என்று கூறுதல் காண்க. அது மட்டுமல்ல, திருமுதுகுன்றில் அவருக்கு இறைவன் கொடுத்த பொன்னை அவர் மணிமுத்தாற்றி லிட்டுத் திருவாரூர்க் குளத்தில் இறைவன் ஆணையின்படி தேடியபோது, சுந்தரமூர்த்தி நாயனருடைய தேவாரத்தைக் கேட்டுவக்கும் விருப்பினால் அதனை உடனே கிடைக்கச் செய்யாமற் காலந்தாழ்த்தினார் என்று கூறு வாராய்.

“நீற்றழகர் பாட்டுவந்து திருநிளையாட் டினினின்று மாற்றறு செம்பொன் குளத்து வருவியா தொழிந்தருள்”

என்று பாடுவாராயினர், சேக்கிழார் சுவாமிகள். இவ்வரலாறுகளிலிருந்து தேவாரங்கள் இறை வன் ஆணைவழி நின்று பாடப்பெற்ற அருட் பாக்களாம் என்றறிவோமாக. இவற்றால், இவை அருட்பாடல்கள் என்பது பெறப்படு வது மட்டுமல்ல, சைவத்துக்கும் தமிழுக்கு மிடையேயுள்ள தொடர்பும் பெரிதும் வலி யுறுத்தப்படுதல் காண்க.. தொண்டர் நாத னைத் தூதிடை விடுத்ததும், முதலே யுண்ட பாலனைத்தந்ததும், என்பு பெண்ணுருவாகக் கண்டதும் ஆகிய பெருமைகளைத் தமிழ் மொழிக்குத் தந்தவை மூவர் தமிழாம் என் பதையும் பரஞ்சோதிமாமுனிவர் ஞாபகப் படுத்துவாராயினர். நிற்க.

ஜயினர்

புத்தரை வாதிட வென்றதின் நிமித்தம் “வெற்றியாளர்” என்ற பொருள் பெறும் ஜினர் அல்லது ஜயினர் என்ற பெயர் சம ணர்க்கு உண்டாயிற்று. ஒருகாலத்துப் புத்த மதமும் ஜயினமதமும் தென்னாட்டிற் பரவி யிருந்தன என்பது வரலாறு. அக்காலத்துச் சைவநெறி தலைதூக்க முடியாமற்றவித்தது. நீலகேசி, குண்டலகேசி, ஞானமனி முதலிய நூல்களிலிருந்தும், பிறநூல்களிலிருந்தும் இதனை நாம் தெரிந்து கொள்ளலாம். இவர்கள் மதவெறி பிடித்தவர்கள். கொல்லாவிரதம் பூண்டவர்கள் எனத்தம்மைச் சொல்லிக்கொள் ளும் சமணர்கள், அப்பர் சுவாமிகளுக்கு என் செய்தனர்? அவரைக் கொல்ல முயன்றன ரன்றோ? திருஞானசம்பந்த சுவாமிகளையும் அவரோடு னுறைந்த அடியார்களையும் அவர்கள் வசித்த மடத்துக்கும் தீயிட்டுச் சாம்பராக்க முயன்றனர். அப்பர்சுவாமிகளை நீற்றறையிலிட்டவர் யார்? கல்லோடு கட்டிக் கடலிற் பாய்ச்சினவர் யார்? இச்சமாணரே. இம் மதவெறியை நீக்கிச் சிவநெறியை நிலை நாட்டியது எது? காடவர்கோனாகிய பல்லவ னையுஞ் சிவநெறியைத் தழுவச் செய்தது எது? தேவாராத் திருமுறைகளே யல்லவோ? மூவர் தமிழே யல்லவோ? தேவரகாலமாகிய ஆறும் ஏழாம் நூற்றாண்டிலிருந்து பதினொராம் நூற்றாண்டுவரை சிவநெறியின் - சைவத்தின் பொற்காலம் என்று கூறலாம். அந்த உன்னத மான பொற்காலத்துக்கு வழிகோலிய பெருமை மூவர்தமிழைச் சார்ந்ததாகும்.

மூவர் தமிழின் இயல்பு

இப்போதுள்ள தேவாரப் பதிகத் தொகை: திருஞானசம்பந்தர் பாடியன 384; அப்பர் பாடியன 311; சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் பாடியன 100. மொத்தம் 795 ஆகும். திருமுறை பண்முறையாகவும் ஓதப்படும். விருத்தப் பாக்கள் தேவாரத்திலேயே பெரிதும் எடுத்தாளப்பட்டன. தேவார காலத்தில், இசைத் தமிழும் பெரிதுந் தழைத்தோங்கிற்று. தமிழிசைக்கு அரண்கோலியது மூவர் தமிழாம். அப்பர்சுவாமிகள் பாடியருளிய திருத்தாண்டகம் சிறந்த பாவினத்தாலமைந்தாகும். சம்பந்தசுவாமிகள் பாடியருளிய தேவாரங் களில் யமகம், திரிபு முதலிய சொல்லணிகள் பல வந்துள்ளன. இருவர் பாடிய தேவாரங் களிலும் கடவுளைத் தலைவனாகவும், உயிரைத்

தலைவியாகவும் கருதிப் பாடிய அகத்துறைகள் பல வந்துள்ளன. சேர, சோழ, பாண்டியர், பல்லவர் முதலியோரைப்பற்றிய குறிப்புக்கள் சில இவர்கள் பாடிய தேவாரங்களிற் கிடைக்கின்றன. சம்பந்தகவாமிகள் பாடல்கள் இயற்கைவருணனை மிகுந்தனவாயும் செந்தமிழ் நடை தழுவியனவாயும் உள்ளன. அப்பர் சுவாமிகள் தேவாரம் தத்துவப்பொருளை இனிய சொற்களால் விளக்கும் நயம் வாய்ந்தது. மூவர்தமிழ் முழுவதும், சிவனை முழுமுதற்கடவுள் என்பதை எடுத்துக்கூறிக் சைவ சித்தாந்தத்தை நிலைநாட்டும் இயல்பு வாய்ந்தது.

தேவாரங்கள் தோத்திரவடிவமாக அமைந்திருந்தாலும் அவற்றில் எத்தனையோ பல அரிய பொருள்கள் பேசப்படுகின்றன. இறைவன்பெருமை, சுற்றதனாலாய பயன், நீத்தார் பெருமை, இன்னொசெய்யாமை, ஈகை, அருளுடைமை, தவம், ஒழுக்கம், வாய்மை, நிலையாமை, துறவு, மெய்யுணர்தல், அவாவறுத்தல், திருவைந்தெழுத்தின் பெருமை ஆகிய இன்றோன்ன பல பொருள்கள் பற்றிய அருங்குறிப்புக்களை மூவர்தமிழில் நாம் காணலாம். சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் பற்றிய பாடல்களையுங் காண்கின்றோம். எடுத்துக்காட்டாக, அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரத்தில், “நிலைபெறுமா நெண்ணுதியேல் நெஞ்சே நீ வா நித்தம் எம் பிரானுடைய கோயில்புக்குப்புலர்வதன்முன் அலகிட்டு மெழுக்குமிட்டுப்பூமாலை புனைந்தேத்திப்புகழ்ந்துபாடி” எனவருந் திருத்தாண்டகத்தில் சரியைத்தொண்டு பேசப்படுகின்றது.

“பொள்ளத்த காய மாயப் பொருளினப்
போக மாதர்
வெள்ளத்தைக் கழிக்க வேண்டில் விரும்புமின்
விளக்குத் தூபம்
உள்ளத்த திரியொன்றேற்றி உணருமா
றுணர வல்லார்
கள்ளத்தைக் கழிப்பர் போலுங் கடலார்
வீரட்ட னாரே”

என்னுந் திருக்கடலூர்த் திருநேரிசையிற் கிரியைத் தொண்டு பேசப்படுகின்றது.

“உயிரா வணமிருந் துற்றுநோக்கி யுள்ளக்
கிழியி னுருவெழுதி
உயிரா வணஞ்செய்திட் னெகைத் தந்தால்
உணரப் படுவாரோ டொட்டிவாழ்தி”

என வருந் திருத்தாண்டக அடிகளில் யோக சாதனைபற்றிப் பேசப்படுகின்றது.

“முன்னை ஞான முதல்தனி வித்தினைப்
பின்னை ஞானம் பிறங்கு சடையனை
என்னை ஞானத் திருளறுத் தாண்டவன்
தன்னை ஞானத் தனையிட்டு வைப்பனே”

என்னுந் தேவாரத்தில் ஞானம்பற்றிப் பேசப்படுகின்றது.

திருஞானசம்பந்தர் செந்தமிழ்

இனி, தேவாரம் பாடிய மூவருள்ளும் ஒவ்வொருவரும் தனித்தனி பாடிய தேவாரங்கள் பற்றி ஒருசிறிது கூறுவாம். முதற்கண் திருஞானசம்பந்தர் செந்தமிழை எடுத்துக்கொள்வாம். திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் பாடியருளிய திருமுறைகள் மூன்றனுள்ளும் முதலாந் திருமுறையின் முதலாம் பதிகம் “தோடுடைய செவியன்” எனத் தொடங்கும் பதிகமாம். இது தகரவொற்றின்மீது ஏறிய ஓகாரமாகிய பிரணவத்தோடு தொடங்குகின்றது. இவ்வாறு தொடங்கிய ஓகாரம் பன்னிரண்டாந் திருமுறையாகிய பெரியபுராணத்தின் கடைசிச் செய்யுளின் கடைசியடியின் கடைசி எழுத்தாகிய “ம்” என்பதனோடு முடிந்து திருமுறைகள் பன்னிரண்டனையும் “ஓம்” என்னும் பிரணவத்துள் அடக்கிச் சிறப்புச் செய்கின்றது என்று காண்பர் அறிஞர். இத் திருப்பதிகத்தின் கண்ணே “காடுடைய கடலைப் பொடி பூசியென்னுள்ளங்கவர் கள்வன்”, “ஏர் பரந்த இன வெள்வனை சோர என் உள்ளங்கவர் கள்வன்”, “இறைகலந்த இன வெள்வனை சோர என் உள்ளங்கவர் கள்வன்” என்றென்று வரும் அகப்பொருட் சுவை தழுவிய அன்பு கனிந்த பகுதிகள் எத்துனை இன்பம் பயக்கின்றன என்று பாருங்கள். பின்னும் பண்டரங்கப் பெருமானிடம் வண்டைத் தூதுவிடுவதாகப் பாவித்துப் பாடியுள்ள பின்வருந் தேவாரத்தின் இனிமையைப்பாருங்கள். “வளவிய அலைகளையுடைய நீரிற் பூக்குந் தாமரையின் தேனைக் குடித்துப் பெடைவண்டோடு ஒள்ளிய அலையலையாக எழுந்து செல்கின்ற, இசையை மிழற்றுகின்ற அரச வண்டே! சந்திரனுடைய துண்டத்தை யணிந்தவரும், எலும்பு மாலையை யணிந்த மார்பையுடையவருமாகிய திருத்தோணிபுரம் என்னும் சீகாழிப் பதியில் எழுந்தருளியுள்ள பாண்டரங்கக் கூத்தையுடையவராகிய தலைவருக்கு அவரை நினைந்துருகும் என்னுடைய இந்த நிலைமையைச் சென்று அன்போடு எடுத்துச்சொல்லுவாயாக” என னுங்கருத்தமைந்த அப்பண் இதுவாகும்,

“வண்தரங்கப் புனற்கமல மதுமாந்திப்
[பெடையினேடும்
ஒண்தரங்க இசைபாடும் அளியரசே! ஒளிமதியத்
துண்டர்அங்கப் பூண்மார்பர் திருத்தோணி
[புரத்துறையும்
பண்டரங்கர்க் கென் நிலைமை பரிந்தொருகாற்
பகராயே”

என்பது. இதுபோலவே அப்பதிகம் முழுவதிலும் குருகையும், கோழியையும், நாரையையும், கபோதகங்களையும் (கரும்புருக்களையும்), அன்னங்களையும், அன்றில்களையும், குயிலையும், பூவையையும், கிளியையும் முறையே விளித்துத்தம் நிலைமையை இறைவற்கு எடுத்து விளம்பாயே, மொழியாயே, உணர்த்தாயே, நிகழ்த்திரே, கூறிரே, கூவாயே, பேசாயே என்றென்று பாடும் பகுதி மிக்க இன்பம் பயப்பதொன்றும்

இறைவனும் அவனை அடையும் வழியும்

இறைவனுடைய அபேதநிலை, பேதாபேதநிலை, பேதநிலை என்னும் மூன்று நிலைகளையும் நினைப்பூட்டுபவராய், அவன் ஈராய், முதலாய், ஒரே பொருளாய், பெண்ணாய், ஆணாய், முக்குணங்களாய் நால்வேதங்களாய், ஐம்பூதங்களாய், அறுசுவையாய், ஏழிசையாய், எட்டுத்திக்குமாய் ஒன்றாய் உடனாய் வேராய் நிற்பவன் என்றும், “புலனைந்தும் பொறிகலங்கி நெறிமயங்கி அறிவு அழிந்திட்டு ஐ (சிலேட்டுமம்) மேலுந்தி அலமரும் போதாக அஞ்சேல் என்று அருள்செய்வான்” அவனை என்றும், அவனை “ஏதுக்களாலும் எடுத்த மொழியாலும் (திருஷ்டாந்தங்களாலும்) மிக்ஞ்ச் சோதிக்கவேண்டா” என்றும், அவனைச் சார்வதே செய்யத்தக்கது என்றும், “மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழலாம் வைகலும், எண்ணின் நல்ல கதிக்கு யாதும் ஓர் குறைவுஇலை” என்றும், “கல்லா நெஞ்சில் நில்லான் ஈசன்” என்றும், ஆதலால், அவனுடைய திருநாமத்தைச் “சொல்லாதாரோடு அல்லோம் யாமே” என்றும் இறும்பூது பயக்கக் கூறுகின்றார். அன்றியும், அவ்விறைவனை அடைய வழி, மனம் வாக்குக் காயங்களினால் வழிபடவேண்டுமென்றும் கூறுகின்றார். மனம் ஒல்லை ஆறவேண்டும்; ஒன்றுதல் வேண்டும்; கள்ளம் ஒழிதல் வேண்டும் என்கின்றார். வாக்கு வெய்ய சொல்லை விடுதல்வேண்டும்; ஆறவேண்டும்; தூய்மை செய்தல் வேண்டும். இவ்வளவும் உரையின் செயலாம். உடல் காமவினைகளை அகற்றல் வேண்டும் இவ்வாறு நல்லவாறு இறைவன் நாமம் நவில்வதே வழி என்பாராய்,

ஒல்லை ஆறி உள்ளம் ஒன்றிக் கள்ளம் ஒழிந்து
வெய்ய
சொல்லை ஆறித் தூய்மை செய்து காம
[வினை அகற்றி
நல்லவாறே உன்றன் நாமம் நாவில்
[நவின்றேத்த
வல்ல வாறே வைத்து நல்காய் வலிவல்லம்
[மேயவனே”
என்று பாடுவாராயினார்.

திருவைந்தெழுத்து

சுவாமிகள் பாடியருளிய நமச்சிவாயத் திருப்பதிகம் தனிச் சிறப்புடையதாகும்.

“காதலாடிக் கசிந்துகண்ணீர்மல்கி
ஒதுவார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பது
வேதநான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே”

என்று தொடங்கித் திருவைந்தெழுத்தை ஒதும் முறையையும் அதுவே இறைவனை அருச்சிப்பதற்கு நான்மலர் போன்றதென்றும், அதனால் வானவர் பதவியும் கிடைக்கத்தக்க தென்றும், இயமன் தூதுவர்தாமும் ஐந்தெழுத் தோதுவோரை அணுக அஞ்சுவரென்றும், கொல்லுதல் முதலிய குற்றங்களுடைய வரேனும் குணங்கள் பல இல்லாதவரேனும் திருவைந்தெழுத்தை ஒதினால் எல்லாத் தீங்களையும் நீங்குவரென்றும், மந்தரம் அணைய பாவங்களையுந் திருவைந்தெழுத்துப் போக்க வல்லதென்றும், இலங்கை மன்னனாகிய இராவணன் கைலை மலைக்குட் கிடந்து நெறியுண்டு வருந்தியபோது அவனுக்கு உய்வகைகோலியது திருவைந்தெழுத் தென்றும், பிரமனும் திருமாலும் முறையே அன்னமும் பன்றியுமாகி முடியையும் அடியையுந் தேடியுங் காணுது சுற்றில் இறைவனைத் தியானித்துத் திருவைந்தெழுத்தை ஒதியே உய்ந்தனரென்றும் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமை பேசுவாராயினர். இவ்வாறே, அப்பர் சுவாமிகளும் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் திருவைந்தெழுத்தின் பெருமை கூறியதை அவர்தம் திருமுறைகளுட் காண்க. திருஞானசம்பந்தப் பெருமான் பாடிய “வாழ்க அந்தணர்”, எனத் தொடங்கும் பாசுரம் தனிப்பெருமையோடு விளங்குவதாம் — அப்பாசுரத்துக்குச் சேக்கிழார் பெருமான் திருத்தொண்டர் புராணத்தின்கண்ணே செய்யுளாலேயே பொருள் விரிப்பாராயினர். சுவாமிகள் பாடிய “வேயுறு தோளிபங்கன்” எனத் தொடங்கும் கோளறுபதிகம் அன்பர்களனைவரும் நாடோறும் பாராயணஞ் செய்து வீரமும், உறுதியும் பெறுதற்

சூரிய வீறுடைப்பதிகமாகும். இன்னும் தேவாரங்களைப் பாடுவோர் கோழையையுடைய தொண்டையை யுடையவர்களாயிருந்தாலும், பாடுகின்ற பாட்டுக்கள் கவியின் உருவத்தைக் கொள்ளாதவையாயிருந்தாலும், தம்மால் இயன்ற வகையினாலே இசையோடு ஏழைகளாகிய தொண்டர்கள் சொன்ன சொற்களைக் கேட்டு இறைவன் திருவுள்ளம் மகிழ்கின்றான் என்பாராய்,

“கோழைமிட நுக கவி கோளுமில் வாகஇசை
கூடும் வகையால்
ஏழையடியார் அவர்கள் யாவைசொன
சொல்மகிழும் ஈசன்”

என்கின்றார். சம்பந்தப்பெருமானின் தேவாரங்களின் பெருமையை யெல்லாம் விரிப்பிற் பெருகும். இனி, அப்பர்சுவாமிகள் தேவாரத்துக்குச் செல்வோம்.

அப்பர் அருந்தமிழ்

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் பாடியருளிய தேவாரத்திருமுறைகளுள் எமக்கு இப்போது கிடைப்பவை 312 பதிகங்களே. அப்பதிகங்கள் அனைத்தையும் பற்றிப் பேசுகற்கு இக்கட்டுரை இடந்தராததலால், ஆங்காங்கு எம் சிந்தனைக் ககப்பட்ட சில மணிகளை மட்டும் எடுத்து ஞாபகப்படுத்தி முடிப்பதே ஈண்டைக்குப் பொருத்தமுடையதாம். திருத்தாண்டகம் பாடியவர் அப்பர் சுவாமிகள் ஒருவரேயாவார். ஆதலாற்றான் அவர் தாண்டக வேந்தன் என்று போற்றப்பட்டார். அத்திருத்தாண்டகங்களுட் சாதாரணமாக எல்லோரும் பாடுகின்ற “அரியானே” என்று தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தைத்தானும் எடுத்துக்கொள்வோமாயின், அதன்கண் விளங்கும் பொருளின் சிறப்புத்தான் என்னே! அதிற் “பேசாத நாளெல்லாம் பிறவா நாளே” என்று சொல்லும்போது எமக்கு எம் பிறப்பின் இலட்சியத்தை ஞாபகமூட்டுகின்றார் அப்பர்.

கடவுள் இருக்கின்றாரா?

இனி, கடவுள் இருக்கின்றாரா? அவர் என்கிருக்கின்றார்? அவரைக் காணமுடியுமா? என்று இக்காலப் பகுத்தறிவாளர் கேட்கும் கேள்விகளுக் கெல்லாம் அப்பர் அழகான விடைகள் தந்துள்ளார். இறைவன் இல்லாத இடம் இல்லாதபோது, அவன் என்கிருக்கின்றான் என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை. அவன் “நீருமாய்த் தீயுமரகி நிலனுமாய் விசும்புமாகி

ஏருடைக்கதிர்களாகி இமையவர் இறைஞ்ச நின்று ஆய்வதற்கரியாராகி ஆங்காங்கே யாடுகின்ற தேவர்க்குந்தேவராவார் என்கின்றார் அப்பர். அவன் ஏன் எம் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை யென்றால், விறகிலே தீ இருக்கின்றது. பாலிலே நெய் இருக்கின்றது. அவை எமக்குப் புலப்படுகின்றனவா? அவற்றை முறுக வாங்கிக்கடையும்போது தான் முறையே தீயையும் வெண்ணெயையும் பெறுகின்றோம். அது போலவே, எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து மறைந்து நிற்கின்ற கடவுளைக் காணவேண்டுமானால், அன்பென்னுங் கோலை நட்டு, உணர்வென்னுங் கயிற்றினாலே முறுகவாங்கிக் கடைய வேண்டும் என்கின்றார். “ஆயிரம் ஆரணம் எடுத்தெடுத்தோதிலும் — அவன் குறிகளை (பெயர்களை)யும், திருமேனி, மாலை, அணி முதலிய அடையாளங்களையும், நெறிகளையும், நுட்பத்தையும், எடுத்தெடுத்து உமக்கு ஓதினும் — அவ்வழியில் நிற்கின்றீர்களில்லையே. உங்கள் தலையெழுத்து-நல்லாழிண்மை-இதுவா?” என்று எம்மை அப்பர் பார்த்துக் கூறும் வார்த்தைகளில் அருள்ததும்புகின்றது. தாமின்புறுவது உலகின்புற வேண்டும் என்று கொள்ளும் கருணை பெருகுகின்றது.

சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள்

சைவம் எச்சமயத்தையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொள்ளும் விரிந்த நோக்குடையது. “யாதொரு தெய்வங் கொண்டிர் அத்தெய்வமாகியாங்கே மாதொரு பாகுனர்தாம் வருவர்” என்று கூறுகின்றது சிவஞானசித்தியார். சைவசித்தாந்த சரித்திரங்கள் எழுவதற்குப் பன்னூறு ஆண்டுகட்கு முன்னரேயே அப்பர் சுவாமிகள் இக்கருத்தை “விரிவிலா அறிவினோர்கள் வேறொரு சமயஞ் செய்து எரிவினற் சொன்னாரேனும் எம்பிராற் கேற்றதாமே” என்று மிக அழகாகச் சொல்லிவைத்திருக்கின்றார்கள். சமயங்களுக்கெல்லாம் பழைமைவாய்ந்தது சைவம் என்பதை மனத்தில் வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது இவ்வடிகளின் நுட்பம் எமக்கு நன்றாகப் புலப்படுகின்றது. இன்னும் இவ்வாறே சாத்திர நுட்பங்கள் பலவற்றை அப்பர் தேவாரங்களிற் காணலாம்.

இறைவன் இனியவன்

இறைவன் “எப்போதும் இனியவன்” அவன் கனியினும், கட்டிப்பட்ட கரும்பினும் பனிமலர்க்குழரினும், தனிமுடி கவித்தாளும்

அரசினும் இனியவன். யாருக்கு? தன்னையடைந்தோர்க்கு. அவன்கனி. ஈசன் என்னும்கனி. ஒப்பற்றகனி. “மனிதர்களே! வாருங்கள்! நான் ஒன்று சொல்லுகின்றேன். கனிதந்தால் கனி உண்ணும் வல்லமை உமக்கு உண்டா? புனிதன் பொற்கழல் ஈசன் எனுங்கனி, இனிது. அறிந்து சொல்லுகின்றேன். யாருக்கு? அதனை அடைய வேண்டுமென்று ஏங்கி நிற்பவர்களுக்கு. விருப்பங்கொள்வீர்களா? அதனை அடைய ஏங்கி நிற்பீர்களா?” என்று அவர் விடுக்கும் வினாவை உள்வந்தையுங் கொள்ளுகொள்ளுந்தரத்ததாம். அப்பர் அன்புக்காக வாழ்ந்தவர்.

பிறவியும் வேண்டுவதே

சிவமும் அன்பும் ஒன்றென்று கண்டவர் அப்பர். அவருக்கு வீடு அன்பு செய்தலேயாம். அதனாற்றான் “மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மாநிலத்தே” என்றும் “இன்னம் பாலிக்குமோ இப்பிறவியே” என்றும் வேண்டினார். பிறவியே ஒழிக்கத்தக்கது என்று நாம் கருதிக்கொண்டிருக்க, அப்பிறவி வேண்டும் என்று அப்பர் இறைவனைக் கேட்கும்போது அது நூதனமாகத் தோற்றுகின்றதல்லவா? ஆயின்! எத்தகைய பிறவி என்பது தான் நாம் நினைவு கூர வேண்டிய இடமாகும். இறைவனைக் காணப்பெறும் பிறவி! அவன் மீது அன்பு ஆலிக்கும் - பெருகும் - பிறவி வேண்டும் என்கின்றார் அப்பர். அப்பர் மட்டுமல்ல, மணி வாசகரும் “நின் திருவடிக்காம்பவமே அருளுகண்டாய்” (பவம் - பிறவி) என்றும், “என்றும் என்றும் மாண்டு மாண்டு வந்து வந்து மன்ன நின் வணங்கவே அருளுநீ” என்றும் உருகி உருகி வேண்டுகின்றார்.. இக் கருத்து மிக மிக இனியதொன்றல்லவா? அன்பின் எல்லையாக விளங்குவதல்லவா? “கூடும் அன்பினிற்கும் பிடலே அன்றி வீடும் வேண்டா விறலின் விளங்கினார்” என்று சேக்கிழார் பெருமான் கூறியமைக்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாக விளங்குகின்றதல்லவா? இவ்வாறு இறைவன் பூங்கழலைத் தொழுது தம் மனத்துள்ளே இருத்தியமையால், “என்ன குறை யுடையேன்” என்று இறும்பூது கொண்டு சொல்கின்றார் அப்பர் சுவாமிகள்.

இலக்கிய வளம்

அப்பர் தமிழின் இனிமையைத்தான், இலக்கிய வளத்தைத்தான், என்னென்பேம். திருவாரூரில் நிறைந்த சோலையைச் சொல்ல

வந்தவர், என்ன அழகாக வர்ணிக்கின்றார் பாருங்கள்! “ஒங்கு தெங்கு, இலையார் கமுகு, இளவாழை, மாவொடு, மாதுளம் பலதீங்கனி சிதறும் திருவாரூர்” என்கின்ற சிறப்பைப் பாருங்கள். முதலில், உயர்ந்த தென்னையையும், அடுத்தபடி அதிலும் உயர்விற்குறைந்த இலையார் கமுகினையும், அதன்பின் இளவாழையையும், மாவையும், மாதுளையையும் முறையே சொல்லும் வனப்பை - அப்பருக்குப் பல நூற்றாண்டுகளுக்குப் பின் வந்த சிந்தாமணிகாரர் ஏமாங்கத நாட்டை வருணிப்பதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டார் போலும். “காய்மாண்ட தெங்கின் பழம்வீழ” என்று தொடங்கும் சிந்தாமணிச் செய்யுளை இதனோடு ஒப்பிட்டு நோக்குக. அச்சிந்தாமணிச் செய்யுளில் இலக்கியச்சுவை காண்போர் அதற்கும்முன்னர் எழுந்த அப்பர் தேவாரங்களில் எத்துணை இலக்கியச்சுவையைக் காணவேண்டும் என்று கேட்கின்றோம்.

வீரம்

அப்பர்காட்டிய வீரத்தைப்போல-சாத்தீக வீரத்தைப்போல, வேறெங்கும் நாம்காண முடியாது.

“நாமார்க்குங் குடியல்லேம்”, “வானந்து ளங்கிலென்,” “அஞ்சுவதியாதொன்று மில்லை” எனவரும் வீரச்சுவை ததும்பும் சொற்றொடர்களுடைய தேவாரங்களைச் சிறிது ஆராய்ந்து பாருங்கள். இதுபோன்ற வீரவார்த்தைகள் வேறெங்கேனும் இலக்கியங்களில் இவ்வாறு அழகோடு சொல்லப்பட்டிருத்தலைக் கண்டீர்களா, என்று சிந்தியுங்கள். இவ்வாறே உடலைப்பற்றி அப்பர் சுவாமிகள் பாடிய அரிய தெய்வத் தமிழ்ச் செய்யுள்களை எடுத்து ஆராய்ந்து பாருங்கள்.

அகப்பொருள்

அகப்பொருள் தழுவிய செய்யுள்கள் தாம் எத்தனை? தமிழில் தூதுப்பிரபந்தங்கள் எழுந்த காலம் மிகப்பிற்பட்ட காலமாகும். பைங்கிளியை, குயிலை, அன்னத்தை, இன்னவற்றைத் தூதுவிட்டதாகக் குறிப்பிடுங் காப்பியங்கள் தாமும் இப்பிரபந்தங்களுக்கு முந்தியவையாயினும், அப்பர் சுவாமிகளுக்குப் பிற்பட்ட காலத்திலேயே தமிழில் எழுந்தன. ஆகவே, இவைகள் தூதைப்பற்றிப் பேசுதற்கு முன்னரே அப்பர் சுவாமிகள் இறைவன்பால்! அவன் அழகில் -- அனந்தகுண சுந்தரத்தில் -- ஈடுபட்டுக்

யிருக்கிற கடவுளே! உமது சந்திரன் தங்கு
கின்ற சடையின்மேல் திரைகள் வந்து புரளும்
படியாக வீசுகின்ற கங்கையாளோ வாய்திற
வாதவள் (ஊமை), உம்முடைய மூத்த மகன்
கணபதியோ வயிறு உதாரி (எல்லையின்றி அளிப்
பவன்), அழகிய கையில் வேலைத்தரித்திருக்
கின்ற மற்றக் குமாரனோ சிறுபிள்ளை, உம்மு
டைய தேவியோ கொற்று அட்டி ஆளார்.
(அஃதாவது கூலிதந்து ஆளாகக் கொள்ளார்)
ஆதலால், உங்களுக்கு ஆட்செய்யமாட்டோம்”
என்று பாடுதலைக் காண்க.

“திங்கள் தங்கு சடையின் மேல்ஓர் திரைகள்
வந்து புரள வீசும்
கங்கை யாளேல் வாய்திறுவாள்; கணபதியேல்
வயிறு உதாரி;
அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை; தேவி யார்
கொற்று அட்டி ஆளார்;
உங்க ளுக்கு ஆட் செய்ய மாட்டோம் ஓன காந்தன்
தனி உ ளீரே”

என்னுந் தேவாரத்தை நோக்குக. ‘பித்தா’
எனத் தொடங்கித் தேவாரம் பாடிய இவர்,
அக்கருத்தினைத் தொடர்ந்து ஆங்காங்கு நிந்
தாஸ்துதியாகத் தோழமை பாராட்டி, ஓதக்
கடல் நஞ்சினை உண்டிட்ட பேதைப் பெரு
மான்” என்றும் “விடந்தனை உண்டு கண்
டத்தே வைத்த பித்தன்” என்றும், “காடுநு
பதி ஓடுகையது காதல் செய்பவர் பெறுவ
தென்” என்றும், இரவலாதில்லையோ பிரா
ணர்” என்றும் பாடும்போது அன்புததும்பும்
இன்ப நகைச்சுவை யுண்டாதலைக் காண்கின்
றோம்.

கற்க வேண்டுவன

சுந்தர மூர்த்திசுவாமிகள் தொண்டின்
பெருமையும் அடியார் பக்தியையும் வற்புறுத்
தும் பகுதிகள், எவருள்ளத்தையும் உருக்குந்
தன்மையுன. சாதலும்பிறத்தலுந் தவிர்த்து
இறைவன் தமக்குத் தண்ணருள் தந்தான்
என்று கூறும் அவர், பண்டைப்புண்ணியம்
இருந்தாலன்றி இறைவன் திருநாமம் சொல்
லக் கிட்டாது என்பதை, “பண்டேமிக நான்
செய்த பாக்கியத்தாற் பரஞ்சோதி நின்னும்
பயிலப்பெற்றேன்” எனக்கூறுதல் காண்க.

கற்க வேண்டுவன இறைவன் புகழே
என்பார், “நின்புகழ் அடிமை கல்லாதே பல
கற்றேன்” என்றும், இறைவனை உள்ளன்பு
இல்லாமற் புகழ்ந்தார்க்குத்தானும் அவன்
அருள்புரிகின்றான் என்பார்; “பொய்யே உன்
னைப் புகழ்வார் புகழ்ந்தால் அதுவும் பொரு
ளாக் கொள்வானே” என்றும், “அன்பிலரேனும்
எம்பெருமான் என்றெப்போதும், அழைத்த
வர்க்கருள் செய் பாச்சிலாச்சிரமத்தடிகள்”
என்றும் பாடுதல் காண்க. அவர்தம் அடியார்
பக்தியைத் திருத்தொண்டத் தொகையுட்
கண்டோம்.

தமிழுள்ளம்

“பண்டைத் தமிழ் ஒப்பாய்” என்று
சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் இறைவனை விளிக்கும்
போது அவர்தம் தமிழுள்ளம் புலப்படுகின்றது.
இறைவன் தமிழோடிசை கேட்கும் இச்
சையினற்றான் காசு நல்கினார் என்பார், “இருந்
துநீர் தமிழோடிசைகேட்கும் இச்சையாற்
காசு நித்தம் நல்கினீர்” என்று பாடியருளு
வாராயினார்.

இவ்வாறே, சுந்தரர் செந்தமிழின் பெரு
மையெல்லாம் விரிப்பிற் பெருகுமாதலின் இவ்
வளவோடமைகின்றோம்.

தொகுப்புரை

இதுகாறுங் கூறியவாற்றால், மூவர் தமிழ்
எனப்படுவது திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்,
திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி
சுவாமிகள் என்னும் மூவர்முதலிகள் பாடியரு
ளிய தேவாரங்களாம் என்பதும், தாயுமானப்
பெருந்தகையார் அதைப் புகழ்ந்தவாறும்,
தேவாரம் என்னுஞ் சொல்லின் கருத்து இது
வாம் என்பதும், தேவாரங்கள் சைவத்திரு
முறைகளுள் முதலேழு திருமுறைகளாம்
என்பதும், அவை தமிழ்மறையாம் என்பதும்,
தமிழுக்குஞ் சைவத்துக்குமிடையேயுள்ள
நெருங்கிய தொடர்பு இதுவென்பதும், சம
ணரை வென்றதும் சைவத்தை நிலை நாட்டி
யதும் தேவாரங்களாகிய மூவர்தமிழேயாம்
என்பதும், மூவர் தமிழின் இயல்பு இன்ன
தென்பதும், திருஞானசம்பந்தப் பெருமான்
பாடியருளிய செந்தமிழில்,; இறைவனையும்,
அவனை அடையும் வழியையும் பற்றியும்,
திருவைந்தெழுத்தின் பெருமை பற்றியும்
தேவாரங்களை இசையறியாதோரும் பாட
வேண்டும் என்பது பற்றியும் சொல்லப்பட்டி
ருக்குந் தன்மையும், அப்பர் அருந்தமிழில்,;
கடவுள் எங்கிருக்கிறார் என்பதுபற்றியும்,
சைவசித்தாந்தக் கருத்துகள் பற்றியும், இறை
வன் இனியவன் என்பது பற்றியும், பிறவியும்
வேண்டுவதே என்பதுபற்றியும், இலக்கிய
வளத்தைப் பற்றியும், வீரம்பற்றியும், அகப்
பொருட் செய்திகளபற்றியும் பேசப்பட்டி
ருக்குந் தன்மையும், சுந்தரர் செந்தமிழில்;
நிலையாமை பற்றியும், சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள்
இறைவனோடு கொண்ட தோழமை பற்றியும்,
கற்க வேண்டுவன எவையென்று அவர் காட்
டுவன பற்றியும், சுந்தரர் செந்தமிழுள்ளம்
பற்றியும் பேசப்படுந் தன்மையும், பிறவும்
ஒருசிறிது எடுத்துக்காட்டப்பட்டன. விரிப்
பிற் பெருகும். சைவம் ஒங்கத் தமிழ் ஒங்க,
அன்பு பெருகத் தேவாரங்களை நாம்
பொருளுணர்ந்து ஒதி வருவோமாக. அதுவே
நாம் உய்ய வழியாம் என்று கூறியழைகின்
றோம். வாழ்க உலகெலாம்! வாழ்க சிவநெறி!

காதலித்த தலைவி அவ்வொப்பில்லாத் தலைவன் பால் தூதுவிடும் முறையிற் பாடிய பாட்டுக் கள்தாம் என்ன சிறப்பு! “சொன் மாலை பயில் கின்ற குயிலினங்காள், சொல்லீரோ” “மனைக் காஞ்சி இளங்குருகே!” “ஓது பைங்கிளி” என் றென்று தொடங்கி அவர் பாடுந் — தீந்தமிழ்த் தேவாரங்கள் மொழிக்குமொழி தித்திப்பன வாம். அவர் விளையாட்டாகக் காட்டுங் கற்பனை கள் தாம் எத்தனை? அவை யெல்லாம் தாம் இடையரூப் பேரன்பு பூண்ட இறைவனைப் பற்றி நின்றே — சுற்றிச் சூழ்ந்து நின்றே — பேசுஞ் சிறப்புத்தான் என்னே! நிற்க. இனிச் சுந்தரர் செந்தமிழுக்குச் செல்வாம்.

சுந்தரர் செந்தமிழ்

“தம்மையே புகழ்ந் திச்சை பேசினுஞ் சார்மினுந்
தொண்டர் தருகிலாப்
பொய்மையாளரைப் பாடாதே யெந்தை புகலூர்
பாடுமின் புலவீர்காள்”

என்று இறைவனைப் பாடும்படி புலவர்களை ஆற்றுப்படுத்தின பெருமை சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகளைச் சார்ந்தது. அவ்வாறு இறைவ னைப் பாடுவதால், இம்மையில் உணவுக்கும் உடைக்கும் குறைவில்லை. அம்மையில், சிவலோ கம் ஆள்வதற்கும் ஐயமில்லை என்று கூறுகின் றார்கள் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள். பதினொ ராந் திருமுறையிலுள்ள திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியை நம்பியாண்டார் நம்பிகள் பாடுதற்கும், சேக்கிழார் பெருமான் பெரிய புராணமாகிய பன்னிரண்டாந் திருமுறையைப் பாடுதற்கும் உறுதுணையாக இருந்தது சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் பாடியருளிய “தில்லை வாழந்தணர்தம் அடியார்க்கும் அடியேன் திரு நீலகண்டத்துக் குயவனார்க் கடியேன்” என்று தொடங்கும் திருத் தொண்டத்தொகை என் னுந் தேவாரத் திருப்பதிகமாகும். ஆகவே, சுந் தரர் செந்தமிழ் ஏனைய திருமுறைகளுக்கும் வழிவகுத்தது என்று காண்கின்றோம்.

நிலையாமை

உலகநிலையாமையைப் பற்றிச் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் பாடும் ஒரு தேவாரம் எவர்மனத்தையும் உருக்குந் தன்மையதாம். கல்லினிடத்தே வளர்ந்த அகிலையும், ஒளிகான்று விளங்கும் மணியையும் கலந்து அள்ளிக் கொண்டு வருகின்ற வெள்ளாற்றின் கரைமேல் உள்ள திருநெல்வாயிலரத்துறையில் எழுந்

தருளியிருக்கின்ற நிலாவெறிக்கும் வெள்ளிய சந்திரனைச் சூடிய மலரகிதனே! நல்ல வாயிலை அமைத்தார். கட்டிய வீட்டுட் குடிபுகுந்தார், நல்ல உடைகளை உடுத்தார், பிறகு தலைமயிர் நரைக்கப் பெற்றார், ஈற்றில் இறந்தார் என்று வெறுஞ் சொல்லாகச் சிலகாலம் நிலவிப் பின், அச் சொல்லுத்தானும் இல்லாது கழிந்துவிடுகி றது இவ்வுலக வாழ்வு. ஆதலால், நிலையற்றது. இதனையறிந்து யான் உன்னைப் பற்றினேன். இனி யான் உய்வதற்குரிய இடத்தை (சூழலை)ச் சொல்லியருள்வாயாக என்று

“கல்வாய் அகிலுங் கதிர்மா மணியுங் கலந்துந்தி
வரும் நிலவின் கரைமேல்
நெல்வாயில் அரத்துறை நீடுறையும் நிலவெண்மதி
சூடிய நின்மலனே”

“நல்வாயில் செய்தார் நடந்தார் உடுத்தார் நரைத்தார் இறந்தாரென்று நானிலத்தில் சொல்லாய்க் கழிகின்றது அறிந்தடியேன் தொடர்ந்தேன், உய்யப் போவதோர் சூழல் சொல்லேன்” என்று பாடுதல் எத்துனை உருக் கம் வாய்ந்த — உண்மை பொதிந்த — தேவா ரம் என்று பாருங்கள். பொன்னைத் தருபவ னும் இறைவனே. மெய்ப்பொருளைத் தருபவ னும் அவ்விறைவனே, போகத்தைத் தருபவ னும் அவ்விறைவனே, முத்தித் திருவைத் தரு பவனும் அவனே என்பாராய்ப் “பொன்னும் மெய்ப்பொருளுந் தருவாளைப் போகமுந் திரு வும் புணர்ப்பாளை” என்றார்.

தோழமை

இறைவனோடு தோழமைபூண்டு பாடிப் பாடி நெல்லை அட்டித்தரப் பணிக்குமாறும், பொன்தருமாறும், கத்தூரி, கமழ்சாந்தம் பணித்தருளவேண்டுமென்றும், சங்கிலிதோள் நயத்தற்குத் துணைபுரியுமாறும், “மற்றைக் கண்ணுந் தாரீராகில் வாழ்ந்தும் போதிரே” என்று இழந்த கண்ணைத் தருமாறும், “கரைக் கால் முதலையைப் பிள்ளைதரச் சொல்லு கால னையே” என்று முதலையுண்ட பாலனைத் தரு மாறும் இன்னபிறவும் இறைவனிடம் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் வேண்டிப் பெற்ற சிறப்பை எவர்தாம் படித்து மகிழார்? அவ்வன்பின் திறத்தை எவர்தாம் வியவார்? அத்தோழமை யின்பால் அவர் இறைவனை நகைத்துப் பழிப் பது போலப் புகழ்ந்து பாடிய தேவாரங்கள் எத்தனை? ஒரு தேவாரத்தில் அவர் இறைவனை விளித்து, “ஓணகாந்தன் தளியில் எழுந்தருளி

“யார்கொலோ சதுரர்”

செல்வி தனம் கணபதிப்பிள்ளை

மக்களிடையே பண்டைக்காலத்தில் பண்டமாற்று நடைபெற்று வந்தது. பண்டமாற்று என்பது தன்னிடமுள்ள ஒரு பொருளைக் கொடுத்து, அதன் பெறுமதிக்கு ஏற்பத் தனக்குத் தேவையான வேறு பொருளைப் பெற்றுக் கொள்வது. இந்தப் பண்டமாற்று ஒருவகை வியாபாரம். எந்த வியாபாரத்திலும் எவரும் நடட்டத்தை விரும்பமாட்டார்கள்.

மனித வாழ்க்கையிலே ஒவ்வொரு கருமத்தையும் உற்று நோக்கும் போதும் “பயன்கருதல்” தெளிவாகவோ மறைமுகமாகவோ இருப்பதைக் காணலாம். உதாரணமாக, பெற்றோர் பிள்ளைகளை வளர்த்துக் கல்வி கற்பிக்கிறார்கள். நிச்சயமாகப் பிற்காலத்தில் அவர்கள் தமக்கு ஆதாரமாகவும் உதவியாகவும் இருப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள்.

சொல்லப்போனால் சிநேகமும் அவ்வாறே. எவ்வளவுக்கு நாம் அன்பு செலுத்துகிறோமோ, அவ்வளவுக்கு நாம் அன்பைப் பெறுகிறோம். சிநேகிதர்களுக்கு விவாகத்துக்கும் பிறந்த நாட்களுக்கும் பரிசுகள் வழங்குகிறோம். நாங்கள் அதை ஒரு செலவாக நினைப்பதில்லை. ஏனெனில், அவர்களும் எங்களுக்குத் திருப்பித் தருவார்கள் என்பது எமக்குத் தெரியும்.

வண்டுகள் பூவைக்கிண்டித்தேனை உண்டு ஒன்றுமறியாமற் கிடப்பதுபோல பக்தனும் சித்தமாகிய பூவைச் சிவத்தியானத்தினால் கிண்டி ஆங்கு வருமானந்தத்தேனையுண்டு ஒன்று இரண்டு, நன்று தீதென்றறியாமற் தேங்கிக் கிடக்கிறான்.

— நற்சிந்தனை.

ஆனால், பிரதி உபகாரத்தை எதிர்பாராமல், பண்டமாற்று விடயம்போல் பெறுமதியின் பேதத்தையும் நோக்காமல், பேரம் பேசாமல், ஒரு பித்தன் மணிவாசகப் பெருமானோடு வியாபாரஞ் செய்துள்ளார். அப்பித்தனின் செய்கையை மணிப்பெருமான் வாயிலிருந்தே கேட்போம்.

தந்ததுன்தன்னைக் கொண்டதென்தன்னைச்

சங்கரா ஆர் கொலோ சதுரர்

அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்

யாது நீ பெற்றதொன் றென்பால்

சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்

திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே

எந்தையே ஈசா உடலிடங் கொண்டாய்

யான் இதற்கிலன் ஓர் கைமாறே

இந்த வியாபாரத்தில் மணிவாசகர் சமர்த்தர். அவரே நயம் அடைந்தவர். எங்கள் எல்லோரினதும் நோக்கம் ஏதோ வாழ்க்கையில் ஒரு இலாபத்தை அடைவது தானே; அந்தப் பித்தன் தனக்கு ஒரு பயனையும் அளிக்காத ஒரு ஜடப் பொருளை ஏற்றுத் தன்னிடமுள்ள விலை மதிப்பற்ற பொக்கிஷத்தை வாரி வாரி வழங்குகிறான். என்னே அவனது பண்டமாற்று! அப் பண்டமாற்று எந்தச் சந்தையில் என்று இன்னும் தெரியாதா? இதோ சந்தை திருப்பெருந்துறை தான். இப்பொழுதே புறப்படுவோம்.

சில யோசனைகள்

(நடேஸ்)

கோ வில்களிலே திருவிழாக்கள் இன்று நேற்றல்ல, பண்டைக்காலந் தொட்டே கொண்டாடப் பட்டு வருகின்றன. கண்ணகியும்மனுக்கு விழா எடுத்த கதையைச் சிலப்பதிகாரம் எடுத்தியம்புகின்றது. சிலப்பதிகாரம் சங்க நூல் என்பதும், சங்ககாலம் கிறிஸ்துவுக்குப் பின் மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்டது என்பதும் ஈண்டு குறிப்பிடத்தக்கது.

‘விழா’ என்பது ஒரு விழுமிய தமிழ்ச்சொல். விழைவு என்பது விரும்பிச் செய்யப்படும் செயலைக்குறிக்கின்றது. ஆகையினால், கடவுளுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தெரிவிக்க விரும்பி எடுக்கப்பட்டதே திருவிழாவாகும். ஆனால் இன்று இவ்விழாக்கள் ஆடம்பரமாக மாறியமையால், தெய்வீகஅருள் குறைந்துவிட்டது. இதற்குக் காரணங்கள் பலவாகும்.

இன்று அநேக கோவில்களில் வருடத்திற்கொருமுறை திருவிழாக்கள் நடத்தப்படுகின்றன. தனி நபர்களினாலும், ஒரு பிரிவினராலும், தனிப்பட்ட சமூகத்தினராலும் இவ்விழாக்கள் எடுக்கப்படுகின்றன. திருவிழாக்களில் மேளக்கச்சேரி, சங்கீதக்கச்சேரி, நடனம் முதலியன முக்கிய இடம் பெறுகின்றன.

சமூகத்திலே நிலவும் ஏற்றத்தாழ்வுகளினால் ஒவ்வொருவரும் மற்றவர்களினது திருவிழாக்களிலும் பார்க்கத் தங்களது விழா மேம்பட்டதாக (பொதுமக்களின் அபிப்பிராயப்படி) இருக்கவேண்டுமென்று பெருந்தொகையான பணத்தைச் செலவுசெய்து விழா எடுக்கின்றனர். ஆனால், ஒரு சில கோவில்களைத் தவிர மற்றவைகளில் வருடத்தின் ஏனைய நாட்களில் தீபம் கூட இடப்படுவதில்லை. அத்துடன், கோவிற் கட்டிடங்கள் சிதிலடைந்து, கவனிப்பாரற்று வெளவால் முதலிய ஜந்துக்கள் வாழுமிடங்களாக இருக்கின்றன. ஆயிரக்கணக்கில் ஒரு விழாவுக்குச்செலவு செய்யும் ‘‘மெய்யன்பர்கள்’’, திருப்பணிக்கு உதவி செய்யாதது மிகவும் விசனிக்கத்தக்கது.

கடவுள் எங்குமிருக்கின்றார். ஆனாலும், கோவில்களே மனதை ஒருவழிப்படுத்திக் கடவுளைத் தொழுவதற் கேற்ற இடமாக விளங்குகின்றன. வணக்கத்திற்குக் கோவில்கள் மிகவும் அமைதியாகவும் தூய்மையாகவும் இருக்கவேண்டியது அவசியம். ஆனால், திருவிழாக்களில் இடம் பெறும் (கலா) நிகழ்ச்சிகளினால் கோவில்களுக்குச் செல்வோரின் சிந்தனை சிதறடிக்கப்படுகின்றது.

இன்று, திருவிழாக்களில் நடனங்கள் ஓர் முக்கிய இடத்தை வகிக்கின்றன. முற்காலத்திலே தேவ அடியார்களாக இருந்த நடனமாதர்கள் இப்பொழுது (‘‘தேவடியாளாக’’) விளங்குகின்றனர். முன்பு தொண்டு செய்வதற்காக ஒவ்வொரு கோவிலிலும் தேவ அடியார்கள் இருந்தார்கள். அவர்கள் தங்களின் வாழ்க்கையைக் கடவுட் தொண்டிற்கே அர்ப்பணித்திருந்தனர். இன்றோ, நடனமாதர்கள் சினிமாப் பாடல்களைக் கோவில்களிலே பாடியும், ஆடியும், மக்களின் கீழ்த்தரமான உணர்ச்சியைத் தூண்டி விடுகின்றனர். இதனாலே கோவிலின் புனிதத் தன்மை மாசடைகின்றது. ஆகையினால், கோவில்களிலே நடனங்களும் அதன் பலனாகக் கேளிக்கைகளும் நடைபெறுவதைத் தடை செய்யச் சமயப் பற்றுள்ளோரனைவரும் முன்வரவேண்டும்.

நடன நிகழ்ச்சியை நிறுத்தக் கூடாதென்று இருவகையினர் முணுமுணுப்பது காதிலே விழுகின்றது. ஒரு சாரார் திருவிழாவினை நடாத்தும் உபயக்காரராகிய ‘‘மெய்யன்பர்கள்’’. நடன நிகழ்ச்சியில்லாவிட்டால் கோவிலுக்கு மக்கள் திரளாக வருவதில்லையென்பது இவர்கள் குறைபாடு. வசதியற்ற காரணங்களினால் நடன நிகழ்ச்சியில்லாத திருவிழாக்களுக்கு விரல் விட்டெண்ணக்கூடிய பக்தர்கள் வருவது உண்மையே. ஆனால், ஆடம்பரத்தையும் கேளிக்கையையும் விரும்பும் திரளான மக்களுக்கு நடாத்தப்படுவதிலும் பார்க்க, உண்மையான பக்திமான்கள் ஒருசிலருக்காக நடாத்தப்படும்

விழாவே சிறந்ததென்பதைச் சுயவிளம்பரம் விரும்பாத உபயக்காரர் ஒப்புக்கொள்வார்களென்பதில் ஐயமில்லை.

கோவில்களிலே நடனநிகழ்ச்சிக்கு இடமில்லாவிட்டால், அக்கலை அழிந்தொழிந்துவிடுமென்பது மற்றொருசாராரின் வாதம். இவர்களில் அநேகர் இத்தொழிலில் தரகர்களாக இருப்பவர்களே. நாட்டின் பல பாகங்களிலும் கலைகளை வளர்ப்பதற்காக பல்வேறு கழகங்கள் அரும்பணியாற்றும் இந்நாளில், இவர்களின் வர்தம் விதண்டாவிவாதமே.

திருவிழாக்களில் இவ்விதநிகழ்ச்சிகள் இடம்பெறுதலால், விழா முடிவதற்குள் பொழுது புலர்ந்து விடுவதுமுண்டு. இதனால், மக்களின் நல்லொழுக்கம் மாத்திரமல்லாது தேக சுகமும் பாதிக்கப்படுகின்றது. ஆகையினால் இவ்வித நிகழ்ச்சிகள் கோவில்களில் இடம்பெறாவண்ணம் கோவில் தர்மகர்த்தாக்களும் உபயக்காரர்களும் முன் வருவார்களென்பது

எனது அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை. இத்துறையில் இளைஞர்கள் மற்றவர்களிலும் பார்க்கக் கூடியசேவை செய்யலாமென்பது எனது அபிப்பிராயமாகும்.

நடனம் முதலிய நிகழ்ச்சிகளுக்குப் பதிலாகக் கூட்டுப்பாடல்கள், சமயச்சொற்பொழிவுகள், முதலியனவற்றைக் கோவில்களில் ஒழுங்கு செய்தால் மிகவும் நல்லது. இதனால் மக்களுக்குக் கூடுதலாகச் சமய அறிவையூட்டலாம். அப்பொழுதுதான் கோவில்களெல்லாம் பண்டைக்காலத்தைப்போல் அறநிலையங்களாக, கல்விநிலையங்களாக நாட்டுக்குச் சிறந்த சேவை செய்ய முடியும்.

எதிர்காலச் சந்ததியினர் சமய நம்பிக்கை அற்றுப் போய்விடக் கூடாதென்பதும் ஒவ்வொரு கோவிலும் நல்லூராகவும் கதிர்காமமாகவும் திருக்கேதீஸ்வரமாகவும் விளங்க வேண்டுமென்பதுவுமே எனது பேரவாவாகும்.

உலகில் ஒவ்வொன்றும் நிலையற்றது; தோன்றுவதும் மறைவதுமாகவே இருக்கின்றது. மனமும் ஒரு நிலைமையிலிருந்து மற்றொரு நிலைமைக்கு மாறியவண்ணமாகவே இருக்கின்றது. பகவான் சிவானந்தர்.

விந்தையில் மறமும் பாலில் வெண்ணெய்யும் மறைந்து கிடப்பது போன்று தெய்வத் தன்மையும் மனிதனில் மறைந்து கிடக்கின்றது. ஆத்மீக மலர் மலரும்பொழுது அதன் திவ்ய மணமுந் தானாகவே வீசும். பகவான் சிவானந்தர்.

பரப்பிரம்மத்தை அறிவதற்குரிய முக்கியமான சாதனங்கள் வைராக்கியமும் அனாத்மம் வஸ்துக்களைப் புறக்கணிப்பதுமாகும். பகவான் சிவானந்தர்.

இப்பரந்த பூவுலகின்கண்ணே பல்வேறு சமயங்கள் இருக்கின்றன. சமயத்தின் அடிப் படை நோக்கம் ஆன்ம ஈடேற்றத்தைக் கொடுக்கும் தெய்வ வழிபாடுதான். தெய்வ வழிபாட்டைப்பற்றிப் போதிப்பதுதான் சமய வளர்ச்சிக்குச் செய்யவேண்டிய முக்கியமான

ஆலய வழிபாடு

கே. சி. இராசரத்தினம்

தொண்டு. ஒருவன் தன் உடம்பு நயப்பட உணவை உண்ணுகின்றான். மனம் நயப்படக் கல்வி கற்கின்றான். அதுபோல, ஆன்மா நயப் படத் தெய்வ வழிபாடு அவசியம். அதனூ லன்றோ

“கற்றதனால் ஆயுபயன் என்கொல் வாலறிவன் நற்றாள் தொழார் எனின்”

என்று வள்ளுவரும் கூறுகின்றார். கடவுளை வழி பட்டு முத்தியடைவதற்கு சைவசமயம் நான்கு மார்க்கங்களை முக்கியமாகக் கூறுகின்றது. அவையாவன; சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவை. இந்த நான்கு வழிகளும் முறையே சாலோக, சாமீப, சாருப, சாயுச்சு என்னும் நான்கு பதங்களையும் கொடுக்கின்றன.

அவற்றுள் சரியாமார்க்கத்திலே கூறப் படும் ஆலய வழிபாடு முக்கியமானதாகும். அதனாற்றான், “ஆலயம் தொழுவது சாலவும் நன்று” என்று நமது ஓளவைப்பிராட்டியார் கூறுகின்றார். ஆலயம் என்னும் பதத்தை ஆ + லயம் எனப் பிரிக்கலாம். “ஆ” என்பது ஆன்மா. ஆகையினால் ஆலயம் என்றால் ஆன் மாக்கள் லயிக்கும் இடம் என்பது பொருள். ஆலயத்திலே இறைவனது திருவுருவங்களை வைத்து நாம் வழிபடுகிறோம். பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பிரானுடைய எண்ணரிய திருவிளையாடல்களையும், அற்புதங்களையும் விளங்கி அறியும் வல்லமையற்ற எங்களுக்கு, அவற்றை எடுத்துரைக்கும் சின்னமாக அத்திருவுருவம் ஒவ்வொன்றும் அமைந்திருக்கின்றது. உதாரணமாக பஞ்சகிருத்திய நடனம் புரிகின்ற நடராஜப் பெருமானுடைய திருவுருவத்தை

விசேஷமாகச் சிதம்பரத்தில் உள்ள கனகசபை தனில் கண்டுகளிக்கும் அன்பர்களுக்கு ஓர் அளவில்லை. இத்திருவுருவத்தில் அடங்கியுள்ள உண்மைப் பொருள் என்ன என்பதைச் சிறிது நோக்குவோம்; வலது கரங்களில் உடுக்கை ஏந்திய கை படைத்தலையும், அபயகரம் காத்தலையும், முயலகளை மிதித்த பாதம், நமது மலங்களை அழித்தலையும், தூக்கிய பாதம் ஆன்மாக்களுக்கு அருளலையும், கனல் ஏந்திய கரம் மறைத்தலையும் முறையே குறிக்கின்றன. எவ்வளவு பெரிய உண்மை இதில் அடங்கி இருக்கின்றது. இதுபோலவே, மற்றைய உருவங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு உண்மையை நமக்கு எடுத்துக் கூறுகின்றன. உருவ வழிபாட்டைக் குறை கூறுபவர்களும் இருக்கின்றார்கள். கோவிலிற்கு போகாமல் இறைவனை வழிபடக் கூடாதா? இறைவன் எங்கும் நிறைந்தவர்தானே? கோவிலிற்குப் போவது வேடிக்கை பார்ப்பதற்குத்தானே என்றும் கேட்கிறார்கள். ஆலயத்தில் நடக்கும் விழாக்களுடன் தொடர்பற்ற வேடிக்கை நிகழ்ச்சிகளை நாம் கண்டித்துத்தான் ஆகவேண்டும். ஆனால், அதற்காக ஆலய வழிபாட்டையே குறை கூறுவது நமது அறிவீனத்தையே குறிக்கும்.

ஒரு சிறிய உதாரணம். கடலிலே ஓடும் கப்பல், துறைமுகத்தில் தங்குவது இயல்பு. நாம் அதை அடையவேண்டுமென்றால் பலவழிகள் உள். தக்க வல்லமை உள்ளவன் நீந்தியே சென்று விடலாம். வசதி உள்ளவன் ஒருதோணி அல்லது வள்ளத்தின் மூலம், கப்பல் கடலின் எந்தப்பாகத்தில் நின்றாலும் சென்று விடலாம். இந்த இரண்டு வழிகளாலும் அடைய முடியாதவன் துறைமுகத்திற்குச் சென்றுதான் கப்பலை அடையமுடியும். துறைமுகம் மிகவும் பிரமாண்டமாகவும் அழகாகவும், அலங்காரமாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தால் இந்த வேடிக்கையைப் பார்ப்பதற்கு மாத்திரம் ஒரு கூட்டமும் அங்கு வரத்தான் செய்யும். ஆனால் துறைமுகம் பிரயாணிகளின் வசதியையும் நன்மையையும் கருதிக் கட்டப்பட்டதே ஒழிய, வேடிக்கைபார்ப்பவர்களுக்காகவல்ல. அதுபோலவே பிரபஞ்ச வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருக்கும் நாம், பேரின்பக் கடலில் உள்ள கப்பலாகிய இறைவனது திருவடியை அடைவதற்குத் துறைமுகமாக ஆலயங்கள் அமைந்துள்ளன. தனிமையில்

இருந்து தவநிலையை மேற்கொள்வதும் ஒரு வழிதான். ஆனால் அது எல்லோராலும் சாத்தியமாகாது.

நாம் எல்லோரும் பணக்காரர்களாய் இருந்துவிட்டால் வீட்டிலேயே ஒரு ஆலயத்தை அமைத்து விடலாம். ஆனால் பணமும் வல்லமையும் இருந்தாலும் தனிப்பட்ட முறையில் ஒன்றை அமைப்பது அசாத்தியம். ஆலயங்கள் நமக்குப் பொதுவாக அமையவேண்டும். நாம் எல்லோரும் இறைவனது குழந்தைகள் என்ற உண்மையை விளக்கும் இடம் ஆலயம், ஓயாத தொல்லையில் ஈடுபட்டிருக்கும் நமது மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி, சிறிது நேரமாகுதல் இறைவனுடைய திருவடிகளில் நம் மனதைச் செலுத்தி அவரை வழிபடுவதற்குத் தக்க சூழ்நிலை அமையவேண்டும். ஆலயத்தினுள் நாம் செல்லும்போது எங்களை அறியாமலே ஒரு பயமும் பக்தியும் உண்டாகின்றன. “சுத்தசாட்டுண்ய பரீபூரணராகிய பரமபதியின் சந்நிதானத்திலே நான் இப்போழுது நிற்கின்றேன்” என்பதை நினைத்த மாத்திரத்தில், நம்மைப் பீடித்திருந்த பிணிகளும் தொல்லைகளும் நம்மைவிட்டு அகலுகின்றன. இந்த நிலையில் நாம் இறைவனை அமைதியாய் வழிபட முடிகின்றது. இதுவே ஆலயத்தின் நோக்கமாகும்.

நாம் கோவிலிற்குச் செல்லும்பொழுது தூய உள்ளத்துடனும், தெய்வசிந்தனையுடனும் ஆசாரத்துடனும் சென்று, சிரசிலே கரங்களைக் குவித்து, இறைவனைத்தியானித்து, தேவார தோத்திரங்களை உச்சரித்து, குறைந்தது மூன்று தரமாயினும் பிரதஷிணம் வந்து பிரார்த்தனை முடிந்ததும் பிரசாதங்களைப் பெற்றுச் செல்லுதல் வெண்டும். திருக்கோவிலினுள் நிற்கும் போது எப்பொழுதும் மௌனமாக நிற்க வேண்டும். தினமும் செல்லுதல் உத்தமம்.

ஆனால் வருஷப்பிறப்பு, மாதப்பிறப்பு, வெள்ளிக்கிழமை, நவராத்திரி, சிவராத்திரி முதலிய புண்ணிய தினங்களில் இறைவழிபாடு செய்தல் அவசியம்.

ஆலயவழிபாட்டை நாம் வழக்கத்தினாலோ, வற்புறுத்தலினாலோ செய்யக் கூடாது. இறைவன் அருளைப் பெறும் தெளிந்த நோக்கத்துடனும் மெய்யன்புடனும் செய்ய வேண்டும். நாம் மானிடப்பிறவி எடுத்த பலனை அடையவேண்டும்ல்லவா!

“மானிடப்பிறவி தானும் வகுத்தது மனவாக்காயம் ஆனிடத் தைந்துமாடும் அரன் பணிக்காகவன்றோ”

இந்த உண்மையைத்தான் அப்பர் சுவாமிகளும்,

“ஆக்கையாற் பயனென் அரன் கோவில்

வலன் வந்து

பூக்கையாலட்டிப் போற்றி யென்றோ

இவ்வாக்கையாற் பயனென்”

என்று மிகத் தெளிவாகக் கூறுகிறார்.

மேலும் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள்,

“எந்தையாரிணையடி என் மனத்துள்ளவே”

என்று சொல்லுகிறார். தாங்கள் பெற்ற பெரும் பேற்றை இவ்வையகத்தில் எல்லோரும் அடைய வேண்டும் என்பதே அவர்கள் அரிய நோக்கம்.

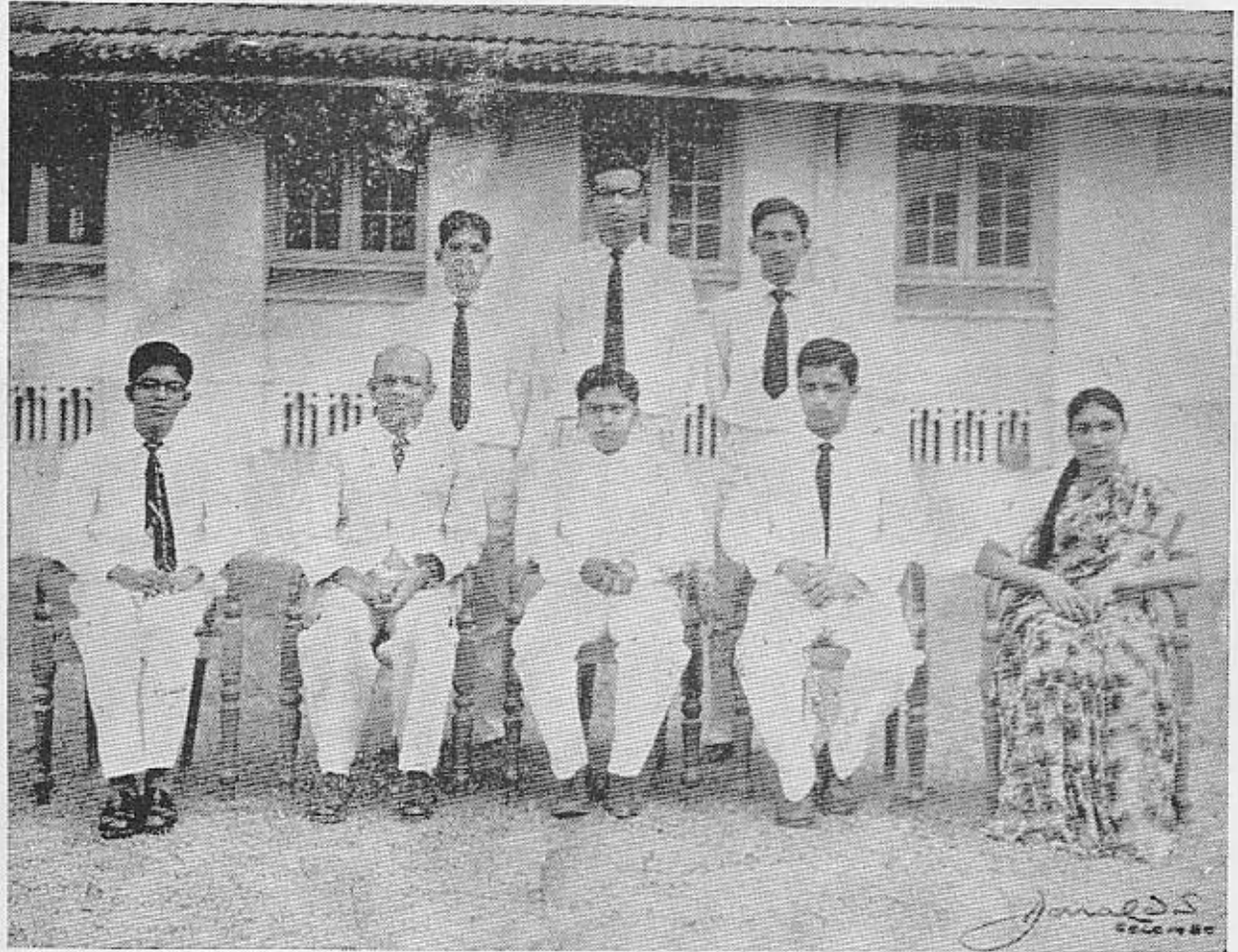
ஆகையினாலே, வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈபவனாகிய இறைவனது திருவருளாலே பெறுதற்கரிய ‘மானிடப்பிறவியை பெற்றுள்ள நாம் ஒவ்வொருவரும் தற்போழுது நிலையற்ற உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டிருந்த பொழுதும் ஈற்றில் நிலையான பேரின்பத்தைப் பெறுதற்கு மெய்யன்போடு ஆலயவழிபாடு செய்வோமாக.

வேதங்களின் விதிப்படி வழிபட மனிதனுக்கு ஏற்பட்டுள்ள உரிமை அவனிடத்தில் இயற்கையாக உண்டானதே யொழிய கேவலம் பிறர் நிர்ப்பந்தத்தினால் அல்ல, அரசினராலோ ஏற்பட்டதுமல்ல.

கவாமி சிவானந்தர்.

இந்து சங்கம் செயற்குழுவினர் (1960-61)

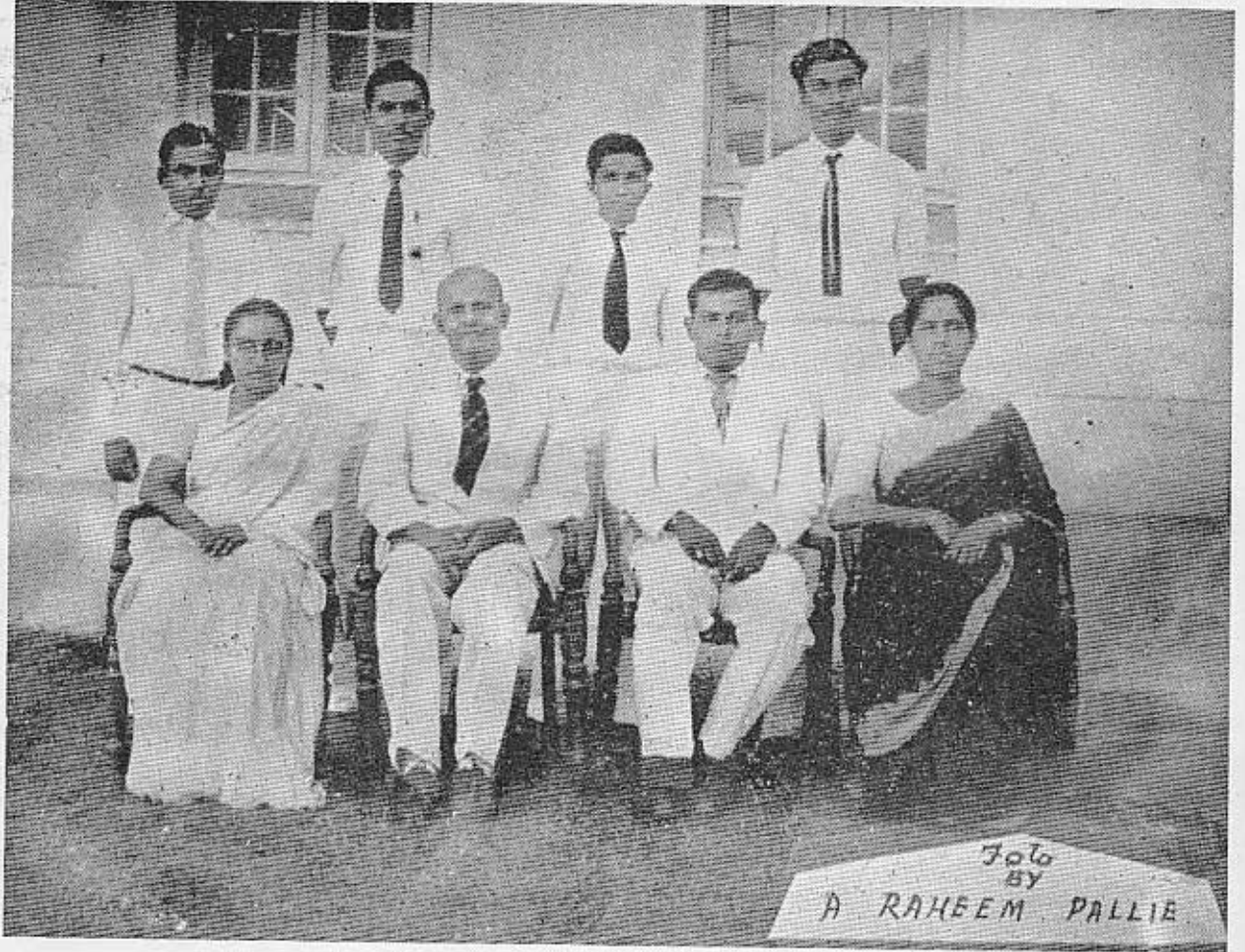

நிற்பவர்கள்: (இடமிருந்து வலம்) பொ. காகுந்தநாதன் (உபதலைவர்), சி. இராசேந்திரம் (பொறியியற்பகுதிப் பிரதிநிதி), செ. பாஞ்சோதி (பொருளாளர்).

இருப்பவர்கள்: (இடமிருந்து வலம்) க. ஜனநாயகம் (செயலாளர்), பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம் (ஆதரவாளர்), இ. மகேஸ்வரன் (தலைவர்), வே. தருமரத்தினம் (பெரும் பொருளாளர்), செல்வி. தனம் கணபதிப் பிள்ளை (விஞ்ஞானப்பகுதிப் பிரதிநிதி).

சமூகமளிக்காதவர்கள்: கா. வீக்கினேஸ்வரன் (பொறியியற்பகுதிப் பிரதிநிதி) செல்வி. ப. கந்தையா (மகளிர் பிரதிநிதி).

இந்து சங்கம் செயற்குழுவின் (1959-60)

நிற்பவர்கள்: (இடமிருந்து வலம்) க. ஜெயபாலசுப்பிரமணியம் (செயலாளர்), பொ. புஷ்பநாதன் (உபதலைவர்), க. சண்முகநாதன் (பொருளாளர்), சு. பாலேந்திரன் (பொறியியற்பகுதிப் பிரதிநிதி).

இருப்பவர்கள்: (இடமிருந்து வலம்) செல்வி. லக்ஷ்மி வேதவனம் (விஞ்ஞானப்பகுதிப் பிரதிநிதி), பேராசிரியர் ஆ. வி. மயிலவாகனம் (ஆதராளர்), செ. கிருஷ்ணமூர்த்தி (தலைவர்), செல்வி. சண்முகவடிவு வைத்திலிங்கம் (பெண்கள் பிரதிநிதி).

சமூகமகளிக்காதலர்கள்: க. குணரத்தினம் (பெரும் பொருளாளர்).

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக இந்து சங்கம் (கொழும்பு) அறிக்கை (1960—1961)

செயற்குழு உறுப்பினர்:

ஆதரவாளர்: பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள்.

பெரும்பொருளாளர்: திரு. வே. தருமரத்தினம் அவர்கள்.

தலைவர்: திரு. இ. மகேஸ்வரன்.

உப-தலைவர்: திரு. பொ. காகுத்தநாதன்.

செயலாளர்: திரு. க. ஜனநாயகம்.

பொருளாளர்: திரு. செ. பரஞ்சோதி.

விஞ்ஞானப்பகுதிப் பிரதிநிதி: செல்வி. தனம் கணபதிப்பிள்ளை.

பொறியியற்பகுதிப் பிரதிநிதி: திரு. சி. இராசேந்திரம்

திரு. கா. விக்கினேஸ்வரன்.

மகளிர் பிரதிநிதி: செல்வி. ப. கந்தையா.

கடந்த ஈராண்டுகளாக உயிரோட்டத்துடன் வளர்ந்துவரும் எமது சங்கம், இவ்வாண்டும் பல்லாற்றாலும் சிறப்புற்று விளங்குகின்றது என மகிழ்வுடன் தெரிவிக்கின்றோம். மாணவர் களுடன் மாத்திரம் அமையாது, இந்நகரில் வாழும் எமது சமயப்பற்றுள்ள பலரின் மனமுவந்த ஒத்துழைப்பும் நல்லெண்ணமும் இவ்வளர்ச்சிக்குக் கொழுகொம்பென நின்றதுவிவருகின்றன.

சொற்பொழிவுகள்:

‘சமயச் சொற்பொழிவு’ எமது சங்கத்தின் வழமையானதோர் நிகழ்ச்சியெனலாம். ஈழத்திலும், தமிழகத்திலும் உள்ள பல அறிஞர்கள் எமது சங்கத்தில் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினர். கொழும்பு ‘‘ரோயல்’’ கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. சேதுகாவலர் அவர்கள், ‘சமயமும் தத்துவங்களும்’ என்னும் விடயம்பற்றி ஓர் அரிய விரிவுரையாற்றினார். அடுத்து எமது சங்கத்தைப் பெருமைப்படுத்தியவர், தவப்பெருந்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் அவர்களே. அவரது உபந்நியாசத்தைக் கேட்கமுடிந்தது எமது பேறு என்றே கூறவேண்டும். ‘அறிவியலும் மெஞ்ஞானமும்’ என்பதுபற்றி அடிகளார் ஆற்றிய சொற்பொழிவு அவர்களது அறிவு விளக்கத்தையும், தமிழார்வத்தையும் குன்றின் மேல் விளக்கென எடுத்துக்காட்டிற்று. ஐயந் தெளிதல்பொருட்டு எம் மாணவர் கேட்ட வினாக்களுக்கு, அவர்கள் இறுத்த பதில்கள் அனைவரையும் கவர்ந்தன. அன்றைய தினம் திரு. இராமசாமி அடிகளும், திரு. இராசகோபாலன் அவர்களும் சொற்பொழிவாற்றினார் எமது சமயத் தத்துவங்களையும் அவற்றின் பெருமைகளையும் எம் உள்ளத்தில் பசுமரத்தாணி போல் பதித்த பெருமை திரு. துரைஸ்வாமி சாஸ்திரிகளைச் சாரும். சென்னை ‘பிறெசிடென்சி’ கல்லூரியில் வடமொழிப் பேராசிரியராகக் கடமையாற்றிய சாஸ்திரிகள் அவர்கள் ‘சமயமும் கல்வியும்’, ‘கீதையின் மகத்துவம்’ என்னும் விடயங்கள்பற்றி ஆங்கிலத்தில் ஆற்றிய விரிவுரைகள், என்றும் எம் நினைவை விட்டு அகலா. பாரதத்தில் இருந்துவந்த பகீரதன் அவர்களும்

‘சைவமும் தமிழும்’ பற்றி எமது சங்கத்தில் உரை நிகழ்த்தினார். தற்காலத்தில் தமிழினதும் சைவத்தினதும் நிலைபற்றி அவர் நன்கு குறிப்பிட்டார். அன்றுதொட்டு இன்று வரை தமிழ்நாட்டின் தனிப்பெரும் செல்வங்களாக, கலைக்களஞ்சியங்களாக விளங்கும் கோவில்கள் பற்றிப் பல வருடங்களாக நடாத்திய ஆராய்ச்சியின் முடிவாக, ‘கல்கி’யில் தமிழ் நாட்டுக் கோவில்கள் பற்றி எழுதிவரும் திரு. பாஸ்கரத்தொண்டமான் அவர்கள் எமக்கு ஓர் சொற்பொழிவு நிகழ்த்தினார்கள். ‘தமிழ்நாட்டுக் கோவில்கள்’ பற்றி அவர்கள் ஆற்றிய சொற்பொழிவு எம்மை அக்கோவில்கட்கே அழைத்துச் சென்றுவிட்டது. தமது வசதியின்மையையும் நேரத்தையும் பொருட்படுத்தாது எம்மிடையே எழுமையும் ஏமாப்பளிக்கும் அறிவுரைகளைக் கடல் மடைதிறந்தாற்போல், நிகழ்த்திய மேற்கூறிய அனைவர்க்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கின்றோம். ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்’ என அன்னரின் சமூகசேவை மேன்மேலும் வளர்ந்து வையமனைத்தும் கலங்கரைவிளக்கெனப் பயன்பட இறைவனை வேண்டுகின்றோம்.

விவாதம்:

பல அறிஞர்களின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்பதோடமையாது, எமது சங்கத்தினரும் பல விடயங்கள்பற்றி உரையாடவேண்டும் என்பதே எமது பேரவா. எமது பல்கலைக் கழகத்தின் பேராதனைக் கிளை இந்து சங்கத்தினருடன் ‘மனிதனை ஏமாற்ற சமயக்கணக்கரால் கொணரப்பட்ட ஓர் ஏமாற்றுத்தான் மதம்’ என்பது பற்றி, ஆங்கிலத்தில் ஒரு விவாதம் நிகழ்த்தினோம். பேராதனை இந்து சங்கத்தின் சார்பில், திரு. காசிநாதன் (தலைவர்), திரு. இராமேந்திரா, செல்வி. அம்பல வாணர் ஆகியோர் விடயத்தை ஆதரித்தும், எம் சங்கத்தின் சார்பில் திரு. சச்சிதானந்தன் (தலைவர்), திரு. அழகேசன், திரு. சுந்தரலிங்கம் ஆகியோர் விடயத்தை எதிர்த்தும் விவாதித்தனர். எமக்கு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை அளித்ததற்காக பேராதனை இந்து சங்கத்தினருக்கு எமது நன்றி. இவ்விரு சங்கங்களிடையே நீடித்துவரும் நல்லுறவு மேன்மேலும் வளர்வதாக.

தேவார வகுப்புகள்:

“நாளுமிக பாடலொடு தொழுமவர்க் கருள்செய் சோதி” (சம்பந்தர்) எனவும், “பாடுவார் பாடல் உகப்பாய் போற்றி” (நாவுக்கரசர்) எனவும் அமையும் திருமொழிக்கமைய இறைவனது புகழைப் பாடும் தேவார திருவாசகங்களை அவற்றிற்கேற்ற பண்களுடன் பாடவேண்டியதவசியமெனும் கருத்துடன் தேவார வகுப்புக்களை நடத்தியுள்ளோம். எமக்கு இம் முயற்சியில் பயன் மரமுன்னூர்ப் பழுத்தாற் போல முன்னின்றதவிய திரு. மாணிக்க வாசகர் அவர்கட்கு எமது சங்கம் தனிப்பட்ட முறையில் கடமைப்பட்டுள்ளது. அவரது தன்னல மற்ற சேவை மேன்மேலும் உலகிற்குப் பயன்பட இறைவன் அருள்புரிவாராக. இவ்வகுப்புகளை நடத்துவதற்கு இடவசதியளித்த இராமகிருஷ்ண நிலையத்தினருக்கும், வகுப்புகளில் பங்குபற்றிய சகமாணவர்கட்கும் எமது நன்றிகள் உரியன.

கலைமகள் வழிபாடு:

பல்கலைக் கழக மாணவர்கள் கலைமகள் வழிபாட்டில் ஆர்வம் காட்டுதல் இயற்கையே, பெரியோர்களினதும், கலைஞர்களினதும், பல மாணவ மாணவிகளதும் மனமுவந்த ஒத்துழைப்பினால் எமது கலைமகள் வழிபாடு சிறப்பெய்திற்று. மலர்மாலையாளும், வண்ணக் கோலங்களினாலும் அலங்கரிக்கப்பட்ட மண்டபத்தில் கலைவாணி வீற்றிருந்தாள். ‘ரேயல்’ கல்லூரி ஆசிரியர் திரு. லக்ஷ்மணன் அவர்களும், ‘ஈழநாடு’ ஆசிரியர் திரு. ஹரன் அவர்களும் உரை நிகழ்த்தினர். எமது சங்கத்தின் ஆதரவாளராகிய பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள் சங்கத்தின் நூல் நிலையத்தைத் திறந்துவைத்துப் பேசினார். எமது சங்கத்தின் மாணவ மாணவிகளது பக்திப் பாடல்கள், வாத்திய இசை போன்ற நிகழ்ச்சிகளும் இடம்பெற்றன. திரு. மாணிக்கவாசகர் அவர்கள் இங்கும் பக்திப்பாடல்கள் பாடி எம்மை மகிழ்வித்தார். செல்வி. புவனேஸ்வரி இராமச்சந்திரா, செல்வி. தனலக்ஷ்மி இராமச்சந்திரா ஆகியோரது பக்திப்பாடல்கள் விழாவுக்குத் தனி மெருகு ஊட்டின. செல்வி. சகுந்தலா ஸ்ரீநிவாசன் ‘காலைத் தூக்கி’ எனும் சிவன் பாடலுக்கு அபிநயம் அமைத்தார். இந்நிகழ்ச்சிக்கு எமது சங்க மாணவிகள் பாட்டிசைத்தனர். அடுத்து செல்வி. கனகேஸ்வரி கனகநாயகம் அவர்களின் ‘கமாஸ்’ இராகத் தில்லானா நடனம் நடைபெற்றது. சங்கத்தின் வாத்தியக் குழுவின் இசை நிகழ்ச்சியுடன் விழா முடிவெய்தியது. நிகழ்ச்சிகள் யாவும் பலராலும் பாராட்டப்பட்டன. இவ்விழாவில் பங்குபற்றி எமது சங்கத்தை ஆதரித்த அனைவருக்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவிப்பதுடன், அவர்களனைவரும் தத்தம் கலாமுயற்சிகளில் வெற்றிபெற அருளுமாறு கலைமகளை வேண்டுகின்றோம்.

எமது சங்கத்தின் பணத்தேவைப்பொருட்டு ஓர் படக்காட்சி நடாத்தினோம், இத்தொடன்றி, பல வேளைகளில் எமக்கு உதவியளித்த ‘சினிமாஸ்’ ஸ்தாபனத்தினர்க்கு எமது சங்கம்

கடமைப்பட்டுள்ளது. இக்காட்சிமூலம் பெற்ற பணத்தின் உதவியுடன் அமைக்கப்பட்ட நூல் நிலையம் கலைமகள் வழிபாட்டன்று திறந்துவைக்கப்பட்டது என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவிக்கின்றோம். எனினும், எமது நூல் நிலையத்திற்குப் போதிய நூல்கள் இல்லாமை பெருங்குறையாகவுள்ளது. இக்குறையை நிறைவேற்றுவது ஆர்வமுடையோர் கடனாகும்.

வாழ்த்துகின்றோம்:

இத்துணையும் எமது சங்கத்தின் பெரும்பொருளாளராகத் தொண்டாற்றிய விரிவுரையாளர் திரு. குணரத்தினம் அவர்கள் உயர்தரக்கல்வியின்பொருட்டு சீமை சென்றுள்ளார். எமது சங்கத்திற்கு அளப்பெரும் தொண்டாற்றிய திரு. குணரத்தினம் அவர்கள் எம்மைப் பிரிந்து சென்றது வருத்தத்திற்குரியதெனினும் அவர் புகழ் வளர்வதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றோம். அவரது வாழ்க்கை சிறக்குமாது வாழ்த்துகின்றோம். எமது புதிய பெரும்பொருளாளராகிய திரு. வே. தர்மரத்தினம் அவர்களை மகிழ்வுடன் வரவேற்கின்றோம்.

வருந்துகின்றோம்:

எமது சமய மாணவர்களில் சிலர் எமது சங்கத்தில் சேராதது குறித்து வருந்துகின்றோம். இம் மாணவர்களை எம் சங்கத்தில் சேரும்படி பணிவாக அழைக்கின்றோம். எமது சங்கத்தில் இசை வல்லுனர் பலர் இருந்தும், நிகழ்ச்சிகளில் பங்குகொள்ளத் தயங்குகின்றனர். அவர்கள் அனைவரையும் நிகழ்ச்சிகளில் பங்குபற்றி எம்மை ஊக்குவிக்குமாறு வேண்டுகின்றோம்.

நன்றியுரை:

எமது சங்கத்தின் முன்னேற்றங் கருதி அகமும் முகமும் மலந்து உதவிய அனைவர்க்கும் எமது நன்றி. 'உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்' எமது சங்கத்தை வளக்க முன்வந்த அனைவருக்கும் எமது நன்றி. முக்கியமாக இந்து சமய விவகார ஆலோசனைக் குழுவினருக்கும், பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கட்கும், திரு. கோ. ஆழ்வாப்பிள்ளை அவர்கட்கும் இலங்கை வாணோலியைச் சேர்ந்த திரு. மயில்வாகனம் அவர்கட்கும் எமது நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

இச்சங்கத்தின் அங்கத்தினர்களாகிய சகமாணவர்களுக்கும் எமது உளங்கனிந்த நன்றி.

குறிப்பு:

இவ்வறிக்கை கடந்த இரு தவணைகளைச் சேர்ந்ததேயாம். மலர் மூன்றாந் தவணை முற்பகுதியில் அச்சிற்கனுப்பப்படுவதால், மூன்றாம் தவணை நிகழ்ச்சிகள் எவையும் அறிக்கையில் இடம்பெறவில்லையென்பதை வாசகர்களறிய வேண்டுகிறேன்.

க. ஜனநாயகம்
(செயலாளர்)

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக இந்து சங்கம் (கொழும்பு) அறிக்கை (1959—1960)

செயற்குழு உறுப்பினர்:

1. செ. கிருஷ்ணமூர்த்தி (தலைவர்)
2. பொ. புஷ்பநாதன் (துணைத்தலைவர்)
3. க. ஜெயபாலசுப்பிரமணியம் (செயலாளர்)
4. க. சண்முகநாதன் (பொருளாளர்)
5. செல்வி. சண்முகவடிவு வைத்திலிங்கம் (பெண்கள் பிரதிநிதி)
6. செல்வி. லக்ஷ்மி வேதவனம் (அறிவியற்பகுதி பிரதிநிதி)
7. சு. பாலேந்திரன் (பொறியியற்பகுதி பிரதிநிதி)

இந்து மாணவர்களிடையே சமயப் பற்றை வளர்க்கவும், சமயப் பண்பாட்டைப் பரப்பவும் தோன்றினது இந்து சங்கம். சங்கம் துவங்கி இரண்டாவது ஆண்டில், அதன் நிர்வாகப் பொறுப்பை மேற்குறிப்பிட்ட செயற்குழு ஏற்றுக்கொண்டது. ஒரு சங்கத்தின் துவக்க காலத்தில் அதனை எதிர்நோக்கும் அல்லல்கள் யாவரும் அறிந்ததே. ஆயினும் பெரும்பாலான இந்து மாணவர்களும், குறிப்பாகச் சில பிறமத மாணவர்களும் உறுப்பினர்களாகச் சேர்ந்தது சங்க வளர்ச்சிக்கு ஊக்கம் அளிப்பதாக அமைந்தது. இரண்டாவது ஆண்டினை எட்டிவிட்ட இச்சங்கம், பல புதிய மாற்றங்களை எதிர்நோக்கி நின்றது. செயற்குழுவின் தளரா ஆர்வத்தாலும், ஒத்துழைப்பாலும் பல சிக்கல்களுக்கிடையிலும் இம்மாற்றங்களைச் செய்ததுமட்டுமின்றிப் பல புதிய திட்டங்களையும் நிறைவேற்றமுடிந்தது.

சங்கத்தின் முதற்செயலாக, ஒரு கூட்டுவழிபாட்டுக் குழுவை அமைத்தோம். இக்குழுவில், சைவத்திலும் தமிழிசையிலும் ஆர்வமிக்க மாணவர்கள் பலர் சேர்ந்தார்கள். ஞாயிறு தோறும் இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்குச் சென்று பல பக்திப்பாடல்களையும் தேவாரங்களையும் பாடி வந்தார்கள். இதை ஊக்குவித்த இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்கும், மற்றும், இப்பாடல்களை எமது உறுப்பினருக்குப் பண்ணுடன் சொல்லிக்கொடுத்த திருமதி. சிவப்பிரகாசத்திற்கும் செல்வி. தனலக்ஷ்மி இராமச்சந்திராவுக்கும் என்றென்றும் கடமைப்பட்டுள்ளோம். கூட்டு வழிபாடு, சங்கம் கொண்டாடிய பெருநாட்களிலும், விழாக்களிலும் ஒரு முக்கிய நிகழ்ச்சியாக இடம்பெற்றுவருகிறது.

எமது நடைமுறை ஆண்டில் பல அறிஞர்கள் சங்கத்திற்கு வந்து தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் சொற்பொழிவாற்றினர். இவற்றால் பல சமய, தத்துவக் கருத்துக்களை அறிந்துகொள்ள உறுப்பினருக்கு அரிய வாய்ப்பு இருந்தது.

சேர் கந்தையா வைத்தியநாதன் அவர்கள், ஆங்கிலத்திலே 'கடவுளர் திருவுரு விளக்கம்' பற்றி ஒரு சிறந்த சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார். அத்துடன் பல கேள்விகளுக்குத் தனக்கே உரிய திறமையான பாணியில் விடை அளித்தார். அடுத்ததாக, இலங்கையிலும் தமிழகத்திலும் பல பிரசங்கங்களை நிகழ்த்திப் புகழ்பெற்ற சைவசீலர் திருமுருக கிருபானந்தவாரியார் எமது சங்கத்தில் 'திருப்புகழ் அமிர்தம்' எனும் பொருள்பற்றிக் கதாப்பிரசங்கம் செய்தார். இக்கூட்டத்தில் எம் மாணவருடன் பொதுமக்கள் பலரும் குழுமியிருந்தனர்.

பல்கலைக் கழகத்தில் உள்ள பல்வேறு சமய சங்கங்கள் கூட்டாக ஒரு கருத்தரங்கம் நிகழ்த்தின. இதில், எமது சங்கத்தின் சார்பாக, டாக்டர் பாலேந்திரா அவர்கள் இந்து சமயக் கொள்கைகளைத் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் ஆங்கிலத்தில் விளக்கிப் பேசினார்கள்.

இதைத் தொடர்ந்து, எமது சங்கத்தின் பொதுக்கூட்டம் ஒன்றில் கலாநிதி வி. பொன்னையா அவர்கள் “சாவிற் குப் பின்” என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு தத்துவக் கருத்துச் செறிந்த சொற்பொழிவை நிகழ்த்தினார்.

மாணவர்களின் உள்ளங்களில் உள்ள கருத்துக்களைப் பரிமாறும் முகமாக பல்வேறு சங்கங்களுடன் உரையாடல்கள் நிகழ்த்துவதெனச் செயற்குழு தீர்மானித்தது. முதல் உரையாடல் மருத்துவக் கல்லூரி இந்து சங்க மாணவர்களுடன் நடாத்தப்பட்டது. வேறு உரையாடல்கள் நடாத்தப் போதிய அவகாசம் கிடைக்கவில்லை. எம்மிடமிருந்து பொறுப்பேற்கும் செயற்குழு அனேக உரையாடல்கள் நடாத்தும் என எதிர்பார்க்கிறோம்.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள பெருமைவாய்ந்த ஆலயங்களையும் கலைச்செல்வங்களையும் எமது உறுப்பினருக்கு அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் ஒரு படக்காட்சியை ஒழுங்குசெய்தோம். இதற்குப் பல அரிய படங்களைத் தந்துதவிய இந்திய அரசாங்கத்தின் தூதராலயத்திற்கு எம் நன்றி உரித்தாகும்.

எமது செயற்குழுவினர் பல விழாக்களை நல்ல முறையிற் கொண்டாட எண்ணியிருந்தனர். ஆனால், போதிய பண வசதியும், அவகாசமும் இல்லாததால் கலைமகள் விழாவையே சிறப்பாகக் கொண்டாட முடிந்தது. விழாவில் இசைக்கும் இயலுக்கும் பெருமிடமளித்தோம். வண்ணக் கோலங்களாலும் மலர் மாலைகளாலும் மின்சார ஒளி விளக்குகளாலும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்த மேடையில் வாணியின் திருவுருவம் கம்பீரமாக வீற்றிருந்தது. கலைமகளைச் சூழச் சந்தன மணமும் பன்னீர் வாசனையும் கமழ்ந்தன. மாணவர்களின் துதிப்பாடல்களோடு விழா ஆரம்பமானது. பல பக்திப் பாடல்களைச் செல்விகள் தனலக்ஷ்மி, புலனேஸ்வரி இராமச்சந்திரா ஆகியோர் தமிழின் சுவை ததும்பப் பாடினர். எமது சங்கத்தின் பழைய அங்கத்தவரான திரு. சிறீதாஸ் புல்லாங்குழல் நாதம் எழுப்ப அவர் சகோதரர் திரு. சிறீஹரன் மிருதங்கம் வாசித்தார். செல்விகள் சிவசெல்வி சிவப்பிரகாசம், அருந்ததி சிவசுப்பிரமணியம் ஆகியோர் பல பக்திப் பாடல்கள் பாடினார்கள். நமது சங்க உறுப்பினர் திரு. ஜனநாயகம் புல்லாங்குழலிசை அளித்தார். சங்கவாத்திய இசைக் குழுவினரும் திறமையுடன் பல கீதங்களை மீட்டினர். திருமதி பாலம் லக்ஷ்மணன் அவர்கள் “பெண் வழிபாடு” என்னும் பொருள்பற்றிப் பேசினார்கள். இக்காட்சிகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் கண்டும் கேட்டும் கூடியிருந்தோர் அகமகிழ்ந்தனர்.

இவ்விழாவைச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப் பேருதவி அளித்த திருமதி. சிவப்பிரகாசத்திற்கும் இராமச்சந்திரா சகோதரிகளுக்கும் எமது மனமார்ந்த நன்றி. மற்றும், இசை நிகழ்ச்சிகளும் சொற்பொழிவுகளும் ஆற்றி விழாவைச் சிறப்பித்தவர்களுக்கும் எமது நன்றி உரித்தாகும்.

எங்கள் சங்க மாணவர்கள் ஒன்றுசேர்ந்து பாடல்பெற்ற சிவாலயமான முனிஸ்வரக் கோவிலுக்கு யாத்திரை சென்றார்கள். அங்கு, அன்று சிறப்பான பூசையும் அபிஷேகமும் சங்கத்தின் சார்பில் நடத்தப்பட்டன. பின்பு, எல்லோருமாகக் கூட்டுப்பிரார்த்தனை செய்தார்கள்.

எங்கள் உறுப்பினரின் எழுத்தோவியங்களையும் எண்ணத் திறமைகளையும் பொதுமக்களுக்கு எடுத்துக்கூற ஒரு ஆண்டு மலரை வெளியிடுவதெனச் செயற்குழு தீர்மானித்தது. இதற்காகிய ஆயத்தங்களைச் செய்யத் தலைவரும் திரு. பாலேந்திராவும் பொறுப்பேற்றார்கள். மலருக்குச் “சிவநெறி” என்று பெயர்சூட்ட எண்ணினோம். பல ஆயத்தங்கள் நடந்தும் பல எதிர் பாராத காரணங்களால் மலரை வெளியிட முடியவில்லை. இதற்காக மிகவும் வருந்துகிறோம்.

எமது சங்கத்திற்கு ஆக்கமும் ஊக்கமும் அளித்த பெரியோர்களுக்கும், அரிய சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்திய அறிஞர்களுக்கும், இராமகிருஷ்ண மிஷனுக்கும், சைவ மங்கையர் கழகத்திற்கும், இந்து பரிபாலன சபையார்க்கும், அவ்வப்போது ஆலோசனை கூறி எம்மை ஊக்குவித்த பேராசிரியர் மயில்வாகனத்திற்கும், விரிவுரையாளர்கள் இராமகிருஷ்ணன், க. குணரத்தினம் ஆகியோர்க்கும், கடைசியாக ஆனால் முக்கியமாகச் செயற்குழுவுடன் ஒத்துழைத்துப் பேருதவிகள் அளித்த உறுப்பினர்க்கும் எமது நன்றி என்றென்றும் உடைத்தாகும்.

வாழ்க சைவம்! வளர்க தமிழ்!

க. ஜெயபாலசுப்பிரமணியம்
(செயலாளர்)

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக இந்து சங்கம் கொழும்பு அறிக்கை (1958—1959)

செயற்குழு:

1958-ம் ஆண்டு அக்டோபர் மாதம் 24-ந் திகதி இந்து சங்கத்தின் முதலாவது செயற்குழு தெரிவுசெய்யப்பட்டது. செயற்குழு அங்கத்தவர்கள் பின்வருமாறு:

திருவாளர் எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி (தலைவர்)
,, அ. சர்வானந்தன் (உப-தலைவர்)
,, த. சிவானந்தன் (கௌரவ காரியதரிசி)
,, எஸ். இராஜலிங்கம் (மாணவ தனாபதி)
,, எஸ். இராஜேந்திரம் (பொறியியல் பகுதிப் பிரதிநிதி)
,, என். தங்கரத்னவேல் (விஞ்ஞானப் பகுதிப் பிரதிநிதி)
செல்வி. இந்திராணி நடராசர் (மகளிர் பிரதிநிதி)

அக்டோபர் 27-ந் திகதி முதற்தரமாகக் கூடிய செயற்குழு பேராசிரியர் அ. வி. மயில்வாகனம் அவர்களைப் போஷகராகவும், திருவாளர் எஸ். இரமகிருஷ்ணர் அவர்களை ஆசிரியர் தனாபதியாகவும் தெரிவுசெய்தது.

இந்து சங்கம் கூட்டிய முதற் கூட்டத்தில் எங்களுடைய போஷகர், பேராசிரியர் ஆ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள் “விஞ்ஞானமும் சமயமும்” என்னும் பொருள்பற்றி ஒரு விரிவுரை ஆற்றினார்.

இதையடுத்து இராமக்கிருஷ்ண மிஷன் ஆசிரமத்தில் பஜனையும் பூஜையும் நடைபெற்றன. இந்த பஜனையில் பல்வேறு மாணவர்களும் ஆர்வத்துடன் பங்குபற்றிச் சிறப்பித்தனர்.

அடுத்து மேற்படி சங்கத்தின் ஆதரவில் பார்பாஜி கிரியயோக சங்கத்தின் தலைவரான யோகி இராமையா அடிகளின் “யோகாசன” விளக்கவுரை நடைபெற்றது. இதைத் தொடர்ந்து நடந்த அடுத்த கூட்டத்தில் “பகவத்கீதை”யைப்பற்றி சொற்பொழிவு ஆற்றினார். மேற்படி கூட்டங்களுக்கு மாணவர்களைத் தவிரப் பிறரும் திரள் திரளாக வந்து சிறப்பித்தனர்.

சங்கத்தின் ஆதரவில் ஒரு படக்காட்சி ஒழுங்குசெய்யப்பட்டது. இது சங்கத்தின் பொருளாதாரத்தைப் பெரிதும் ஸ்திரப்படுத்த உதவியது.

இரண்டாவது பஜனையும் பூஜையும் ஜனவரிமாதம் மீண்டும் நடந்தது. அத்துடன் பகவத்கீதை வகுப்புகளும் சுவாமி வரானந்த அடிகளின் தலைமையில் ஆரம்பமாயிற்று.

இந்து சங்கம் மிகக்குறைவான காலத்தில் இவ்வளவும் ஆற்ற முடிவதாயிருந்தால், அதன் காரணம் அங்கத்தவரின் குறையா ஆர்வமும் உற்சாகமுமேயாகும்.

அது தவிர எங்கள் மதிப்பிற்குரிய போஷகரினதும், ஆசிரிய தனாபதியினதும், திருவாளர் ரி. சிவப்பிரகாசபிள்ளை போன்ற ஆதரவாளர்களினதும் தூண்டுதல் எமக்கு அவ்வப்போது கிடைத்து எம்மை நல்வழிப்படுத்தியது, நாம் என்றும் மறக்கவியலாது. அத்துடன் இராமக்கிருஷ்ண மிஷன், இந்து வாலிபர் சங்கம், சைவ மங்கையர் கழகம், இசைக்கலா மன்றம் போன்ற சங்கங்களுக்கும் நாங்கள் என்றும் கடமைப்பாடு உடையவர்களாக இருக்கிறோம்.

த. சிவானந்தன்
(கௌரவ காரியதரிசி)
(1958—1959)

இலங்கைப் பல்கலைக் கழக இந்து சங்கம் கொழும்பு அறிக்கை (21-8-58—24-10-58)

தற்காலிக நிர்வாகக்குழு:

இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தின் கொழும்புப் பகுதியினரிடம் 1958-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு மாதம் 21-ந் திகதி பிறந்த உற்சாகத்தில் எங்கள் இந்து சங்கம் உருவாயிற்று.

ஜார்ஜ்மன்னர் மண்டபத்தில் இந்துக்களும் இந்துக்களல்லாதவர்களுமாகப் பலநூறு மாணவர்கள் ஒன்றுகூடி மேற்படி சங்கத்தின் ஆரம்ப முயற்சிகளில் ஈடுபட்டனர். தற்காலிக செயற்குழு ஒன்று நிறுவப்பட்டது. செல்வன். த. சிவானந்தன் தலைவராகவும், செல்வி. இராஜேஸ்வரி கந்தையா காரியதரிசியாகவும், செல்வன். க. குலசிங்கம் தனாதிகாரியாகவும் பொறுப்பேற்றனர். மீண்டும் எட்டு அங்கத்தவர்களைக்கொண்ட துணைக்குழு ஒன்று சங்கத்தின் சட்ட திட்டங்களை வகுப்பதற்காகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டது. அங்கத்தவர்கள் கீழ் வருமாறு: செல்வன். எஸ். கிருஷ்ணமூர்த்தி, செல்வன் செ. வசீகரன், செல்வன். டி. அம்பலவாணநாதன், செல்வன். அ. முத்துலிங்கம், செல்வன். பி. சிவப்பிரகாசபிள்ளை, செல்வன். பி. எஸ். பி. ஜயவர்த்தனா, செல்வி. இந்திராணி நடராசர், செல்வி. மகேஸ்வரி வைத்திலிங்கம்.

சங்கத்தின் முதல் இரண்டுமாத காலமும் சங்கத்தை நிறுவுவதற்காக முயற்சிகள் செய்வதிலும் போதிய அங்கத்தவர்களைச் சேர்ப்பதிலும், சங்கத்திற்காக நன்கொடைகளை ஆதரவாளர்களிடத்திலிருந்து பெறுவதிலும் சென்றது. 'செப்டம்பர்' மாதம் 5-ந் திகதி சபையினரால் சங்கத்தின் சட்ட திட்டங்கள் அங்கீகரிக்கப்பட்டது.

அக்டோபர் மாதம் பத்தொன்பதாம் திகதி முதற் சரஸ்வதி பூஜையை மிகவும் சிறந்த முறையிற் கொண்டாடிய பெருமை தற்காலிக குழுவையே சாரும். பல்கலைக் கழகத்தின் இதற்கென விசேஷமாக அலங்கரிக்கப்பட்ட ஜோர்ஜ் மன்னர் மண்டபத்தில், சரஸ்வதி தோத்திரத்துடன் பூஜை ஆரம்பமாகியது அழகான காட்சியாகவிருந்தது. அதைத் தொடர்ந்து பெண்களும் ஆண்களுமாக அழகாக இசை அமைக்கப்பெற்ற அம்பாளுடைய பக்திப்பாடல்களை உணர்ச்சியுடன் பாடினார்கள். அத்துடன் புல்லாங்குழல் இசையும், குரலிசையும் தொடர்ந்து நடைபெற்றன. சரஸ்வதி பூஜையின் மகத்துவத்தைப்பற்றி டாக்டர் ரி. நல்லையாநாதன் சொற்பொழிவாற்றினார். இவை எல்லாவற்றிற்கும் சிகரம்போல பல்கலைக் கழக மாணவ மாணவிகளால் மாத்திரமே இயக்கப்பெற்ற முதல் கர்நாடக வாத்தியக் கோஷ்டி அமைந்திருந்தது. அம்பாளின் பிரசாதத்துடன் பூஜை இனிது நிறைவேறியது.

முதற் தேர்தலுக்கான முயற்சிகளுடன் தற்காலிக நிர்வாகக் குழுவின் காலம் முடிவடைந்தது.

இராஜேஸ்வரி கந்தையா
(தற்காலிக காரியதரிசி)
(21-8-58 — 24-10-58)

For
Pleasing
Photographs
Visit

COLOMBO STUDIO

CLOCK TOWER ROAD,
JAFFNA.

C. S. K. KANDIAH CHETTIAR FIRM

THE JAFFNA INTIRAI OIL & RICE MILLS.
STOCKIST FOR:

COCONUT OIL

AND

COCONUT PONNAC

TOWN AGENTS FOR.
SHELL KEROSENE

Proprietor:

C. S. A. NAMASIWAYAM CHETTIAR

THE PRACTICE OF RELIGION

SWAMI VIVEKANANDA

WE read many books, many scriptures. We get various ideas from our childhood, and change them every now and then. We understand what is meant by theoretical religion. We think we understand what is meant by practical religion. Now I am going to present to you my idea of practical religion.

We hear all around us about practical religion, and analyzing all that we find that it can be brought down to one conception—charity to our fellow beings. Is that all of religion? Every day we hear in this country about practical Christianity—that a man has done some good to his fellow beings. Is that all?

What is the goal of life? Is this world the goal of life? Nothing more? Are we to be just what we are, Nothing more? Is man to be a machine which runs smoothly without a hitch any where? Are all the sufferings he experiences today all he can have, and doesn't he want anything more?.....

The highest dream of many religions is the world, The vast majority of people are dreaming of the time when there will be no more disease, sickness, poverty, or misery of any kind. They will have a good time all around. Practical religion, therefore, simply means: "Clean the streets! make it nice!" We see how all enjoy it.

Is enjoyment the goal of life? Were it so, it would be a tremendous mistake to become a man at all. What man can enjoy a meal with more gusto than the Dog or the Cat? Go to a menagerie and see the [wild animals] tearing the flesh from the bone. Go back and become a bird!..... What a mistake then to become a man! Vain have been my years—hundreds of years—of struggle only to become the man of sense enjoyments.

Mark, therefore, the ordinary theory of practical religion, what it leads to. Charity is

great, but the moment you say it is all, you run the risk of running into materialism. It is not religion. It is no better than atheism—a little less..... You Christians, have you found nothing else in the Bible than working for fellow creatures, building..... hospitals?..... Here stands a shop—keeper and says how Jesus would have kept the shop! Jesus would neither have kept a saloon, nor a shop, nor have edited a newspaper. That sort of practical religion is good, not bad, but it is just kindergarten religion. It leads no where..... If you believe in God, if you are Christians and repeat every day, "Thy will be done," just think what it means! You say every moment. "Thy will be done," really meaning, "My will be done by thee, O God." The Infinite is working his own plans out. Even he has made mistakes, and you and I are going to remedy that! The Architect of the universe is going to be taught by the carpenters! He has left the world a dirty hole, and you are going to make it a beautiful place!

What is the goal of it all? Can senses ever be the goal? Can enjoyment of pleasure ever be the goal? Can this life ever be the goal of the soul? If it is, better die this moment; do, not want this life! If that is the fate of man, that he is going to be only the perfected machine, it would just mean that we go back to being trees and stones and things like that. Did you ever hear a cow tell a lie or see a tree steal? They are perfect machines. They do not make mistakes. They live in a world where everything is finished.....

What is the ideal of religion, then if this cannot be practical [religion]? And it certainly cannot be. What are we here for? We are here for freedom, for knowledge. We want to know in order to make ourselves free, That is our life: One universal cry for freedom. What is the reason the..... plant grows from the seed, over turning the ground and raising itself up to the

skies? What is the offering for the earth from the sun? What is your life? The same struggle for freedom. Nature is trying all 'around to suppress us, and the soul wants to express itself. The struggle with nature is going on. Many things will be crushed and broken in this struggle for freedom. That is your real miserv. Larger masses of dust and dirt must be raised on the battlefield. Nature says, "I will conquer." The soul says, "I must be the conqueror." Nature says, "Wait! I will give you a little enjoyment to keep you quiet." The soul enjoys a little, becomes deluded a moment, but the next moment it (cries for freedom again). Have you marked the eternal cry going on through the ages in every breast? We are deceived by poverty. We become wealthy and are deceived with wealth. We are ignorant. We read and learn and are deceived with knowledge. No man is ever satisfied. That is the cause of misery, but it is also the cause of all blessing. That is the sure sign. How can you be satisfied with this world?..... If tomorrow this world becomes heaven, we will say, "Take this away Give us something else!"

The infinite human soul can never be satisfied but by the Infinite itself..... Infinite disire can only be satisfied by infinite knowledge—nothing short of that. Worlds will come and go. What of that? The soul lives and forever expands. Worlds must come into the soul. Worlds must disappear in the soul like drops in the ocean. And this world to become the goal of the soul! If we have commonsense, we cannot be satisfied, though this has been the theme of the poets in all the ages, always telling us to be satisfied. And nobody has been satisfied yet! Millions of prophets have told us, "Be satisfied with your lot," poetssing. We have told ourselves to be quite and satisfied, yet we are not. It is the design of the Eternal that there is nothing in this world to satisfy my soul, nothing in the heavens above and nothing beneath. Before the desire of my soul, the stars and the worlds, upper and loewr, the whole universe, is but a hateful disease, nothing but that. That is the meaning. Everything is an evil unless that is the meaning. Every desire is evil unless that is the meaning, unless you understund its true

importance, its goal. All nature is crying through all the atoms for one thing: its perfect freedom.

What is practical religion, then? To get to that state-freedom, the attainment of freedom. And this world, if it helps us on to that goal, (is) all right; if not—if it is begins to bind one more layer on the thousands already there, it becomes an evil. Possessions, learning, beauty, every thing else—as long as they help us to that goal, they are of practical value. When they have ceased helping us on to that goal of freedom, they are a positive danger. What is practical religion, then? Utilize the things of this world and the next just for one goal—the attainment of freedom. Every enjoyment, every ounce of pleasure is to be bought by the expenditure of the infinite heart and mind combined.

Look at the sum total of good and evil in this world. Has it changed? Ages have passed, and practical religion has worked for ages. The world thought that each time the problem would be solved. It is always the same problem. At best it changes its form..... It trades consumption and nerve disease for twenty thousand shops..... It is like old rheumatism: Derive it from one place, it goes to another. A hundred years ago man walked on foot or bought horses. Now he is happy because he rides the railroad; but he is unhappy because he has to work more and earn more. Every machine that saves labour puts more stress upon labour.

This universe, nature, or what ever you call it, must be limited; it can never be unlimited. The Absolute, to become nature, must be limited by time, space, and causation. The energy (at our disposal) is limited. You can spend it in one place, losing it in another. The sum total is always the same. Wherever there is a wave in one place, there is a hollow in another. If one nation becomes rich others become poor. Good balances evil. The person for the momemt on top of the wave thinks all is good; the person at the bottom says the world is (all evil). But the man who stands aside sees the divine play going on. Some weep and others laugh. What can we do? We know we cannot do anything.....

Which of us do anything because we want to do good? How few! They can be counted on the fingers. The rest of us also do good, but because we are forced to do so..... We cannot stop. Onward we go, knocked about from place to place. What can we do? The world will be the same world, the earth the same. It will be changed from blue to brown and from brown to blue. One language translated into another, one set of evils changed into another set of evils—that is what is going on..... Six of one, half dozen of the other. The American Indian in the forest cannot attend a lecture on metaphysics as you can, but he can digest his meal. You cut him to pieces, and the next moment he is all right. You and I, if we get scratched, we have to go to the hospital for six months.....

The lower the organism, the greater is its pleasure in the senses. Think of the lowest animals and the power of touch. Every thing is touch..... When you come to man, you will see that the lower the civilization of the man, the greater is the power of the senses The higher the organism, the lesser is the pleasure of the senses. A dog can eat a meal but cannot understand the exquisite pleasure of thinking about metaphysics. He is deprived of the wonderful pleasure which you get through the intellect. The pleasures of the senses are great. Greater than those is the pleasure of the intellect. When you attend the fine fifty-course dinner in Paris, that is pleasure indeed. But in the observatory, looking at the stars, seeing..... worlds coming and developing — think of that! It must be greater, for I know you forget all about eating. That pleasure must be greater than what you get from worldly things. You forget all about wives, children, husbands, and every thing; you forget all about the sense plane. That is intellectual pleasure. It is common sense that it must be greater than sense pleasure. It is always for greater joy that you give up the lesser. This is practical religion — the attainment of freedom, renunciation. Renounce!

Renounce the lower so that you may get the higher. What is the foundation of society? Morality, ethics, laws. Renounce. Renounce all temptation to take your neighbour's, property, to

put hands upon your neighbour, all the pleasure of tyrannizing over the weak, all the pleasure of cheating others by telling lies. Is not morality the foundation of society? What is marriage but the renunciation of unchastity? The savage does not marry. Man marries because he renounces. So on and on. Renounce! Renounce! Sacrifice! Give up! Not for zero. Not for nothing. But to get the higher. But who can do this? You cannot until you have got the higher. You may talk. You may struggle. You may try to do many things. But renunciation comes by itself when you have got the higher. Then the lesser falls away by itself.

This is practical religion. What else? Cleaning streets and building hospitals? Their value consists only in this renunciation. And there is no end to renunciation. The difficulty is they try to it — thus far and no farther. But there is no limit to this renunciation.

Where God is, there is no other. Where the world is, there is no God. These two will never unite. (Like) light and darkness. That is what I have understood from Christianity and the life of the Teacher. Is not that Buddhism? Is not that Hinduism? Is not that Mohammedanism? Is not that the teaching of all the great sages and teachers? What is the world that is to be given up? It is here. I am carrying it all with me. My own body. It is all for this body that I put my hand voluntarily upon my fellow man, just to keep it nice and give it a little pleasure; (all for this body) that I injure others and make mistakes.....

Great men have died Weak men have died. Gods have died. Death -death every where. This world is a graveyard of the infinite past, yet we cling to this (body): "I am never going to die". Knowing for sure (that the body must die) and yet clinging to it. There is meaning in that too (because in a sense we do not die). The mistake is that we cling to the body when it is the spirit that is really immortal.

You are all materialists, because you believe that you are the body. If a man gives me a hard punch, I would say I am punched. If he strikes

me, I would say I am struck. If I am not the body, why should I say so? It makes no difference if I say I am the spirit. I am the body, just now. I have converted myself into matter. That is why I am to renounce the body, to go back to what I really am. I am the spirit — the soul no instrument can pierce, no sword can cut asunder, no fire can burn, no air can dry. Unborn and uncreated, without beginning and without end, deathless, birthless, and omnipresent — that is what I am; and all my misery comes just because I think this little lump of clay is myself. I am identifying myself with matter and taking all the consequences.

Practical religion is identifying myself with myself. Stop this wrong identification! How far are you advanced in that? You may have built two thousand hospitals, built fifty thousand roads, and yet what of that, if you have not realized that you are the spirit? You die a dog's death, with the same feelings that the dog does. The dog howls and weeps because he knows that he is only matter and he is going to be dissolved.

There is death, you know, inevitable death, in water, in air, in the palace, in the prison — death every where. What makes you fearless? When you have realized what you are — that infinite spirit, deathless, birthless. Him no fire can burn, no instrument kill, no poison hurt. Not theory, mind you. Not reading books..... (Not parroting.) My old master used to say, "It is all very good to teach the parrot to say, 'Lord, Lord, Lord' all the time; but let the cat come and take hold of its neck, it forgets all about it". (You may) pray all the time, read all the scriptures in the world and worship all the gods there are, (but) unless you realize the soul there is no freedom. Not talking, theorizing, argumentation, but realization. That I call practical religion.

This truth about the soul is first to be heard. If you have heard it, think about it. Once you have done that, meditate upon it. No more vain arguments! Satisfy yourself once that you are the infinite spirit. If that is true, it must be nonsense that you are the body. You are the self, and that must be realized. Spirit must see itself as spirit. Now the spirit is seeing itself as body. That must stop. The moment you begin to realize that, you are released.

You see this glass, and you know it is simply an illusion. Some scientists tell you it is light and vibration..... seeing the spirit must be infinitely more real than that, must be the only true state the only true sensation, the only true vision. All these (objects you see) are but dreams. Modern physicists also tell you that light is there, A little more vibration makes all the difference.....

You must see God. The spirit must be realized, and that is practical religion. It is not what Christ preached that you call practical religion. "Blessed are the poor in spirit for theirs is the kingdom of heaven". Was it a joke? What is the practical religion you are thinking of? Lord help us! "Blessed are the pure in heart, for they shall see God". That means street-cleaning, hospital-building, and all that? Good works, when you do them with a pure mind. Don't give the man twenty dollars and buy all the papers in San Francisco to see your name! Don't you read in your own books how no man will help you? Serve as worship of the Lord himself in the poor, the miserable, that weak. The done, the result is secondary. That sort of work, done without any thought of gain, benefits the soul. And even of such is the kingdom of heaven.

The Kingdom of heaven is with in us. He is the soul of all souls. See Him in your own soul. That is practical religion. That is freedom. Let us ask each other how much we are advanced in that: how much we are worshipers of the body,

or real believers in God, the spirit; how much we believe ourselves to be spirit. That is selfless, That is freedom. That is real worship. Realize yourself. That is all there is to do. Know yourself as you are — infinite spirit. That is practical religion. Everything else is impractical, for everything else will vanish. That alone will never vanish. It is eternal. Hospitals will tumble down. Railroad givers will all die. This earth will be blown to pieces, suns wiped out. The soul endureth for ever.

Which is higher, running after these things which perish or..... worshipping that which never changes? Which is more practical,

spending all the energies of life in getting things, and before you have got them death comes and you have to leave them all? — like the great (ruler) who conquered all, (who when) death come, said, "spread out all the jars of things before me." He said. "Bring me that big diamond." And he placed it on his breast and wept. Thus weeping, he died, the same as the dog dies.

Man says, "I live". He knows not that it is (the fear of) death that makes him cling slavishly to life. He says, "I enjoy" He never dreams that nature has enslaved him.

Nature grinds all of us. Keep count of the ounce of pleasure you get. In the long run, nature did her work through you, and when you die your body will make other plants grow. Yet we think all the time that we are getting pleasure ourselves. Thus the wheel goes round.

Therefore to realize the spirit is practical religion. Everything else is good so far as it leads to this one grand idea. That (realization) is to be attained by renunciation, by meditation — renunciation of all the senses, cutting the knots, the chains that bind us down to matter. "I do not want to get material life, do not want the sense life, but something higher". That is renunciation. Then, by the power of meditation, undo the mischief that has been done.

We are at the back and call of nature. If there is sound outside, I have to hear it. If something is going on, I have to see it. Like Monkeys. We are two thousand monkeys concentrated, each one of us. Monkeys are very curious. So we cannot help ourselves, and call this "enjoying". Wonderful this Language! we are enjoying the world! we cannot help enjoying it. Nature wants us to do it. A beautiful sound: I am hearing it. As if I could choose to hear it or not! Nature says, "Go down to the depths of misery". I become miserable in a moment..... We talk about pleasures (of the senses) and possession. One man thinks me very learned. Another thinks, "He is a fool". This degradation, this slavery, without knowing anything! In the dark room we are knocking our heads against each other.....

What is meditation? Meditation is the power which enables us to resist all this. Now she says, "There is a beautiful smell; smell it!" I say to my nose, "Do not smell it," and the nose doesn't. "Eyes, do not see!" Nature does such an awful thing — kills one of my children, and says, "Now, rascal, sit down and weep! Go to the depths!" I say, "I don't have to". I jump up. I must be free, Try it sometimes..... (In meditation), for a moment, you can change this nature. Now, if you had that power in yourself, would not that be heaven, freedom? That is the power of meditation.

How is it to be attained? In a dozen different ways. Each temperament has its own way. But this is the general principle; get hold of the mind. The mind is like a lake, and every stone that drops into it raises waves. These waves do not let us to see what we are. The full moon is reflected in the water of the lake, but the surface is so disturbed that we do not see the reflection clearly. Let it be calm. Do not let nature raise the wave. Keep quiet, and then after a little while she will give you up. Then we know what we are. God is there already, but the mind is so agitated, always running after the senses. You close the senses and (yet) you whirl and whirl about. Just this moment I think I am all right and I will meditate upon God, and then my mind goes to London in one minute. And if I pull it away from there it goes to New York to think about the things I have done there in the past. These (waves) are to be stopped by the power of meditation.

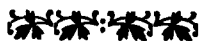
Slowly and gradually we are to train ourselves. It is no joke — not a question of a day, or years, or may be of births. Never mind! The pull must go on. Knowingly, voluntarily, the pull must go on. Inch by inch we will gain ground. We will begin to feel and get real possessions, which no one can take away from us — the wealth that no man can take, the wealth that nobody can destroy, the joy that no misery can hurt any more.. ..

All these years we have depended upon others. If I have a little pleasure and that person goes away, my pleasure is gone..... see the folly of man: he depends for happiness upon men! All separations are misery. Naturally.

Depending upon wealth for happiness? There is luctuation of wealth. Depending upon health or upon anything except the unchangeable spirit must bring misery today or tomorrow.

Excepting the infinite spirit, everything else is changing. There is the whirl of change. Permanence is nowhere except in yourself. There is the infinite joy, unchanging. Meditation is the gate that opens that to us. Prayers, Ceremonials, and all the other forms of worship are simply kindergartens of meditations. You pray, you offer something. A certain theory existed that everything raised one's spiritual power. The use of certain words, flowers, images, temples, ceremonials like the waving of

lights brings the mind to that attitude, but that attitude is always in the human soul, no where else. (People) are all doing it; but what they do without knowing it, do knowingly. That is the power of meditation. All knowledge you have — how did it come? From the power of meditation. The soul churned the knowledge out of its own depths. What knowledge was here over outside of it? In the long run this power of meditation seperates ourselves from the body, and then the soul knows itself as it is — the unborn, the deathless and birthless being. No more is there any misery, no more births upon this earth, no more evolution. (The soul knows itself as having) ever been perfect and free.

MAHA SIVARATHIRI

Feast Of Feasts For The Saivaïtes

(C. V. RAJENDRAM)

TODAY is "Sivarathiri" the most auspicious of all the feasts observed by Saivaïtes throughout the world. This day mostly falls in the calendar month of February, the Tamil equivalent of (Marsi Thingal).

To the Saivaïtes, today is a day of religious significance a day dedicated to fasting and praying throughout the day and the night in honour of the Kuladeivam of the Saivaïtes "Lord Siva".

It is an accepted axiom among the Saivaïtes of today that by observing Sivarathiri one can purify his body, mind and soul and it is said that it is thousand times better to observe Sivarathiri than to bathe in the sacred waters of the Ganges.

On the day of Sivarathiri "Paramasivam" is said to have himself metamorphosed into the most popular incarnation of the Hindus called the "Lingam"

The Lingam is a manifestation of all that is good and powerful of the qualities of Lord Siva.

It is an embodiment of happiness and eternal prosperity.

Linga worship is a craze among the various Hindu Religious groups. Lord Siva who according to Hindu philosophy has no origin or end one night suddenly thought of transforming himself into the Lingam. This night is called Sivarathiri.

In Hindu Temples throughout the world the Lingam is a famous deity and on Sivarathiri day Apishekams are performed at specified hours day and night on the Image of Sivalingam.

One day In 'Kailas' the celestial abode of the divine couple Sivam and "Parvathi" there was an interesting discourse between them.

Lord Siva was telling his beloved "Parvathi" about the merits of "Sivarathiri".

He told her that by observing Sivarathiri one can evade the evil influence of "Yama" the god of death.

"It is better to observe Sivarathiri rather than offering sacrifices and the multifold religious obligations" he said.

On this day people of all castes belonging to the Saivite clan take their bath in the night. This bath follows the whole day fast which starts in the morning and continues till late night.

All Hindu Temples will be packed to the full on this day. Apishekams and Pujas will be conducted till late night. To add colour and gaiety to this festival the temples will be illuminated with multicoloured jets with music recitals and dance performances holding sway.

This lends an atmosphere purely celestial in taste.

Many devotees comprising of men, women and children will be flocking in their "numbers today to offer their blessings to their cherished "God" Lord Siva.

THE DANCE OF SIVA

By

Dr. A. Viswalingam

All dancing is, original intent, symbolic. Man has attempted, in different ages and centuries, to express his thoughts about life in movement. The Dance of Siva is one of the greatest expressions of human thought. It is an embodiment of the ideal, an interpretation of the complexity of life. It expresses a practical and rational theory of Nature — a theory acceptable to all thinkers and artists of all ages and lands.

The ancient Tamil people have expressed their conception of Nature, of life and of the universe at large in their unique philosophy, peculiar to South India. It is called Sidhthantha — True End or the only Truth. It postulates three eternal verities - God, Soul, and the world of matter. They (Tamils) conceive of God as Kadavul; that Supreme Power, which is beyond human comprehension; as the life process as expressed in the numberless souls, and the world of matter as that in which the souls are enmeshed.

The Supreme Power is also called Sivam, that which is an embodiment of Benovolence, Bliss etc. It is thought of in all the three genders, as Father, Mother, and it.

The Mystic Dance performed by Siva may be taken as example of the Sidhthantha view-point of art, of science and of philosophy. The conviction that seeming diversities and differences are, but passing and rhythmically varying, phases of a fundamental unity, led the Tamil people to symbolise life and death, as the ever supple and continuously flowing Dance of Siva, in which the subtle dancer, eternally creates and destroys, with the swiftness of a rapidly turning wheel. Siva is sometimes known as the Lord of the Dancers.

His theatre is the Cosmos: and he is both Actor and Audience. The statue of the cosmic Dance of Siva is one of the finest pieces of Indian art. It is designed for the purpose of giving an embodiment of Siva dancing in the centre of the universe. He is represented as having four hands, with His braided and jewelled hair, the lower locks of it whirling in the dance. His hair contains a writhing cobra, a skull and a mermaid figure of Ganga. There is also a crescent moon, and it is crowned with a wreath of cassia leaves. In the right ear is a man's ear-ring, and in the left a woman's. He wears necklaces and armlets, a jewelled belt, anklets, bracelets, finger and toe rings signifying the dual nature of the Diety. The figure is dressed in tightly fitting breeches and a fluttering scarf. Of the four arms one right hand holds the Drum, the other is poised to signify hope (in the sign of "Do not fear"). One left hand holds a ball of fire, the other points to the raised left foot. The figure is poised on the ball of the right foot pressing a dwarf against a lotus pedestal, from which springs an encircling Gloria ringed with flame, and touched within by the hands holding drum and fire.

The statue of the cosmic Dance of Siva is a wonderfully beautiful and inspiring work of art, giving a sense of balance, repose, motion and a rythmical whirl. It expresses that continuous action, which takes no rest and maketh no haste. It is the eternal music of the spheres. The dance represents His five activities: Creation, Preservation, Destruction, Immersion into matter and final release or Salvation. The drum signifies creation, the Hand of Hope gives protection. The fire destroys and transmutes. The foot held aloft affords release. The fourth hand points to the lifted foot, giving pointed significance to it as the symbol of His Grace. The planted foot on the

prostrate dwarf signifies stamping down of ignorance — MALAM..

Dr. Ananda Coomaraswami says: "It would be superfluous to praise in detail the beautiful figure; it is so alive, and yet so balanced, so powerful and yet so effortless. There is here realism for the realist, but realism that is due to keenness of memory for familiar things, not to their imitation. Here religion and culture, life and art, are bound up together in the web of Indian life. Look well at the figure, with its first and simplest motif of Victory over evil; observe the ring of flaming fire, the aura of His Glory; the four hands with the elaborate symbolism of their attitude, the Ganges and the Crescent moon in his hair, the fluttering Angavastrum, and the Serpent Garland, and think whether any individual artist, creating his own convention and inventing newer symbolism, could speak thus to the hearts of men, amongst when the story of Siva's dance is a gospel and a cradle tale".

The true significance of this dance is realised once it is brought home that it takes place within the heart, within the very inward self, of each individual. Its meaning is three-fold, first, it is the image of His rhythmic activity within the Cosmos, which is represented by the Arch; secondly the purpose of the Dance is to release the countless souls from the snare of Illusion; thirdly the place of the Dance is **Chidambaram**, the centre of the Universe, which is within the heart. One of the texts gives the following: "Our Lord is the Dancer who sets the heart latent in firewood, diffuses His power in mind and matter, and makes them dance in their turn."

Sidhthantha lays down most emphatically that: All that doth live, lives always. That which is, can never cease to be: That which is not, will never exist.

The order as disclosed in the Sidhthantha philosophy is as follows: Siva overshadowed and brooded over the virgin primeval Matter, and when it was pulsating with His life, appropriate vessels, for the life force to work in, were evolved. When any of these became fully developed, this force bursts through them (and they are destroy-

ed), but the life force is indestructible and takes on ever new forms. Thus we have the myriads of different forms from the densest mineral, through the vegetable, the animal right up to the human. The same power is surging upwards, disintegrating all worn-out vessels, and ever using more perfect ones, until the Supreme is reached. This vital propulsion is continuously moving in the rhythmic motion of spiral vortices, swirling upwards, running and expanding again to return to the point.

Modern science is beginning to recognise the existence of life in minerals; we now hear of the fatigue of metals, and of generation by division or budding. Ether, which pervades all space unattracted by the planets, has a velocity of its atomic vibrations, which would enable it to overcome gravitation. The dimensions of the etheric atoms are so minute, that they provide a material basis for the unit charge of electricity. We here see that electricity is the force, and the electrons are the particles of matter, upon which this force acts. This is the dance our ancient sages saw within the atoms as expressed most pithily in the phrase — Anuvukkul Anuvai, Appalukku Appalai i. e. The Divine Energy (Sakthi) is manifest in the atoms within the atom, and in the Beyond within the Beyond, and so on. It is only now atomic research has started to investigate on the lines indicated in the Dance of Siva.

Thus, the foregoing is but an inadequate and feeble resume of what a great Saiva Saint sang, and it is what a great Saiva artist moulded into plastic form in the statue of the Dance of NataRaja.

We have here the immenence of God in Nature beautifully and sublimely set forth. Siva dances to maintain the life of the Cosmos and to give release to those who seek Him. Siva's Dance is His own nature, all His gestures are inherent in Him, being spontaneous and purposeless. In the Saiva conception, God is beyond all design or purpose.

Wherever we turn we see the life force of Siva pulsating in the evolution of the solar

FOR THE GRACIOUS ART OF GIFTING
THE HENTLEY RANGE OFFERS EVERY CHOICE
IN
Shirts, Slacks & Shorts
FOR MEN OF GOOD TASTE

With the Traditional High Quality of
HENTLEY
IN
EVERY SINGLE GARMENT

Griffin & George Ltd.

WEMBLEY, MIDDLESEX, ENGLAND.

The organisation of Griffin & George, backed by over a century's experience in the manufacture of Laboratory apparatus, are today well equipped to meet the demand of those engaged in Education, Industry and Technology.

**FOR YOUR REQUIREMENTS PLEASE
CONTACT THE LOCAL AGENTS:-**

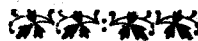
*E. B. CREASY & CO., LTD
P. O. Box 37 Colombo.*

system, ever energising new life and destroying those which are worn-out and have served their purpose. When we contemplate the Saiva conception of Siva, we find not only poetry of the highest order, but we also, find the most far-reaching science. The figure of Siva in this Cosmic dance is truly a consummate art, embodying as it does, the premeval pulsating energy underlying all phenomenal appearance, and at the same time maintaining a perpetual poise.

We perceive in the dance the rhythm of the life process, the eternal rhythm, which permeates and runs through the whole cosmos. The South Indian artist, who conceived and executed such an emblem, must have possessed a vast and

comprehensive imagination and a sympathy, wondrous in its breadth and compass. This great artist must have thought of the Universe sympathetically, and have been a supreme master of thought.

The image is a sublime conception of the convergence of science, religion and art, or knowledge, wisdom and action. The world is divided and sub-divided into innumerable races and sects in water-tight compartments, but the artist who imagined this figure in bronze must have viewed human society as one vast composite whole, with its component parts minutely interdependent upon one another, and possessing the divine thread which connects them together in the bonds of a common brotherhood.

1. If you are not true towards God, you can never be so towards man, and this is fore ever true whether wits and rakes allow it or not.....
LORD CHATHAM.

2. True religion shows its influence in every part of our conduct, it is like the sap of a living tree, which penetrates the most distant boughs.....
PENN.

3. Religion cannot pass away, the burning of a little straw may hide the stars but the stars are there and will reappear.....
CARLYLE.

Hinduism and its meaning for the west

by

Swami Budhananda

The study of Hinduism, when attempted without equipment, guidance, patience and reverence, can be really bewildering and not vouchsafe a correct understanding of the religion. It takes more than scholarship - and it is true of every religion - to have a true insight into Hinduism. To one who has that 'more' Hinduism unfolds its magnificence and profundity, its symphony and sweetness. And then one can really appreciate this declaration of Max Muller in regard to India as a statement of faith:

"If one would ask me under what sky the human mind has most fully developed its precious gifts, and has at least for some provided solutions which deserved to be admired even by those who have studied Plato and Kant, I would indicate India. And if one would ask me which literature would give us back (as Europeans who have been exclusively fed on Greek and Roman thought, and on that of a Semitic race) the necessary equilibrium in order to make our inner life more perfect, more universal, in short more human, a life not only for this life, but for a transformed and eternal life, once again I would indicate India."

When Max Muller said, "I would indicate India", it is obvious that he meant Hinduism with all its offshoots and ramifications.

Hinduism is the professed religion of the 300 millions and more of Hindus who mainly live in the Indian sub-continent. The name 'Hinduism' came to be attached to this religion in a rather peculiar way. It was not chosen by the people who are today called Hindus. It was as it were thrown upon them from outside with the glue of history and it just stuck on. It was the Persians

who first used the word 'Hindu' in order to indicate the people who lived to the east of the River Sindu, the modern Indus which flows through the Punjab. Later on the Europeans adopted the same word for the same purpose. The religion of the people who were called Hindus, easily came to be called Hinduism'. But the Indians themselves preferred to call their religion 'Vaidika Dharma', the religion rooted in the Vedas, or the 'Sanatana Dharma', the religion founded on the eternal spiritual principles recorded in the Vedas.

Hinduism is not a historical religion in the sense Christianity and Islam are, but it has created history for millenniums. Hinduism has no particular founder, but it is one of the most well-founded religions of the world, which continues to renew itself in the process of time while remaining absolutely firm in its roots. Hinduism has never been an aggressive religion but has withstood many an aggression of alien faiths. Hinduism is not an organized religion in the sense Catholicism is but has been the matrix of various organizations, social and religious, which have lasted through centuries. Hinduism does not speak of one spiritual path; it asserts that there are various paths, but emphasizes that there is only one spiritual goal of life, and that is liberation of the spirit through the realization of God. Hinduism by and large has not been a missionary religion, but Hindu ideas are some of the most widely travelled ideas in the world, which have influenced the spiritual culture of man in root and branch.

To the Hindu the Vedas are the highest authority so far as his religion and philosophy are concerned. The cardinal doctrine that enlivens and permeates the Vedas is the "belief in one universal spirit or Godhead who is self-luminous

and manifests himself as the earth, the sky, the heavens, and dwells in every heart as its inner ruler and guide". According to one of the Upanishads, this Reality which is to be realized in personal experience through spiritual disciplines, is "the soul of truth, the delight of life, and the bliss of mind, the fulness of peace and immortality".

By the word 'Hinduism' however, are not meant only metaphysical speculations and theological doctrines. In its all-inclusive embrace it takes various scriptures and cults, the codes of ethics and law, sociology, values, spiritual disciplines, and systems of philosophy. Human psychology has been a subject of deep study in Hinduism for three thousand years and more. Patanjali, the father of Hindu psychology, wrote his great book the YOGA SUTRAS somewhere between the 9th and 10th cent. B.C.

There is nothing concerning life which is outside the pale of Hinduism. It is both a view and a way of life, a theory of reality, and a practical code of living. It includes various ideas and beliefs, emotions and activities, but everything is integrated to the central purpose of life, which is liberation of the spirit. Even the study of such subjects as grammar and sex-psychology have been correlated with man's search for reality. In the Hindu's way of thinking there is no religion in the world which is not his concern.

The believing Hindu has such astounding practical sense about religion that he believes in turning everything - his eating, drinking, working, and sleeping - to religious account. He likes even to bathe, breathe or procreate religiously. The Hindu seeks not only to live religiously; but aspires to die religiously. It is not that all Hindus know why they behave the way they do; it is not that there are not genuine superstitions, failings, and problems in Hindu society; it is not that there is no need for change. The fact however remains that the Hindu's life is soaked in certain spiritual ideas, and this makes him behave as he does. This is the key to the understanding of Hindu character.

The Hindu's sense of realism, which is often doubted by the superficial student of Hinduism,

is based on a conception of reality that embraces both here and hereafter, time and timeless, phenomenal and noumenal. His terms of reference are so vast, and he is so fantastic in his attempts to live his life in those terms of reference, that to the earth-bound man he looks somewhat queer. But when it is seen that the Hindu is constantly striving - it may be quite often failing - to rise from the pleasant to the good, from the temporal to the eternal, from the personal to the impersonal, he no longer appears to be queer.

Its richness and variety make Hinduism a fascinating study as it is found in its living literature of the last four thousand years and more. The early indo-Aryans were a highly gifted race, a sturdy people who cherished the good things of life. They hymned the deities out of a spontaneous feeling of dependence on them for guidance and welfare. Next came the stage of trying to get to heaven and live a joyous life there. Sacrificial rituals grew by leaps and bounds. It was thought that by sacrifices heavenly happiness could be insured. Eventually, however, came the rather logical discovery that the eternal, the permanent, the immutable, could not be attained through the instrumentality of the ephemeral.

Soon questions were asked: What is that by knowing which every thing else is known? What is that on gaining which nothing else remains to be gained, and the embodied soul goes beyond want, fear, and misery?

In this great age of inwardness, through the practice of spiritual disciplines, some truths were discovered which changed the whole future of Hindu thought. It was seen and realized that the reality behind this embodied being (Atman) and the reality behind the universe (Brahman) were the same. And once for all it was written down in words of fire in the racial consciousness that the realization of this truth - this great Atman-Brahman equation - was the ultimate end of life.

Now the question arose, how the whole of humanity, the masses of men and women, who were at different stages of inner evolution, who had different cravings, aspirations, aptitudes, temperaments, failings, and excellences, could be

gradually led to the realization of this abiding truth. In answer to this requirement, down the centuries were developed Hindu ethics, sociology, and values. The legitimacy of the individual's state of existence was fully accepted and proper physical and spiritual care were planned for him. Emphasis was laid not on the individual's rights but on his duties; in what one did for others was the guarantee of what would be done unto one. Everyone was provided for according to his psycho-physical needs, but one was required to proceed onward by the spiral of spiritual progress.

And from this developed different systems of spiritual discipline, in support of which the Hindus always required a system of philosophy could be reduced to a code of spiritual discipline, or a spiritual discipline could be theorized into a philosophy which conceptualized the reality and the scheme of creation, neither was considered worthy of serious attention.

Thus we find that Hindu philosophy, spiritual disciplines, ethics, sociology, and values are all integrated in a life's pursuit so as to help a man grow spiritually by stages, while going through his duties of life, pursuing his aspirations, fulfilling his desires in a legitimate way, until he is brought through a graded process of regeneration from within, to the attainment of desirelessness, which is the condition precedent to the attainment of liberation.

Many may not attain liberation in this life. But a man always picks up the thread of his own state of being in the next life from the stage he left it here and again travels on the path of his spiritual evolution. In the transmigration of the soul he may go up or down in accordance with his merits or demerits; but the ultimate destiny of the soul is liberation.

What propels a believing Hindu through all his activities in the world is this liberation-mindedness, which expresses itself in various ways in different types of men and women.

What keeps Hindu society living, even though deluges of history have passed over it again and again, even though as a true realist the Hindu

does not think that men are created equal, is his faith that man's being rooted in something uncreated, the Atman, which knows no decay, admits no segregation, and allows no stratification.

What makes the Hindu so Catholic in his genuine regard for all religions is his conviction that God, who is infinite, cannot be finitized in the conceptions of one religion alone.

What makes the Hindu's faith living is that, through living, the truths propagated in the Scriptures have been continuously realized and demonstrated by saints, sage, prophets, and incarnations of God. Therefore the Hindu lives in the glow of a living and vibrating faith. He believes that :

God is,

God is one though He is called by various names. He is personal and impersonal, and beyond both.

God assumes form and incarnates on earth for the good of humanity for instance in the forms of Rama, Krishna, Buddha, Christ, and Ramakrishna.

God can be seen, talked to, realized and experienced. The ultimate end of human life is the realization of God. God can be worshipped with or without images. A man can worship him through the service to human beings, looking upon them as manifestations of divinity.

Religion consists in the realization of God and not in the speculations of philosophy or theology.

God is our common father, His creative energy our benign mother, the whole world our home and all the peoples of the world are our kith and kin.

All the religions of the world are valid paths to the realization of God for those who are born in those religions. Pulling or pushing people from one religion to another is therefore unnecessary. Proselytization is a violation of God's own reli-

gious economy the Hindu is a firm believer in the harmony of religions.

In whichever activity we leave God aside, not taking him with us or not going with him, doing something which does not lead us to him - we leave the light of our soul behind and we walk in darkness, to the abyss of degradation.

The greatest work before man is the task of self-regeneration, because in it is not only the secret of the liberation of the soul but also the regeneration of the world.

This is precisely because Hinduism, in the words of Max Muller, has scrutinised most profoundly the greatest problems of life and has, at least for some, provided solutions.

Hinduism, though the oldest of living religions of the world, stands out as the most dynamic faith of man looking the future in the face.

Has Hinduism really any message and meaning for the West? If the Western man seeks, in the words of Max Muller, "the necessary equilibrium" in order to make his "inner life more perfect, more comprehensive, more universal, in short more human", if in fact he seeks "a life not only for this life, but a transformed and eternal life", then Hinduism has a great message and meaning for him, as it has for the Hindus themselves.

Look at the world situation. There was never a time in human history when "to be or not to be" was so much a question with man. If we analyse the entire human situation of the day and try to pin point the pith of the problem what do we find? Imbalance. Man's control over outer nature Hence humanity founders in darkness. This is precisely the crux of the much-talked-of world crisis.

Those who are going to be the arbiters of human destiny tomorrow or the day after will not do better than their forebears if they do not have a better grip on their own inner nature. It is just here that Hinduism can render the entire humanity the most needed service.

All religions have undoubtedly prescribed disciplines for the control and conquest of the inner nature of man. But for the past five thousands of years of recorded history, if the Hindu has done anything consistently, with single-minded devotion, a sense of urgency, and without break, it is religious thinking. And therefore the Hindu's specialization in this regard has excellences and subtilities of its own, from which there is no reason why Hindus should not learn and profit from the store of knowledge provided by the empirical sciences built by the great minds of the West.

The call to religion is not to be better than your fellows but to be better than yourself.....

H. W. BEECHER.

Saint Dakshinamurthi

DR. T. NALLAINATHAN

When I went on a pilgrimage in January 1959 to Thiruvarur I had the pleasure and privilege to visit the samadhi of this great saint Dakshinamurthi, whose biographical sketch in Tamil was kindly given me by the presiding swamy of the Ashram. As I read through it I must confess that I had not read a greater life than this. The life of Jesus, who is regarded by the orthodox Christian Church as the only begotten son of God is differently depicted by H. Spencer Lewis, Head of the Rosicrucian Order in his work "Mystical life of Jesus" where he shows that there are other begotten sons of God especially in India, which had its share in the training of Jesus' life before his ministry. The Hindu work "Thiruvilaiyadal Puranam" (திருவிளையாடல் புராணம்) gives among 64 manifestations of Shiva one when he reigned as Somasundara-pandian, the King of Madura for very many years. He came from Kailas with his usual entourage, metamorphosed their personalities and behaved like a mortal King with his Queen and courtiers to all outward appearance though neither He nor His consort had ever had any food or drink or sleep. It is indeed a source of eternal strength and inspiration to know that they both chose to live as Tamils and speak the melodious Tamil language which obviously has His immortal and eternal protection. This instance is a poorna or full fledged Avatar, who came down to show mankind how to rule. At the end they went to the great Madura Temple with their subjects and disappeared in the vigrahams (statues) there in order to show their devotees that they were not dead but always available whenever they prayed to them; and innumerable instances of His appearance after this event are given not only in this Temple, but in others as well. There is in the life of Dakshinamurthi one instance when Murugan took the food, offered to Him as Neivediam, to our saint, and another when Shiva of Chidambaram directed Somanatha Mudaliyar to

see our saint at Thiruvarur for the cure of his abdominal colic, and still another when the Deity of Sri Rangam sent Atavamuttu Ayangar to our saint, when he was still a boy, for the boon of a son. There are quite a few other instances recorded in all the chapters.

Shiva during His reign as Somasundara pandian, had a son Ukramapandian. His birth is exceedingly interesting and instructive. Shiva's consort Umadevi had already appeared as a little girl of three, coming out as the fruit of a Yagna, performed by Malaithuvasa pandia, who was then King of Madhura. When this girl, called Thadathakaipirattiar, came of age, the king put her on his throne. Later Shiva married her and became Somasundara pandian, as mentioned earlier. The events leading to this divine wedlock are fascinating but space prevents me from stating them. A 'fire' went forth from Shiva's third eye and His Consort conceived (c.f. immaculate conception of Mary) and gave birth to Ukrama pandian, who married and reigned as any mortal king. He was so called because of the fear he engendered in Indra and Varuna. He had a son called Veerapandian, conceived in the normal way.

The above are culled from religious literature, but from the stand-point of Ghana Yoga the atma or soul becomes united with Paramatma or God in Nirvikalpa samadhi. In the manifestations of God-head in these saints, who have attained this goal, we cannot help noticing the varying grades of their perfection. Some spend the major part of the day in Nirvikalpa samadhi while others remain in this state for days on end. Therefore the power engendered must vary. Some by their mere look cure the most malignant diseases while others transfer the diseases to their own bodies and cure themselves sooner or later. Some of the latter are unable to cure themselves though

they took on the karma of others willingly and ungrudgingly. Extremely few are blessed with sahaja samadhi all the time in their waking consciousness and with Nirvikalpa samadhi the rest of the time. Lahiri Mahasaya, a contemporary of Sri Ramakrishna, and a disciple of Babaji, was obviously one of this class, since during the many years he lived after his retirement from lay service, he was said to have never slept. Swamy Nityananda of Ganeshapuri (near Bombay) is another. Dakshinamurthi was foremost in this class. In Nirvikalpa Samadhi organs like heart, lungs and glands are in suspended animation and therefore the rest is greater than in sleep.

In this connection it is valuable to discuss what Jesus said in relation to his crucifixion: "greater love hath no man than this that a man lay down his life for his friends" (St. John). By friends he meant his disciples in this context. On another occasion he said "for even the son of man came.....to minister and give his life a ransom for many (St. Mark). Added to these statements is the fact that he "forgave the sins" of innumerable patients and devotees. It is fairly clear from the Hindu standpoint of the laws of Karma that Jesus took on the sins not only of his apostles but also of the many whom he cured and whose sins he forgave. Forgiveness can be truly granted only by those who can remove or transfer those sins. His ministry was so short as three years and it would appear that he could not cleanse himself of these impurities in this too compressed a period. The Karma he took upon himself was so great that the suffering of crucifixion seemed to have been inevitable! Else the hands that smote him and nailed him to the cross would have been paralysed or immobilised before the execution of their fell deeds. However, Jesus' way of life was different from Dakshinamurthi's. Jesus left it to his Father to punish, but Dakshinamurthi meted out the due rewards himself. This incident of extreme cruelty in the life of Jesus reminds us of two similar ones in the life of Avadhootar Sadasiva Brahma, who was a contemporary of Dakshinamurthi. On an occasion a muslim king severed his arm with his sword for straying into his harem. The swamy left the palace laughing. When this king realising his mistake begged his pardon he just touched the cut end

with the other hand and a new arm immediately sprouted and replaced the lost arm.

When each individual soul attains mukthi he is entitled and free to accept the position of Adhikara muktan, i.e. he takes up whatever work is entrusted to him by Shiva. For example he may be requested to come into incarnation as man for a certain purpose and is delegated with the necessary powers and authority (அதிகாரம்) for the same by Shiva. Such a soul is a messenger of God. He lives only for others and the prophets of all religions including the four Saiva Acharyas belong to this class.

Dakshinamurthi considered his physical body as his coat. What we call death is only a removal of the coat that temporarily covers the soul. The soul of Dakshinamurthi can take on a physical body or leave it as easily as we don a coat or remove it. Incarnation or disincarnation are conscious deliberate acts of his without any external power swaying over them. He had full power over life and death not only in his own case, but in that of others as well. He was veritable God who had taken a body without which we poor mortals couldn't have communicated with him. Now that we know Him we must realise that He lives but to bless us and give succour to us.

This great work of his has no end especially when he is free from a physical body. Jesus converted long after his crucifixion the persecuting Saul into his apostle Paul. The followers of Sri Ramakrishna and Sai Baba tell us of the many ways their gurus appear to help them. Sai Baba has declared that after his Samadhi his very bones nay the tomb itself would speak and so they do. In the same way all the saints are helping us all the time though unknown to us. The writer may be pardoned for narrating the following in support of this. Twenty years ago a catholic child of six was ill with Typoid fever (T 106 F) The anxious parents wanted an assurance from me if I would cure him. I promised to give the reply the next day. I prayed as usual that night, before going to bed, for guidance. Saint Therese (little Flower) appeared in a dream and informed me that the fever would drop down to 100.4°F on the third day and to normal in another four days and

so it did. I must mention that the identity of the divine messenger was known to me only a few days later when I saw her photograph in the patient's house; but what mattered to me, when I had the dream, was that she was a divine messenger, as betokened by her clothes.

Natarajan of Thillai christened him with the Name of "Dakshina Murthi"

Somanatha Mudaliyar of Chitoor had given details of this naming ceremony to all his friends. The occasion was in the Sanctum Sanctorum of the great Chidambaram Temple, whither Somanatha Mudaliyar had gone for the last pooja of the day (அர்த்தசாமப் பூசை). He was suffering from a severe abdominal colic which no medical man nor saint could cure. In despair he had gone with a knife tucked behind his waist to commit suicide if Natarajan refused to his suffering plaint. The Temple priests had finished the last puja for the day and locked up the gates. Here was the occasion for Somanatha Mudaliyar to lay before Natarajan his last human appeal and with knife in hand was about to cut his throat when a voice (அசுரீரி) rang from the Holy of Holies that he should go and pray to Dakshinamurthi of Thiruvarur who would cure him then and there; and so he did; went to the deity (stone vigraha) called Dakshinamurthi in Thiruvarur Temple and prayed without any avail. When he was still in great agony he prayed most fervently to Natarajan to explain this anomaly. That night in a dream Natarajan advised him to go to the saint Dakshinamurthi who was living outside the Temple. And so the next morning he went to this saint while he was eating the remnants of a meal off a plantain leaf thrown on the road in the company of dogs. When Somanatha Mudaliyar prostrated before him he gave him a handful of the food with the words "Has Natesan sent you?" Somanatha Mudaliyar answered in the affirmative and on partaking of this morsel was cured then and there of the dire disease. Since then this Saint was called Dakshinamurthi and his samadhi that took place in Kaliyuga 4936 (1835 A.D.) in Thiruvarur bears this name.

It is indeed significant that in the miraculous cures of Sambandhar the patient or corpse was always taken to a temple near by. It is possible

that humility made Sambandhar to do so. However in this case, the Deity gives his own name (for did He not appear as Guru Dakshina Murthi to Sanatkumar and his three saintly colleagues?) to this saint and introduces him to the world as an Avatar.

His Birth

He was born in a little village called Keelalathur (கீழாலத்தூர்) in a Vellala family. His father Sivasithambarapillai and his mother Meenambikai Ammal had gone to Thiruvannamalai and prayed for a son. The God of Annamalai appeared to both of them in a dream and promised them that He Himself would take incarnation as their son and that they should return home. Meenambikai conceived soon after and gave birth to this son, who was her first child and the parents called him, Arunasalam, the name of the Deity of Tiru annamalai.

DUMB BOY OF FIVE TEACHES AT THE REQUEST OF GOD

During the first five years the baby refused to talk. The parents mistook his silence for dumbness. One memorable day a bearded saint appeared, before whom the parents bemoaned the dumbness of their child. The saint understood the cause of the silence and asked the father to speak to his son. So the father requested his son to explain why he was having his eyes closed. The immediate answer was "சும்மா இருக்கிறேன்". It is very difficult to translate these two words into English. Literally the words mean "I am just doing nothing." It really means, on the other hand, what Thayumanavar Swamy meant when he used those very words to signify that "I am keeping my mind unruffled and quit", fulfilling the high purpose of Raja Yoga. After the father was satisfied that his son was not dumb the visitor asked the silent boy.

"Who are you, you who are quit."

Swift rang the answer.

"You are myself and I am yourself."

In the biographical sketch that is available the visitor is described as a munivar with a long tuft of braided hair on his head and a beard flow-

ing over his chest, adorned with many rudraksha garlands. It is also mentioned that after this meeting the munivar disappeared and the impression left in the minds of the parents was that God Arunasalam Himself came to advise the parents in their predicament.

This then is the first sermon of this avatar. It is a Mahavakyam suitable for Kali Yuga. It is obviously intended that his devotees should practice it; it is a message to the world. If only we would practice it won't there be everlasting peace in this world of continual wars and rumours of wars? These two parts of his message which he shewed by practice are:

1. Just be i.e. keep your mind quiet and unruffled and feel your being without thought.
2. You are myself and I am yourself.

May we always remember them and meditate on them daily and make them part and parcel of our being.

His Omniscience

Even as a boy the future was an open book to him. His father had prepared to go for the Arudra Dharsanam at the great Chithambaram Temple, a ceremony which takes place every December and to which lakhs of pilgrims gather. When he went to bid good-bye to his son, the latter advised his father not to embark on the pilgrimage since his (father's) mother would expire the next day at 2 p.m. The father remonstrated that his mother was in perfect health, but the son calmly mentioned the name of the disease in ayurvedic terminology and that uncontrollable hiccough would kill her. The pilgrimage was stopped and the death took place exactly as the son predicted.

On another occasion his father wanted to visit the famous temple "Thayumanar Koil" near Trichrapally. The son laughed and informed him that two relations would visit him in four hours. The journey was abandoned and the relatives did arrive at the specified time.

Within the first three months of his school life one day he told his teacher during class work that his son had just fallen and fractured his forearm and that therefore he should take leave and go home. Before the teacher could reach

home a messenger was on his way to appraise the teacher of the son's mishap. Ever since, the teacher would not take his seat till Arunasalam would ask him to do so. This was too embarrassing for the little prodigy. He therefore told his father that he would no further attend school.

He fixes the time of his parents' exit

The following episode depicts his power over the life and death of others, even as a boy. His mother came one day to him with the request that she should not die a widow and the father with a similar request that he should not live to see his wife's corpse and both insisted that he should perform their funeral rites before renouncing. He thought over it for some days and exclaimed that every thing would be over on the 8th day; he advised them both to meditate all the time on the Mula Mantram. The parents not understanding his statement interpreted it to mean that their son was going to have his Mahasamadhi and invited all their friends and relations to be present on that specified date to witness their son's samadhi; but what did happen was that both parents, who were in perfect health, passed away simultaneously. He, loyal to their wish, performed all the funeral rites, after which he just renounced his ordinary life without even returning once to his worldly home.

Another little incident must be recorded that took place earlier. He had a younger brother called Namasivayam, who was requested by his father to gather daily flowers from the adjoining temple for Siva Puja. Arunasalam clairvoyantly saw his brother eating the edible fruits found in the temple garden and advised him not to do so. Even the next day the brother who was still very young continued to do so. On his return Arunasalam informed him that the only expiation for such a crime was a pilgrimage to Benares. Within a few days the younger brother left home for Kasi (Benares) without informing his parents. When the parents were in distress over the missing son, Arunasalam's reply was most interesting and pointed. He wanted to know why they didn't cry over the missing sons of their many past births; however, he informed them of what had happened and remarked that he would take to sannyas without returning home.

Murugan takes food to Dakshinamurthi

IN his wanderings the Swamy came to Viralmalai since it was raining hard he took shelter under the roof of a deva-dasi in the open verandah outside. The presiding deity of the Murugan Temple of that village assumed the form of a little brahmin boy and took the entire offering given to Him at the last Puja (அர்த்த சாமப் பூசை) in the brass plate (தாம்பரளம்) to the Swami and after accosting him in the following words "Appa, wilt thou dine on this rice" disappeared. The Swamy took a part of it and putting aside the rest sat in Yoga. In the meantime as was customary the temple priest (kurukkal) was preparing to take this last offering to the Thasildar of Puthukottai, when to his great horror he found it missing. After ascertaining that no outsiders entered the temple, messengers including the trustees went in search of this lost offering with special reference to the dasi's house whither the Suambahi brahmin might have taken it. They found it there and questioned the dirty-looking Swami as to how he came by it. The Swami just stated what happened and it was corroborated to the letter by another, who slept in the same verandah. The trustees now changed their attitude to the Swami (whom they mistook for a robber) and found his face beaming with spiritual grace. They immediately betook themselves to the Thasildar's house to explain their unavoidable lapse. The Thasildar had just dreamt that Murugan appeared and appraised him of the fact that he took the prasadam to the hungry Gnani in the devadasi's verandah and that he (thasildar) should immediately make haste to go to that Swami and with his blessings take the remaining prasadam in order to get rid of the "Kasa" i. e. Asthma from which he was suffering.

So, when the temple trustees, with the plate of the remaining prasadam in hand, apologised to the Thasildar he felt his dream was prophetic and his joy was great. He himself took the balance prasadam to the swamy and with folded hands stood in supplication before him. The swamy blessed him with the words "will you take this prasadam"? He most gratefully took it and was cured of this asthma. In return he wanted

permission from the Swami to serve him ever afterwards, but the Swami advised him to serve Murugan instead.

He punishes Caste-system in Temples

He left Viralmalai and in his deific wanderings reached Rajamannar, where is a celebrated Rajagopal temple. He went inside the temple and sat in samadhi. The kurukkal could not stand this and accosted him thus "Oh, you Sudra! clear our of this holy place!" Immediately the Swamy awoke and while getting out brought to his notice that he was unclean and that he should abstain from touching the deity. No sooner that he uttered these words message was brought to the kurukkal that his wife was drowned in the tank while bathing! What power had his words!! and instantaneous was the effect!!! Can anyone but an Avatar do this? Are we paying heed to this divine behest? Should we not search our hearts and act accordingly? Lip service is hypocrisy. Even now, when India, by law has thrown open her temples to the Harijans, only a few in Ceylon have followed the example. The dead letter of the shastras is preferred to the example by an Avatar!!! Is this a way to Death or Life? Wake up Ceylon!

Caste and Arrogance are punished severely

At Thiruvarur was a brahmin Thasidar who was also a pundit. The swamy took into his head one day to go to his home and without anyone's permission laid himself down on the Thasildar's bed. His wife got alarmed and sent word to her husband. On coming home he ordered his peon to cane the swamy for his impertinence. The peon knew the greatness of the swamy and advising his master accordingly, refused point blank to obey him. The latter warned him of his dismissal for disobedience. The peon most willingly accepted the position and bolted then and there from house. The Thasildar took a cane himself and gave vent to his wrath on the swamy, who was in meditation. The latter opening his eyes passed his palm over the caned parts and uttering the Tamil words "thudaikkappadam"

(துடைக்கப்படும்) twice left. Within a week the Thasildar lost his wife and his job; his right hand which smote the swamy was disabled, probably paralysed.

Luckily in the East tradition has it that a gnani should not be insulted if his act is understandable. The act, however unseemly it may be, should be accepted, and no punishment should be meted out to the gnani concerned. This pundit Thasildar could not have been unaware of the tradition, but his arrogance caused probably by his status and caste, blinded him to this noble tradition, and his life must have been a series of cruel acts. Probably many a helpless innocent soul had shed tears over his tyranny. That must have been the reason for the swamy's deliberate act of lying on the Thasildar's bed uninvited. The ways of all-hearing God are mysterious. Those who were at Thiruvavur at this period would have understood precisely why the Thasildar was so severely punished. Is this case in point not an encouragement for us to know, not merely believe, that God is all the time watching and dealing with his devotees and the wicked ones and meting out their just rewards?

The Swamy's last miracle

Swaminathan Chettiar was a pious and sincere Hindu. His daughter Visaladchi was suffering from a virulent type of Eczema—Dermatitis from head to foot and which could not be cured by all the then available medical aid. Hearing of the greatness of Dakshinamurthi and his unrivalled miracles, the parents took their daughter to him. The father worshipped the swamy with great ardour and piety and requested him to cure his daughter of this malignant illness. The swamy asked the girl what she wanted, என்னடி வேண்டும்? I want your grace உன்னடி வேண்டும் was the swift reply. The beauty and rhythm of the Tamil words are lost completely in the translation. The Swamy's medicine was his sputum, which she welcomed with her palms and besmeared over her entire body. Her body which has a mass of sores, red with the blood, caused by incessant scratching, suffered excruciating pain, which now completely vanished with the application of the sputum. The skin was thick with

scabs and foul-smelling with the pus of secondary infection caused by the nails and various sharp articles she used to rub with for the alleviation of the pruritus (scratching). No one could get near her without closing one's eyes and nostrils. This must have been the reason for the swamy spitting on her; her faith was so great that she welcomed the sputum with her palms. The parents and their daughter partook in all the worship and food offered to the swamy and took the balance of the food after his meal. The next day saw all the scabs on the clothes of the girl and not a trace of the disease was found on her skin. She was whole.

His Maha Samadhi

The swamy continued these acts of healing and blessing his barren devotees with children and the poor ones with wealth all his life. He was, while awake, enjoying Sahaja Samadhi. These are difficult words to explain. In Sahaja Samadhi one is in the "Kingdom of God" of which Jesus spoke. There is then a peace that passeth understanding, an ecstasy that is celestial, a bliss that is heavenly. It is the first taste of Reality, of oneness, of Truth, of Tat twam-asi, of Sat-chit anandam with all our five senses wide awake. We have to pray hard to get a glimpse of it, where sorrow is not. But in the case of our swamy it was his natural state of consciousness. Oh! what a blessed life!! The normal life of a full-fledged jivanmuktan!!! It is veritably a heaven on earth. His so called sleep was Nirvikalpa Samadhi. He was then wide awake in that plane of "one without a second", the plane from the fullness of which he taught, "you are myself, and I am yourself" a plane which can be reached, in his words to Mastan Sahib when "I, you and it" are transcended. When Swamy Vivekananda had his first experience of full-fledged Nirvikalpa Samadhi his Guru told him that he kept the key of the door that led to that experience and that it would be given only just before the Mahasamadhi; and so it was. But in the case of this Avatar it was a daily experience, whenever he closed his eyes. It is an experience of the Source of omniscience and omnipotence, which he brought down to waking consciousness! This mighty sweet soul one day while in his customary seat in the ashram uttered the words "finished, finished, it is completely finished". These identical words were used by Jesus just before he gave up the ghost while on the cross. But Jesus was in great agony; so much so that according to Mark and Matthew he had cried out aloud "My God, My God, why hast thou forsaken me". In the case of this colossus God Himself was in incarnation.

THE CHALLENGE OF TIMES

S. Thangarajan

The younger generation of Hindus in this Country who feel frustrated and stand bewildered at the threatening shape of things to come are sorely tempted every now and then in moods of desperation or daredevilry to forsake the ways and values of their forefathers. On such occasions it is meet that a moment or two be requisitioned to take stock of our assets.

The need to do so might perhaps not arise if our religion was more demonstrative or organised; but, as it is, our very devotion to our religion makes us suffer and lose ground at certain stages in the battles of life. Following faithfully the paths of Tolerance, Ahimsa, and Humility we have sought salvation as separate individuals and our society has reached such a pass that many of the religious also begin to doubt whether our religion has spent itself or become mild to the point of extinguishing itself.

At such times it is a consolation to remember that our religion has lasted thousands of years, survived the mightiest empires and most formidable invasions, and remains to-day the oldest religion extant, and one whose ideals and ideas have been accepted and practised, though not always expressly acknowledged, by more than half the human race. It is also inspiring to see our mighty neighbour awakening from her long slumber and winning a respected place for herself in the Councils of the World and, without sacrificing her old traditions and without flaunting the flag of a Hindustan, evolving a way of life that may yet save mankind from godless ideals and soul destroying isms.

Let us therefore not appear to be ashamed of being Hindus and let us proudly accept the responsibility that Destiny has placed upon us as adherents of a mature and civilized religion. It is up to us to be proud of ourselves and to resolve to be worthy of our heritage and traditions and not become as withered leaves blown about by every passing wind.

As an enduring future can be built only on the foundation of the past, it is necessary to study our old traditions and ideals for both individual and social betterment.

For personal improvement it might be desirable to begin by nothing the traditional qualities of Hindus. According to Sister Nivedita, the

characteristic features of Hindus are learning austerity and exclusiveness. These obtain among us in Ceylon and perhaps we have even stressed these qualities overmuch at some periods in the past though recently there has been a swing away from these qualities. Circumstances however appear to be conspiring how to induce us to go back towards our traditional qualities and there can be no doubt that today we stand to gain by doing so.

The acceptance of the fundamental idea that the duty of a Hindu is to become perfect and to become divine carries with it the duty to work for and achieve the conditions necessary. Religion cannot ignore freedom or regard it as a luxury. It cannot permit philosophies and practices that hamper full and free self development and reduce then to the status of a lock in a Wheel and deny his individuality.

Reflection on our doctrines and Dharma are likely to open our eyes to the short comings of the fashionable isms of today and to point out the ways to build the future on firm foundations rather than on quick-sands.

If this approach is adopted our land will not become an abode of rootless races and a paradise for political adventurers nor a nation of unitutors echoing empty slogans and shouting about in borrowed plumes. Secure in the possession of their own sources of inspirations the Buddhists, Hindus, Muslims and Christians can all calmly and confidentially continue to strive for standards and work for national ideas.

As we not only believe in universal toleration but also accept all religions as true. We should show no malice or ill-will. We should act ever mindful of that inexorable law of Karma first formulated by the ancient Hindus which always indicates itself over all men and nations, though sometimes in mysterious ways.

In short, a proper pride in ourselves, our religion and traditions will enable and indeed compel activity which will benefit not only ourselves but also others and prevent the land of our birth from falling a prey to the many false prophets and specious philosophies of today.

The Essential and the Non-Essentials in Religion

(By Kenneth Walker, M. A., F. R. C. S.)

The following thoughts have been evolved by the reading of **Arnold Toynbees last book, A Historian's approach to Religion**, a book in which the author calls our attention to a fact that all of the world great religions are divisible into two parts, the essential truths of that religion and the means by which those truths are expressed. Toynbee expressed this idea in another way, dividing religions into their "essential counsels and truths" and their non-essential "practices and propositions" It is obviously of great importance that these divisions should be kept in mind, for the forgetting of them has led to and still leads to a great deal of confusion. If, for example, I were to criticise the Christian Church for one of its doctrines, I am likely to be dismissed by churchmen as an irreligious person, devoid of all spiritual values whereas all that I am doing is to criticise the ruling of a certain historical institution. The Church is only the vehicle in which certain essential truths, common to all the great religions have been carried down the ages in the Western world, and a vehicle, like all other human contrivances, is subject to many accidents and errors in its passage through space and time.

Toynbee next calls our attention to the fact that the essential truths of a religion have to be brought within the sphere of understanding of its devotees and that this entails their admixture with much that is non-essential to that religion. He expresses this idea in up to date term of the modern radio by saying that if the eternal voice would not be heard. But in order to be picked up, its message has to be to a certain extent denatured, by a translation of what is permanent and universal in it into terms of something which is only temporary and local.

The lower the understanding of the listeners- in to the eternal voice, the more drastic must be the process of denaturing, and pondering over this thought, brought back into my mind a trial of old memories. I recalled how affronted I had been, by what appeared to be the crudities of the Hindu religion. Little did I realize then, that in

later years the high levels of the Hindu vehicle of expression of the eternal truths of religions would prove more more satisfying to me than the vehicle used by any other world faith. Temples and churches must cater to the needs of the multitude, and the multitudes require that abstract ideas should be reduced to the simplest and most concrete terms in which it is Benares, I had been turned in to the eternal voice of religion, but on a wave length not my liking.

What the great religions of the world have to offer us is never pure grain, and this means that there is need for a never-ending winnowing process. "Separate the gold from the dross" was one of the old alchemical in junctions, and it is equally applicable to the study of the great religion. This process of separating the gold, from the dross has been going on since the beginning of times." When we peer into the records of man's religion", writes Toynbee, "as it was before any of the higher religions made their epiphany, we find the light of these (essential) counsels and truths already shining there, however dimly. And if we could imagine to ourselves a future world, in which every one of the living higher religions had become extinct, but in which the human race was still surviving, it would be difficult to imagine human life going on without still having these same essential counsels and truths to light its path and guide its steps, as in the past. **In fact counsels and truths enshrined in the higher religions would appear to have still longer lives than higher religions themselves.**" (Italics are my own).

In these final words lies humanity's greatest hope. If we look around us at the state of religion at the present moment, we are inclined at times to become despondent. All of the historical institutions of the great religions such as the church appear to be in a state of decline. With the rise of science during the 17th century, and still more with the boom of material prosperity which followed this in the 19th century, there began in the West a corresponding decline in the

influence of religion. A golden age was shortly to be established upon earth by "the scientists" and in view of what was about to happen there was much less need than formerly for the comforts of religion. The scientists and the technician had now almost replaced the priests, and all was felt to be right with the world. Francis Bacon once described man's mission being "to endeavour to renew and enlarge the power and empire of mankind in general over the Universe", and what had previously been only Bacon's pious aspiration was now being put into practice. It was a time of great optimism.

Even the lazy East was stirred by what was happening in the West, and backward though it had always been in accepting the Western missionary's Bible (having excellent sacred writings of its own), it extended an ever-increasing welcome to the West's technicians. The material prosperity to which these technicians had the key was something which was visible to everybody, so, at first slowly and hesitatingly, but later more rapidly, the East went about the business of Westernising and industrializing itself. And then in the East the same thing began to happen, as had happened previously in the West, though fortunately up to now, to a much smaller extent: the interest of the younger generation was

diverted from the study of its own ancient wisdom to the study of science.

Now how far this substitution of science for religion has gone in the East, and to what extent the influence of religion has declined, I am not in a position to say. This is a question which I invariably put to visitors to this country from India, and a question which I recently put to Dr S. Radhakrishnan, Vice-president of India, for I believe the answer to it to be of immense importance to the whole of mankind. If it be true that in encouraging the Westernisation of the East we have imperilled the survival of the East's greatest contributions to the world, its religions, then we may have done much more harm than good to the East.

But the comforting thought now comes to me that in any case and even if this has happened it is only the vehicles of religion which we have endangered by the modernising process. The light which is radiated from all the higher religions, the light which has been responsible for their striking success throughout the ages, has not been imperilled. To use Toynbee's phrase, "this light was shining there, however dimly, before the epiphany of the great religions", and it will be shining there when the outward forms of trappings of religion have disappeared.

In the present chaotic state of the world with all its cramped valuations and prejudices people should get together in a spirit of inner freedom, and

learn to understand each other. For nations will never and can never unite, dropping their greed and insatiable will—to—power, so long as the individual men and women who constitute the nations, cling to their separative instincts and go on justifying them with all sorts of more or less hypocritical slogans, in some cases even quoting their favourite Scriptures to show that God himself sanctions their prejudice and outlook, and will reward them for it.

The Brihadaranyaka—Upanishad says in a beautiful passage that the Atman is the same in the ant, the same in the gnat, the same in the elephant, the same in the three worlds, the same in the whole universe. Christians want to talk of the common fatherhood of God, of every one of us being a child of God and an heir to his eternal heavenly kingdom, provided he is ready to observe the commandments. And there is a fine Persian Islamic saying: "Help thou thy brother across, and lo! thine own boat has touched the shore." In the Torah we find that he who hates is to be classed with those who shed blood. Buddhism goes even a step further and fearlessly declares that even devils have become Buddhas and that every devil has a Buddha in his heart. We could go on quoting endlessly from the scriptures and from the sayings of the great Divine Messengers of the world—those precipitates of wisdom that have been granted to man over and over again in order that he may not utterly lose his way. But without a close, conscious co-operation between the different faiths, the end at which all of them aim can never be attained. Therefore it is deeply to be regretted that down to our own day churches and temples and creeds have gone on contributing their share to the prevailing lack of understanding instead of helping their followers to rise step to step, however imperfectly, however laboriously, to the consciousness of the ultimate oneness of all, which, in a deep essential sense, is the only justification

Harmony in Diversity.

Wolfram H. Koch

of every faith. By their mistaken and self-righteous attitude they have sometimes consciously, sometimes half — consciously, sometimes even in

a spirit of worldly self—assertion and domination, strengthened the separative will of nation in its viled of frankly avowed imperialism, thus killing the spirit of charity and religion or making a hideous counterfeit of both.

It would be impossible to give all the instances showing what tricks have been played through the centuries with the words of an Incarnation or God-Man in order to reconcile them with man's worldly interest and self-glorification. We need only mention Christ's famous saying when the Pharisees wished to entrap him and asked him whether it was lawful to give tribute to Caesar or not: "Render to Caesar the things that are Caesar's and to God that are God's." Few words of the Gospel have so often been falsified. No follower of Christ was ever meant to become an irresponsible serf to unchristian powers and unchristian actions, to anything that stands for hatred, violence and separation; for this is just as unchristian as it is unbuddhist, unvedantic or unislamic.

There is little hope of recovery unless the great truth that all faiths are paths leading to the same goal is clearly recognised in practice. So long as a particular path is held to be the only true one, intolerance and self—righteousness follow as a matter of course. If it is realized as one of many, it ceases to be a separating force and fosters the feeling of comradeship and harmonious co-operation.

Buddhism says: "As a mother, even at the risk of her own life, protects her son, her only son, so let him that has recognized the truth cultivate goodwill without measure among all beings." Really constructive work, in the domain of ideas is slow, troublesome and sometimes even fraught with serious dangers. For modern men and women in the world today the necessary getting together beyond all prejudices and blind allegiances may itself be a form of austerity, great

painful sacrifice; for we shall find on the way that many a cherished thing will have to be discarded for the sake of truth and harmony.

In every country and in every race there should be men and women who are ready to come together in a spirit of wider acceptance, rising above their traditional, religious or national prejudices for the achievement of the greater end. If such people formed little nuclei all over this earth of ours, much might be done of silently, unobtrusively—for silence is a mighty force, often more irresistible than the mightiest eruptions—which will never be achieved by the nation collectively.

Freedom of spirit and culture must grow in the individual. Latter, through his strength and faithfulness it must find expression in and through his nation or race or religious community. It can never be imposed; and it must not be like a suit worn on Sundays only.

We should learn to recognize the underlying harmony of all that is life, its many living roots that are all true roots through differentiated. Above all we should realise the great and lasting contribution each faith, race and nation is

continually making to our common stock of culture, to the richness of existence, which finally leads us beyond the dazzling colours of endless variety to the great calm and light of the one in whom all the different streams are united and attain their perfection.

We should never allow anything disparaging to be said in our presence of other faiths, races and peoples without opposing the speaker without aggressiveness but with tremendous intensity, making him realise that all sweeping statements must of necessity be over-simplifications and thus untruths. Ours must not be a jelly-fishy vagueness of feeling, a kind of pleasant stupor which allows us to go on dreaming quietly and irresponsibly of harmony and oneness and fellowship; neither must it be the violent reaction of attack which wounded feeling so easily produce. For nothing constructive can ever be achieved thus, and we shall only help in forging new links in the age-old chain of human errors.

To this inner freedom and deep sincere fellowship with all, the road lies, at least for many, in perfectly unprejudiced and undogmatic immediateness of experience.

BAKTHI MARKAM

By S. SABAPATHIPILLAI

According to hindu philosophy one of the ways in which the soul could get liberated from the pangs accruing from the cycle of births and deaths and attain immortal bliss is by following the path of devotion or Bakthi Markam. The person who follows this path is called the Bakthan or devotee of God. The characteristic of a true devotee of Siva is likened unto a flintstone which is under water for a thousand years. It does not lose the heat energy it possesses even then, the moment the flint is struck by the flint rod the spark will fly out of it. Though it has been immersed in the cold water, the heat comes out unimpaired in its energy or quantity. In the same way the devotion which the Bakthan or devotee has towards God is of an indestructible nature. The materialistic pollution of the worldly existence will not shake his devotion or divine spirit. Whatever calamities or unhappiness afflict him, he will remain unshaken in his faith and devotion. Like the fire emanating from the flint as soon as it is struck by the flint rod, so also the fire of devotion will spark from his soul as soon as he hears the name of God Siva. Unhappiness and disgraces may afflict the life of a devotee, but they will be like tests similar to the friction of toughstone to the Gold. Once he survives these tests his devotion will appear in flying colours and will be constant.

The question, then arises as to how a man could avoid the promptings of the five senses which are constantly thirsting for the pleasures of this impermanent materialistic living. The one and sure way is to direct one's concentration on the thought of God and indulge in that permanent pleasure called nithianandan. This is called perin-pam or supreme happiness as contrasted to sittin-pam or evanescent pleasures obtained in materialistic life, such as obtained by drinking of alcohol, gluttonous feasting and debauching. A person (a) a devotee who had tasted this supreme bliss of communion with God will never wander and chase after the pleasures of the five senses which

give happiness outwardly but which brings about real unhappiness thereafter.

Who is the person who would be hungering for the brown sugar full of dust and sand after having tasted the crystals of pure sugar candy? Will a man who is used to sleeping on the feathered bed in the palace seek the shelter of the sand bed in the insanitary hut. So also the man who had enjoyed the pleasures of communion with God will not seek after the pleasure arising from immaterialism.

Therefore whenever once mind is assailed by circumstances directing towards the lowly passions which give pleasure to the five senses, he or she must direct attention towards the thought of God. If one trains one's mind in this way, one will be able to avoid falling into temptation.

One must remember that the almighty God Siva, embodiment of love is always by his side, ever watching him and ever guarding him like mother who is ever ready to protect and feed the newly born infant. No danger will accost a person who has this in mind. The attractions of a beautiful woman or the temptations or worldly riches will not distract his mind; his eyes see nothing but the divine form of the Lord Nadaraja who executes the celestial dance of the golden Hall of Thillai; his lips take pleasure in singing the praise of him the ocean of bliss; his ears listening to the universal rhythm of the eternal dance; his mind dwelling on nothing but the grace of the divine Master.

The brook that springs from the summits of the mountain leaps and runs through rocks and dales and finally flows as a quite broad river; so the mind of the devotee; is cleared the hurdles of doubt and unhappiness and finally reaches a state of ecstatic feeling arising from devotion like the darkness that disappears against sunlight.

The Bakthan is the child of God. His tears of ecstatic feeling at the thought of God show the strength of his immense devotion; such is the path of devotion or Bakthi Markam.

Brahmins In Ancient Ceylon

[By C. S. NAVARATNAM]

"The Brahmins were a body of men who in an early stage of the world's history bound themselves by a rule of life, the essential precepts of which were self-culture and self-restraint. As they married within their own caste, begat children only during their prime, and were not liable to lose the finest of their youth in war, they transmitted their best qualities in an ever increasing measure to their descendants."

—Sir W. Hunter.

In South India, Sangam literature before A. C. 300 mentions the presence of Brahmins in the Tamil country. It is said that they regularly worshipped "the three fires" in their homes. They recited the Veda and performed sacrifices. They had images of Siva and Vishnu for worship and were fond of public debates. Their houses were neat and simple. When hostilities broke out between kings a Brahmin messenger was despatched to announce the declaration of war. The mark of a good king was that he would not wound the feelings of Brahmins.

In Ceylon there were Brahmins from very early times, and their presence in the Courts had a profound cultural influence on Buddhism and its votaries. Wherever they lived they swayed the minds of men and received their homage not by force of arms but by vigour of hereditary culture and temperance. When Buddhism came to Ceylon, the basic culture of the people was Hinduism, and that the new faith was built on the old religious beliefs and practices. From that time onwards Hinduism and Buddhism thrived in the Island without opposition. Hence we find in Ceylon Viharas standing in close proximity to Hindu temples. In certain centres of worship Buddhists and Hindus offer prayers to the same deity in unison.

After the death of Vijaya the island was without a ruler and the people waited for the arrival of a prince from India. In the meantime

Upatissa, a Brahmin and the chief of ministers, wielded the sceptre for an year. He found a settlement on the Gambhira river, north of Anuradhapura known as Upatissagama. This was the capital of the kingdom till the accession of Pandukabhaya for about fifty years.

During the time of Panduvasudeva some Brahmins were brought from India to cure the king of his illness. The ancient inscriptions at Sasseruwa in the Kurunegala District and at Yangala in the Nuwarakalawiya District mention caves belonging to Brahmins. [R.A.S. Vol. XXXI No. 82. PP 322, 323].

When the uncles of Pandukabhaya sought to put him to death, Pandula, a rich and learned Brahmin taught him every accomplishment necessary for a king, and besides provided him enough money and soldiers to gain his kingdom. [Magavamsa (Geiger) Chap. X. V. 20 - 24]. Pandula's son Canda also helped him in his wars. Subsequently when he became king, he made Canda his chaplain in gratitude for his services. [Magavamsa (Geiger) Chap. V. 79].

Later the king removed his capital to Anuradhapura which city continued to be the capital for nearly a thousand years. He laid out the four suburbs of the city and made arrangements to keep it clean and healthy. He constructed residences for the different classes of people, and assigned them their quarters. Special buildings were set apart for Brahmins for the recital of Mantras. [Mahavamsa (Geiger) Chap. X.V. 102]. Mention is also made of a Brahmin Chief Engineer, Jotiya in Anuradhapura. [Mahavamsa (Turnour) Chap. X]. To look after the sanitation of the city the king made his uncle Abhaya 'Nagara Ghattika'. [Mahavamsa (Geiger) Chap. X. V. 81]. He is perhaps the first Mayor we meet with in world history.

According to a Piccandiyava rock inscription which is one of the oldest, mention is made of a Brahmin Gobuti as the teacher and physician of

Devanampiy Tissa. [J. C. B. R. A. S. Vol. VI 1959. P. 88]. It should be noted that the kings of Ceylon before the coming of Buddhism in 247 B. C., belonged to the Hindu faith. Devanampiyatissa's Purohita (Brahmin) accompanied his nephew Aritha on an embassy to Asoka. [Mahavamsa (Geiger) Chap. XI. 20 - 26.] When king Tissa marked the boundaries of Anuradhapura he had to pass a shrine belonging to a Brahmin named Diyavasa. [J.C.B. R.A.S. Vol. XXXI No. 82. P. 322].

Brahmin Tivakka was the second after the king to receive the Bo-tree, when it was first landed at Jambukola (Sambuturai. T) in the Northern coasts of the Jaffna peninsula. [Mahavamsa (Geiger) Chap. XIX. V. 37]. At the festival of the planting of the Bodhitree, besides the great. Thera Mahinda and the Bhikkuni Sangamitta prominence is given to Tivakka. [Mahawamsa (Geiger) Chap. XI X. V. 54.] Of the eight Bodhisaplings that were planted in Ceylon at that time one was in the village of Brahmin Tivakka. [Mahawamsa (Geiger) Chap. XI X. V. 61.] The presence of Brahmins in large numbers in the early period of Anuradhapura leads us to infer that they must have been present in pre-Vijayan period too.

In the reign of Elala (145 O 101 B C) there lived a Brahmin named Kundali near the Getiya mountain in the village of Dwara mandala. Prince Dutugemunu sent him a messenger and obtained from him goods that were brought from overseas. [Mahawamsa (Geiger) Chap. XXIII. V. 24]. Brahmins in those days were not only priests but also took to other vocations. It is probable that these Brahmins might have come from the neighbouring Tamil country.

The palm-leaf manuscripts of Ridi Vihara give in detail the first State visit of king Dutugemunu (101-77 B. C.) to the new Vihara. The king was accompanied by five hundred Bhikkus, one thousand five hundred Brahmins well versed in the veda, four thousand officers and five princes including Prince Sali. [J. C. B. R. A. S. Vol. XXI X No. 76 P. 139]. All these speak of the high status given to Brahmins and to their religion at that time.

In the first year of Valagamba (29-17 B. C.) a Brahmin named Tissa raised a revolt at Mahagama. [Mahavamsa (Geiger) Chap. XXXIII V. 37, 38]. At first the rebels were very successful and soon marched to the city of Anuradhapura. Taking advantage of the confusion in the country, seven Tamil Chiefs with a large force landed in the Island and took the capital. Valagamba saved himself by fleeing to the country.

Anula (A. C. 12—16) queen of Chora Naga was noted for her wickedness. She killed her husband by administering him poison. Later of the several men she married in succession one was a palace priest named Neliya. [Mahavamsa (Geiger) Chap. XXXI V. V. 24].

In Bhatiya's reign there arose a dispute among the monks of Anuradhapura over the interpretations of some rules in the Vinaya. To settle the dispute the king appointed a Brahmin well versed in all branches of learning. His decision finally put an end to the dispute.

Sri Naga (A. C. 249-268) a Brahmin by birth succeeded his brother-in-law Kunca Naga as king. [History of Buddhism .Page XL; Rasuvahini II Page 170]. His son Voharika Tissa (A. C. 269-291) so called from his knowledge of law was the first in this country who made a law forbidding bodily injury as penalty for crime. The king at first suppressed the Vaituliya heresy the northern from of Buddhism which had appeared at Abhayagiri This Brahmin dynasty lasted for about fifty years.

Mahasena (A. C. 335-361) offended his subjects by his irreligious acts and he soon began to atone for his misdeeds. He destroyed many Hindu temples in the Eastern Coasts and built Viharas in their place. One Vihara was built in the Village of a Brahmin Kalanda. [Mahavamsa (Geiger) Chap. XXXVII. V. 41]. The Eastern Province has many traditions connected with the Ramayana. The Hindus of the Province are inseparably connected with the history of the Hindus of the rest of the Island which history goes back several centuries before the Christian era.

In the ninth year of king Kitsri Mevan, son and successor of Mahasena, a devout Braminee brought to Ceylon from the Kalinga country the

sacred Tooth-Relic of Lord Buddha to prevent its falling into the hands of a hostile king. [Mahavamsa (Geiger) Chap. XXXVII V. 92].

After some years Buddhaghosa, a Brahmin Buddhist monk of great learning and culture and who may be called the second founder of Buddhism in Ceylon, visited the Island. During his stay here he rewrote the Sinhalese Buddhist scriptures into the Pali Language basing his commentaries chiefly on six earlier works of which two notable books were from Kancipuram, an ancient celebrated centre of Buddhism and Tamil learning in South India. [The Pali Literature of Ceylon. Dr. G. P. Malalasekera].

In the fifth century the fishermen of Keerimalai desecrated the wells of Naguleswara temple, and the Brahmin priests there had ceased to perform the daily services. On hearing these, the Pandu king of Anuradhapura hastened to the place to hold an inquiry. [Vaipava Malai edited by Mudaliyar K. Sabanathan. PP 9, 10].

In A. C. 607 the King of Ceylon sent a Brahmin with thirty vessels to receive an embassy from China. [Sir Emerson Tennet Part 4, Chap. 4 Page 453]. In A. C. 746 a Brahmin envoy left Ceylon to the Emperor of China bearing as offerings a copy of the great Prajana Sutra and forty webs of fine cotton cloth. [J. C. B. R. A. S. Vol. XXIV No. 68, P. 109].

King Kassappa III (717-724) not only compelled the Buddhist monks but even Brahmins to observe their respective religious customs. [Mahavamsa Chap. 48 V. 23]. Mahinda II (772-792) is reported to have entertained the Brahmins with delicious food. [Mahavamsa Chap. V. 144]. King Sena II (851-885) presented gold and jewels to a thousand Brahmins. [Mahavamsa Chap. 51 V. 65 66.] In this manner the medieval kings of Ceylon gave equal support to Hinduism and Buddhism.

Ceylon has had the benefit of the various cultural influences that originated in India. The popular appeal given to Hinduism by the Nayanmars and Alvars in South India in the seventh and eighth centuries resulted in the rapid revival of Hinduism. This reformation had its own effects on our Island.

In the Jaffna Peninsula Ugrasingan and his queen Marutappirakavali founded the Kandasamy Temple at Maviddapuram in the latter part of the eighth century. At the queen's request her father sent a Brahmin Periamanathular of Chithamparam to officiate at the temple together with all the necessary images. [Vaipava Malai (Mudaliyar Kula Sabanathan) P. 22].

According to one tradition a red-sandal wood image of Vishnu was brought by some pious Brahmins to South Ceylon, and a temple for Vishnu was founded at Dondra (Devi Nuwara Sinh). (Theivanthurai or Thennavanthurai Tamil) in A. C. 790. "Its great roof of copper gilt", says Dr. P. E. Pieris, "Flashing from out at sea served as a landmark for the mariners of every nation who sailed the Indian waters and who acknowledged the protecting influence of the divinity by many pious offerings..... Nearly two hundred and fifty years before Ibn Batuta had visited the shrine where a thousand Brahmins served as the Ministers of the God, kings had vied with each other in beautifying the place and adding to its wealth and its Annual Fair ranked one of the most important in the East. A great establishment attached to the temple occupied the eighteen Widiyas; the silversmiths, a special colony imported from the continent shed lustre on the art of the entire Disawani and every night five hundred women danced and sang before the image." About this temple dance Sri Rahula, the best of the Sinhalese poets and one well-versed in Tamil says: "with flowers entwined in the tresses of their hair and garlands pendent from their necks, the women dance, as dances the budding leaf of the mango twig to the music of the breeze."

The influence which Hinduism exerted on the Island can be gauged from the common endings of lithic records of the 9th and 10 centuries which read "may he who violates this edict incur the sins of a killer of cows at Mahavatu" (Matota).

With the Chola occupation of the Island in the eleventh century Ceylon came closer to the cultural influence of South India. The presence of large number of Brahmins in the country had greatly helped the dissemination of Sanskrit

learning. At that time a knowledge of that language was a half-mark of culture. This new revival of Sanskrit learning had a profound effect on Sinhalese literature and Buddhism. The kings of Ceylon who immediately followed the Cholas continued to extend the same patronage to Brahmins and their temples as in the days of the Cholas.

Parakrama Bahu the Great (1153-1186) erected buildings for the Brahmins for the carrying out of the ceremonies of expeation. [Mahawamsa (Geiger) Chap. 73, V. 71.] As a prince he himself underwent the 'upanayana' ceremony an indication of his Brahmin lineage and his relation with the Royal house of Jaffna. [“Tamils and Ceylon” PP 99, 100 and 222.] He was an illustrious sovereign for we are astonished at the record number of public buildings and the numerous tanks he built. Though he depleted the treasury and taxed the people heavily, he deserves to be called the Great.

The Kalinga kings of Jaffna were of a mixed descent claiming to be Ganga Vamsa, the ruler race of Kalinga and the Brahmins of Rameswaram. After their marriage alliances with the Sethupathis of Rameswaram, they assumed the title of Sethukavalar—protector of the shrine of Rameshwaram. [Queyroz. Book I. P. 49.] Hence the name “Sethu” appears in the coins of Jaffna and in the books of that period. The Kotagama Tamil inscription is prefaced with the word “Sethu”. Marco Polo who passed through the Park Strait about 1293 had referred to a king of Ceylon as ‘Sandeman’. As there was no king by that name in Ceylon he probably meant ‘Sethumannan’ (Ruler of Sethu) and the king of Jaffna.

The Arya kings of Jaffna were the custodians of Tamil learning and culture in Ceylon for more than four hundred years. In the critical period of the fourteenth and the latter part of the thirteenth centuries Mohamedan power had reached the city of Madura and many of the Hindu Kingdoms in South India had ceased to exist. The extensive power of the Jaffna kings both on land and on the sea had checked the growth of Muslim expansion and preserved the independence of the Island. The kings of Jaffna, at least for a century after the first landing of the Portuguese in the Island, tried

to preserve the independence of their kingdom and the honour of their people inspite of the most rapacious and bigoted of their enemies.

In the fourteenth century Kurunegala (Hastisailapura) was the capital of the Sinhalese kingdom. In describing the city and its people the Kurunegala Vistaraya says that there were 500 houses belonging to Brahmins. A Brahmin street and a Brahmin village Bamunugama are also mentioned. In this period the Goigama Palanquin-bearers refused to do the customary services to the king as prince Vattimi was born of a Muslim mother. The officers of the king therefore went to South India and inveigled some Brahmins to do the services. This was done to spite the Goigama palanquin-bearers. [Traditional Sinhalese Culture. —Ralph Pieris.]

‘Sarajothi Malai’ a Tamil astrological work was recited in 1310 by Posa Rajah a Brahmin at the court of Parakrama Bahu III.—Tamils and Ceylon PP 125, 126.] Even today this is a standard work for Tamil astrologers Later a similar work Segarajasekara Malai was composed by a Brahmin, Soman under the patronage of a Jaffna king. [Segarajasekara malai —‘Sirappu Aciram.’ V. 12.]

In Vickrama Bahu’s reign Devadatta Brahmana is said to have brought the image of Natha Deviya from Madhya desa to Kandy.

Arya Kama Deva, a Brahmin founded the Saman Devale in Sabaragama. [J. C. B. R. A. S. Vol. XXXII No. 86. P. 279.]

A palm-leaf manuscript bound up with the Colombo museum Ragavamsa (M 4 states that on the Ava Amavasa day of Asala in Saka 1304 (1382) being a Saturday night a Brahmin staying at Madagama in Sabaragama had a vision of the Lord Kandaswami. [J. C. B. R. A. S. Vol. XXXII P. 271.] A shrine was soon put up and reported to Bhuvaneka Bahu V (1372-1406) of Gampola.

Similarly the Ammada Devale in Sabaragama owes its origin to a pious Brahmin Ramagiri. [J. C. B. R. A. S. Vol. XXXII P. 271.] A wealthy gentleman of the area built the temple and later it was endowed by Parakrama VI (1412-1468).

There were sixty two villages in the Chilaw and Puttalam Districts belonging to the temple of Munneeswaram. [Ceylon The Portuguese Era II P. 476.] They were mostly inhabited by Tamils who patronised the temple and performed their customary services at the shrine. [Munneeswaram Manmiam.] In the name of the Deity a Brahmin ruler administered these districts. He had a special coinage of his own (Tamil Kuruddu Kasu.) (Sinhalese Andu Masa.) [J. C. B. R. A. S Vol. XXIV No. 68, P. 186.] By a grant of 1608 the Portuguese authorities directed the entire revenue of these temple villages to the Jesuits to be utilized for the Catholic College in Colombo. [Ceylon Portuguese Era. II P. 76.]

The Kohila Sandesaya says that there were seats set apart for Brahmins in the Court of Parakrama Bahu VI at Kotte. In the same period Brahmins had received lands for services rendered to the king. Oruvela is an example of a village given to two Brahmins. [E.Z. III 3].

In the fifteenth century Vaiyapuri Iyer of Jaffna composed the 'Vaiya Padal' which speaks of the historical traditions of the peaceful colonization of the Northern Vanni.

Bhuvaneka Bahu VII (1521—1550), king of Kotte, desired to make the throne safe to his grandson Dharmapala. He therefore, sent a small statue of his heir to the Court of Lisbon in charge of a Brahmin minister [Queyroz. Book 2 P. 234]. and another Sellappu Arachchi [Rajavaliya (Ed. B. Gun) P. 66], to be formally crowned by the king of Portugal.

When Bhuwaneka Bahu freely permitted Catholic missionaries to preach the Gospel in his kingdom, the people flocked to join the new faith in large numbers. In consequence there was a great wave of indignation in the country. At that time there arrived in Ceylon an eminent Brahmin. Buddhist Convert from Arakkan. [Ceylon Portuguese Era I P. 95]. He was a versatile genius. His lectures and preachings were received with great enthusiasm by the people. As a result Christian Missionary work and propaganda was much impeded for time afterwards.

An interesting Sanna was left by Rajasinha I (1581-1593) granting lands to Ramanada Brahmana, a Batticaloa chief, in A. C. 1581. [Mono-

graph of the Batticaloa District. P 31]. After mentioning the date, it runs as follows: "the conqueror of foreign kings who is like Indra, the god of the golden regions, the destroyer of Sura, the great father, the Lord Rajasingha Maharajah has been graciously pleased to grant Ramanada Brahmana ... the lands are mentioned.....Any one obstructing this shall make himself liable to the sin of polluting Benares, Rameswaram, Kathirgammam and the Manicca Ganga.

The influence of Braamins in the courts of the kings of Ceylon is seen in the following quotations. Writing about Rajasinha's Court and capital Sitawake a literary star of the day Algaia-wanna Mukeweti in his Sewul Sandesaya says:—

"Like a being Divine he sits on his regal throne, on either side fair damsels fan him. Around are Royal Princess, victors in many a fight bowed in obeisance at his royal feet. With the dazzled lords of Soli, Pandi and Kerala. There stand the Brahmins learned in all sacred lore to murmur blessings on his head. [Ceylon Portuguese era].

During the Dutch period many descendants of old Brahmin families distinguished themselves by winning scholarships to proceed to Holland for higher studies. [Ceilao — Captain Ribeiro. Edited by Dr. P. E. Pieris]. About 1640 Rajasinha II sent a Brahmin Minister as ambassador to Batavia. [Ceylon The Portuguese Era II P. 301].

The first printed version of the Jaffna Vaikia Panchangam, the Tamil National Calendar was issued by Ramalinga Iyer of Araly in 1667. [Vaikia Panchangam].

The Dutch after assuming supreme power over the Island in 1656 at first tried to win converts to Protestantism. They therefore appointed missionaries in the principal towns to preach their new faith. They disliked and distrusted the Roman Catholics whom they tried to persecute by all means in their power. It was at this time Father Joseph Vaz a Konkani Brahmin whose ancestors had embraced Christianity came in disguise to Silalai, a coastal village in Jaffna. [Life of Father Joseph Vaz, by H. C. Perera]. Here he secretly ministered to his scattered and neglected flock. But on Christmas night 1660, his private house was raided by Dutch Officers and

eight prominent Catholics were scourged and imprisoned for harbouring a priest. Father Vaz eluded the guards and stealthily left Jaffna and sought the protection of the king of Kandy. He continued his work in Ceylon for nine years. Though Catholicism was introduced into Ceylon by the Portuguese, it was left for Father Joseph Vaz to vitalize the Church at a time, when its followers had lost all hopes of resistance to the Dutch persecutions. It was Vaz's life of self-denial and innate culture, the great traditional characteristics of a Brahmin, that brought success to his mission.

The Dutch Government in their latter period had become more liberal that they permitted non-Christian freedom of public worship. In 1793 some Brahmins in Nallur took this opportunity and sought permission from the Government to rebuild the celebrated Kandaswamy temple which was first founded by Bhuvaneka Bahu VI. ["Yalpana Sarithiram." Mudaliyar C. Rasanayagam, P. 186.]

Though the Tamils in Ceylon had lost their freedom under foreign rule and though all external forms of worship, were abolished by the Portuguese and Dutch in turn they never allowed spiritual values to decay. In fact they were kept alive by greamystics and prophets who from age to age inspired the masses by their sublime

teachings. One of this type was Periyathamby Iyer (Brahmin) who lived at Vannarponnai to a ripe old age of 120 years. [Jaffna History. A. Mootootamby Pillai]. The other of this category was Sri Kesapuri Swami or better known as Pal kudi Bawa, a North Indian Brahmin who permanently resided at Kataragamam for continuous period of seventy five years and attained Samadhi in 1898.

In the early nineteenth century there was Sri la Sri Visuvanatha Sastriar (Brahmin) who was an astronomer of no small rank. [Tamil Plutarch. Simon Cassie Chetty]. Sir Emerson Tennet says of him as follows:—

"The most celebrated of the astronomers of Ceylon in as much as he concentrated in his own person, the accumulated science of his ancestors who for nine generations had been cultivators of the same study." He was given the honorary distinction of Almanac Maker of His Majesty.

Finally it should be said that Brahmins in Ceylon were not only attached to Hindu Temples, but active members in the Society they lived. They were ambassadors, officers of state, merchants, poets and men of culture who by their righteous lives swayed the minds of kings and peasants, and influenced the histories of the two peoples who have inhabited this lovely Island from the dim past.

எமது உளங்கனிந்த நன்றிக்கு உரியவர்கள் !

✳ எமக்கு விளம்பரங்கள் அளித்து உதவியவர்கள்.

✳ கட்டுரைகள் அளித்தவர்கள்.

✳ இம்மலரை மலர்வித்த சுதந்திரன் அச்சகத்தினர்,

Our Sincere Thanks are due to

✳ The advertisers who have helped us,

✳ Donators of articles,

✳ The Sutantiran Press

**உங்கள் மனம்போலவே
நீங்கள் தோற்றம் அளிக்க
இன்றே எமது ஸ்தாபனத்தை நாடுங்கள்.**

எம்மிடம்:

கருத்தைக் கவரும் காஞ்சிபுரம், காஷ்மீர் பட்
சேசேலையும் மங்கையர் மனதை விட்டகலாத
மணிப்புரி, மைசூர் சேலையும்,

மற்றும் எங்கும் பிரசித்திபெற்ற
எலட் சுப்பர்லோன் ஜோர்ஜெட்டும்

இன்னும் எல்லா விதவித ஜவுளிவகைகளும்
சகாய விலைகளிற் கிடைக்கும்.

ஜவுளிவகைகளில் உங்கள் தேவைகளைப்
பூர்த்தி செய்ய வல்லது எமது ஸ்தாபனம்
ஒன்றே !!

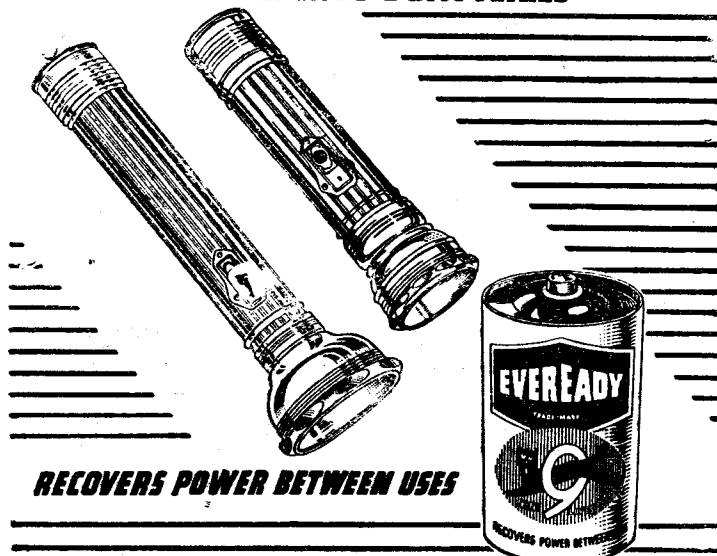
**குண்டன் மரல்ஸ் லிமிட்டெட்;
கொழும்பு.**

—Mylads.

EVEREADY
TRADE-MARK

FLASHLIGHTS & BATTERIES

RECOVERS POWER BETWEEN USES

VINODHANS & COMPANY

108, Hospital Road JAFFNA.

Grams: VINODHANS

Phone: 286.

உங்கள் வீட்டுத் தேவைகளுக்குரிய சகல விதமான
உணவுப்பொருள்கள், பாலுணவுகள்,
சாய்ப்புச்சாமான்கள் சகாய
விலையில் கிடைக்கும்.

வீட்டுக்கு வீடு விநியோக வசதிகள் உண்டு.

விபரங்களுக்கு:—

விநோதன்ஸ் அன் கம்பனி

108, ஆஸ்பத்திரி ரோட், யாழ்ப்பாணம்.

போன்: 286

தந்தி: “விநோதன்ஸ்”

For Brilliant Flashlight Photography!

For Real & Lifelike Portraits!!

For Prompt & Up-to-date Dealings!!!

Always Visit

“PRINCE”

PHOTOGRAPHERS & BLOCK MAKERS

232, 233, K. K. S. Road, CHUNNAKAM.

Note: THE ONLY ESTABLISHMENT TO UNDERTAKE
“ECTACHROME” TECHNICOLOR PHOTOGRAPHY
IN THE NORTHERN PROVINCE

சிறந்த உருவப்படங்களுக்கு

பிரின்ஸ் படப்பிடிப்பாளர்

மெயின் வீதி,

சுன்னாகம்.

Telephone: 335

உ
சிவமயம்

Telegrams: EMEMTIPI

M. M. T. P.

IMPORTERS - EXPORTERS - GENERAL MERCHANTS
& COMMISSION AGENTS.

142, HOSPITAL ROAD, JAFFNA.

நெல், அரிசி, கயிறு, பலசரக்கு, சாய்ப்புச் சாமான்கள்,
ஸ்ரேசனறிச் சாமான்கள் முதலியன தொகைக்கும்
சில்லறைக்கும் சகாயமாகப் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

Wholesale & Retail Dealers in:
Paddy, Rice, Coir, Curry Stuffs, Oilman
Stores, Stationery, Fresh Butter, etc.

STOCKISTS

of all NESTLE'S products

* பிறந்த தினங்களையும்

* திருமண வைபவங்களையும்

அழியாது நிலைநிறுத்தி வைக்கக்கூடியது

புகைப்படம்!

அழகிய புகைப்படப்பிடிப்புக்கு

பாரத் ஸ்டுடியோ

கஸ்தூரியார் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

போன்: 252

தந்தி: "பாரத்போட்டோ"

AUTOS

For
Everything
ELECTRICAL AND MECHANICAL

AUTOS LTD,

Branch:

Hospital Road,
JAFFNA.

Mill Road,
VAVUNIYA.

DISTRIBUTORS FOR THE WORLD BEST
TRANSISTOR & VALVES EQUIPPED RADIO RECEIVERS
SUCH AS

NATIONAL BOTH PORTABLE, HOME & MAIN MODELS
BLAUPUNKT (GERMAN) MADE QUALITY RECEIVERS BOTH
DRY BATTERY & MAIN OPERATOR RECEIVERS.

NATIONAL

BLAUPUNKT

RADIO RECEIVERS.

EASY TERMS ARRANGED TO THOSE WHO WISH TO
PURCHASE OUR RECEIVERS.

WE UNDERTAKE REPAIRS FOR ALL KINDS OF TRANSISTOR &
VALVE RADIO RECEIVERS WHICH ARE REPAIRED UNDER GREAT
SUPERVISION BY OUR MALAYAN & INDIAN TRAINED TECHNICIANS.

RAMONI CORPORATION

**54, Kasturiar Road,
JAFFNA.**

Telephone: 558.

Telegrams: RAMONI

For Everything in Radio,
Please Call at

ESWAR CORPORATION

The only Radio Spare Parts

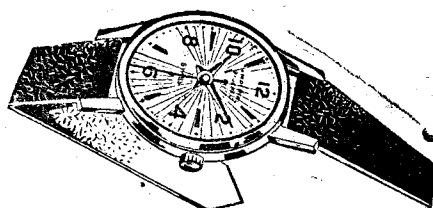
People in the North.

ESWAR CORPORATION

11/4, Stanley Road,
JAFFNA.

MURUGAN STORES A Place for your Latest Shopping

FOR
BEST VALUE, HIGH QUALITY, LATEST MODELS

Watches, Clocks, Stoves, Pens,
Petromax, Torches, Camera, Films,
Rolled Gold Bands, Leather Straps,
Silk Cords, Presentation Articles
and Fancy Goods, Radio, Cycle
and Spare Parts etc.

Service and Satisfaction Guaranteed. Pay us a visit today
and see our Display of Various Designs.

MURUGAN STORES

(prop: T. BALASINGHAM)

140, K. K. S. Road, & 37, Kasturaiyar Road,
JAFFNA.

நவீன முறையில்
சிறந்த புகைப்படங்கட்கு

“பிறின்ஸ்”

ஸ்டுடியோவிற்கு விஜயம்
செய்யுங்கள்!

பிறின்ஸ் ஸ்டுடியோ

3/8, ஸ்டான்லி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

JAFFNA ELECTRICAL TRADERS

ELECTRICIANS, TECHNICIANS &
AUTOMOBILE ENGINEERS

*Specialists in: ARMATURE, MOTOR, MAGNETOE REWINDING,
RADIO SERVICING & REPAIRING.*

**CONSULT US FOR ALL ELECTRICAL
and MECHANICAL WORKS**

Battery Charging

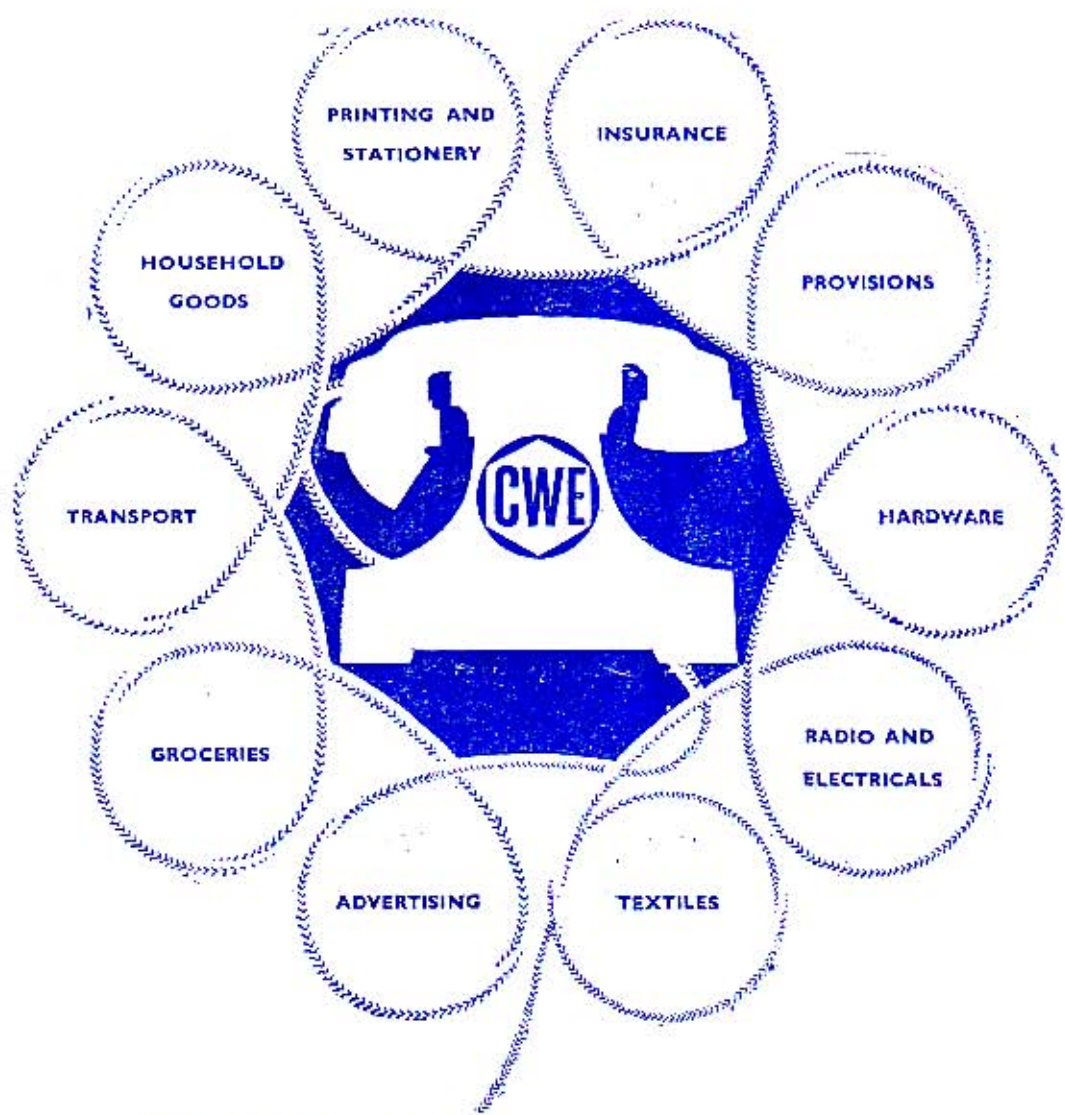
Motor, Dynamo Repairing

Radio Repairing and Servicing.

Coil Rewinding.

JAFFNA ELECTRICAL TRADERS

No. 6, STANLEY ROAD,
JAFFNA.

**YOUR GUARANTEE OF
QUALITY AND VALUE.**

183

கொழும்பு 45 நம்புதல் 1955
No. 1-57 ஸ்ரீ ராஜா.
Ceylon

ராஜ் வீதி ராஜ் வீதி
பீபேஷல் ஸ்பெஷல்